

ZSOLTÁROSKÖNYV

Kiadja a Hajdúdorogi Egyházmegyei Hivatal és a Miskolci Apostoli Exarchátus

ad experimentum

a Keleti Kongregáció 15/2014 sz. engedélyével

ELSŐ KATHIZMA

I.

1. zsoltár

Boldog ember, ki az istentelenek tanácsában nem járt,
és a bűnösök útján meg nem állt,
az ártalmas emberek székére le nem ült;
hanem az Úr törvényében telik kedve,
és éjjel-nappal az ő törvényéről elmélkedik.
Olyan lesz, mint a vízparton ültetett fa,
mely gyümölcsét megadja idejében, és levele le nem hull,
amit cselekszik, mind sikerül.
Nem így az istentelenek, nem így, hanem mint a pelyva,
melyet a szél elsodor a föld színéről.
Azért az istentelenek nem állhatnak meg az ítéletkor,
sem a bűnösök az igazak tanácsában.
Mert az Úr ismeri az igazak útját, de az istentelenek útja elvész.

2. zsoltár

Miért tombolnak a nemzetek,
s miért terveztek hiábavalóságot a népek?
Fölálltak a föld királyai, a fejedelmek egybegyűltek
az Úr ellen és Fölkentje ellen.
„Törjük szét rabláncukat,
és rázzuk le magunkról igájukat!”
A mennyekben lakó kineveti őket,
és az Úr kigúnyolja őket.
Akkor majd szól nekik haragjában,
és fölindulásában szétzavarja őket.
Engem pedig ő tett királlyá Sionon, az ő szent hegyén,
és hirdetem az Úr rendelkezését.
Az Úr így szólt hozzám: „Fiam vagy te, én ma szültelek téged.
Kérjed tőlem, és neked adom örökségül a nemzeteket
és birtokodul a föld határait.
Vasvesszővel fogod őket kormányozni,
s mint a cserépedényt, összetöröd őket.”
Nos hát, királyok, észnél legyetek,
okuljatok mindnyájan, akik ítélkeztek a földön!
Szolgáljatok az Úrnak félelemmel,
és örvendeztetek neki remegéssel!
Fogadjátok el feddését, nehogy megharagudjék az Úr,
és vesztetekre letérjete az igaz útról, mikor ő hirtelen haragra lobban!
Boldogok mindnyájan, kik benne bíznak.

3. zsoltár

Uram, mennyire sokan lettek, kik engem szorongatnak!
Sokan támadnak reám.
Sokan mondják lelkemnek:
„Istene sem menti már meg.”

Te pedig, Uram, oltalmazóm vagy,
én dicsőségem, ki fölemeled fejemet.
Fennhangon az Úrhoz kiáltottam,
és meghallgatott engem szent hegyéről.

Elszenderültem, és mély álomban voltam,
fölkeltem, mert az Úr oltalmába vesz engem.
Nem félek az engem környező nép ezreitől.
Kelj föl, Uram! Ments meg, én Istenem!
Mert te sújtottál le mindenkire,
aki ok nélkül gyűlölt engem,
a bűnösök fogait kiverted.
Az Úré a szabadítás,
és népeden a te áldásod!

II.

4. zsoltár

Mikor segítségül hívtam,
meghallgatott engem igazságom Istene.
Szorult helyzetemben tágas utat nyitottál nekem.
Könyörülj rajtam, és hallgasd meg imádságomat!
Emberek fiai! Meddig lesz még rest a szívetek?
Miért szeretitek a haszontalanságot
és keresitek a hazugságot?

Tudjátok meg, hogy az Úr csodát tett az ő szentjével,
meghallgat az Úr, mert hozzá kiáltottam.
Bár haragszotok, ne vétkezzetek,
amit szívetekben mondotok,
nyughelyeiteken bánjátok meg!

Áldozatok igaz áldozattal, és bízzatok az Úrban!
Sokan mondják: ki mutatja meg nekünk, ami jó?
Ránk van jegyezve, Uram, orcád világossága.
Örömet adtál szívembe.
Gabonájuk, boruk és olajuk gyümölcsében bővelkedtek amazok,
én pedig békességben fogok lefeküdni és álmodni,
mert egyedül te, Uram, hajlékhoz juttattál engem reménységben.

5. zsoltár

Hallgasd meg szavaimat, Uram! Értsd meg kiáltásomat!
Figyelj könyörgésem szavára, én királyom és én Istenem!
Mert hozzád imádkozom: Uram,
kora reggel halld meg hangomat!
Reggel eléd állok és nézlek,
mert te nem gonoszságot akaró Isten vagy.
Nem is tartózkodhat nálad gonosztevő,
s a te szemed előtt törvényszegőnek nincs maradása.
Gyűlölöd mindazokat, kik megszegik a törvényt,
elveszted mindazokat, kik hazugságot szólnak.

A vérengző és álnok férfiút utálja az Úr.
Én pedig irgalmad bőségéből bemegyek házádba,
leborulok szent templomodnál a te félelmedben.
Uram, vezess igazságod útján ellenségeim miatt,
tedd egyenessé utamat színed előtt!
Mert nincs igazság szájukban, a szívük terméketlen.
Nyílt sír az ő torkuk, nyelvüket álnokul forgatják.
Ítéld meg őket, Isten!
Bukjanak bele terveikbe,
töménten gonoszságuk miatt úzd el őket,
mert megkeserítettek, Uram, téged!
És örüljenek mindnyájan, kik benned bíznak,
örökké örvendezni fognak, és bennük fogsz lakni.
És büszkélkednek veled mindnyájan, kik nevedet szeretik.
Mert te megáldod az igazat.
Uram, jóakarattal mint pajzssal vettél körül minket.

6. zsoltár

Uram, ne felindulásodban feddj meg,
és haragodban se büntess meg engem!
Irgalmazz, Uram, mert erőtlén vagyok,
gyógyíts meg, Uram, mert zaklatottak csontjaim,
és lelkem is háborog nagyon.
És te, Uram, meddig késlekedsz?
Fordulj felém, Uram, szabadítsd ki lelkemet,
ments meg engem a te irgalmadért!
Mert nincs, aki a halálban megemlékezzék rólad,
az alvilágban pedig ki fog magasztalni téged?
Belefáradtam a sóhajtozásba,
megáztatom minden éjjel ágyamat,
fekvőhelyemet könnyeimmel öntözöm.
Tekintetem haragtól homályos,
megőszültem összes ellenségem körében.
Távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők,
mert meghallgatta az Úr hangos sírásomat!
Meghallgatta az Úr könyörgésemet,
az Úr elfogadta imádságomat.
Érje nagy szégyen és megrázkódtatás minden ellenségem,
hátráljanak és szégyenüljenek meg mihamarabb!

III.

7. zsoltár

Uram, én Istenem, benned bízom,
ments meg minden üldözőmtől, és szabadíts meg engem!
Nehogy egyszer, mint az oroszlán, zsákmányul ejtsék lelkem,
mivel nincs, ki megváltson, sem aki megmentsen.
Uram, én Istenem! Ha ezt tettem volna,
ha gonoszság tapadna kezemhez,
ha azoknak, kik rosszal fizettek, viszonztam volna,

essem el én akkor ellenségeim előtt erőtllenül!
Akkor üldözze az ellenség lelkemet, és fogjon meg!
Tapossa a földbe életemet,
és juttassa porba dicsőségemet!

Kelj föl, Uram, haragodban,
emelkedj föl ellenségeid határainál!
Serkenj föl, Uram, én Istenem,
a parancs szerint, melyet elrendeltél,
és a népek gyülekezete körülvesz téged,
te pedig térj vissza fölöttük a magasba!
Az Úr megítéli a népeket.
Ítéld meg, Uram, igazvoltom szerint,
és ártatlanságom alapján dönts rólam!
Legyen vége a bűnösök gonoszságának,
és vezesd egyenes úton az igazat,
szíveket és veséket vizsgáló Istenem!
Méltányos az, hogy megsegít engem Istenem,
aki megmenti az egyenes szívűeket.
Az Isten igaz, erős és nagylelkű bíró,
aki nem gerjed haragra nap mint nap.
Ha nem tértek meg, megvillantja kardját,
íját már kifeszítette és készenlétben tartja.
Halált osztó lövedéket készített abban, nyilait tüzessé tette.
Íme, igazságtalanságot fogant a gonosz,
keserves kínt vajúdott, és törvényteleniséget szült.
Vermet nyitott, jó mélyre ásta azt,
de maga esik a gödörbe, amelyet készített.
Keserves kínja saját fejére hull vissza,
és feje tetejére száll a hamissága.
Hálát adok az Úrnak az ő igazságossága miatt,
és zsoltárt éneklek a fölséges Úr nevének.

8. zsoltár

Uram, mi Urunk, mily csodálatos a te neved az egész földön,
mert nagyszerűséged magasztosabb az egeknél.
Kisdedek és csecsemők szája által
készítettél magadnak dicséretet ellenségeid miatt,
hogyan elbánj az ellenséggel s a bosszúállóval.
Mert ha nézem az egeket, ujjaid munkáját,
a holdat és csillagokat, melyeket te alapítottál:
mi az ember, hogy megemlékezel róla,
vagy az ember fia, hogy meglátogatod őt?
Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál,
dicsőséggel és tisztelettel koronáztad meg,
és kezded alkotásai fölé rendelted.
Mindent a lába alá vetettél:
a juhokat és ökröket mind, és a mezőn legelő jószágot,
az égi madarakat és a tenger halait is,
melyek tengerek ösvényein járnak.
Uram, mi Urunk, mily csodálatos a te neved az egész földön!

MÁSODIK KATHIZMA

I.

9. zsoltár

Hálát adok neked, Uram, teljes szívemből,
elbeszélem minden csodádat,
örvendezem és ujjongok benned,
éneket zengek a te nevednek, ó Fölséges!
Meghátráltak ellenségeim,
elerőtlenednek és elvesznek színed előtt,
mert vállaltad ügyemet és javamra ítéltél,
trónodra ültél te, ki igazságosan ítélsz.
Megdorgáltad a nemzeteket, és elpusztult az istentelen,
nevét eltörölte örökké és mindörökkön örökké.
Az ellenség kardjai végképp elvesztek, városaikat leromboltad.
Elveszett emléküik a hírükkel együtt,
de az Úr örökké megmarad.
Elkészítette trónusát, hogy ítéletet tartson.
Ő ítéli meg a földkerekséget igazságosan,
népek fölött hoz helyes ítéletet.
Az Úr menedéke lett a szegénynek,
segítője alkalmas időben, a szorongatás idején.
Benned bízzanak, kik ismerik a te nevedet,
mert nem hagytad el, akik keresnek téged, Uram.
Énekeljete az Úrnak, aki Sionban lakik,
hirdessétek a pogányok között az ő nagy tetteit!
Mert aki a vért számon kéri, megemlékezett róluk,
nem felejtette el a szegények kiáltását.
Irgalmazz nekem, Uram,
lásd ellenségeimtől jövő megaláztatásomat,
ki fölemelsz engem a halál kapuiból,
hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának kapuiban!
Örvendezni fogok, mert megszabadítottál.
A pogányok belesüllyedtek a romlásba,
melyet maguk készítettek.
A csapda, melyet elrejtettek, megfogta lábukat.
Megismerteti magát az Úr, midőn ítéletet tart,
saját keze munkájának csapdájába esett a bűnös.

Térjenek az alvilágba a bűnösök,
mind a népek, melyek elfeledik Istent!
Mert nem marad örökre elfeledve a szegény,
a szegények túrése nem vész kárba mindvégig.
Kelj föl, Uram, ne engedd, hogy elhatalmasodjék az ember,
a te színed előtt essenek ítélet alá a nemzetek!
Rendelj, Uram, törvényhozót fölénk,
hadd tudják meg a nemzetek, hogy emberek!

Miért állsz, Uram, oly messze,
miért fordulsz el a szorongatások idején?
Míg az istentelen kevélykedik, elfonnyad a szegény,

fondorlataik fogják meg őket, melyeket forralnak.
Mert a bűnös dicsekszik lelke kívánságaival,
és az igazságtalanságot művelőt áldják.
Felingerelte a bűnös az Urat haragja teljességében:
„nem fogja számon kérni!”.
Nincs Isten az ő szeme előtt,
úttjai tisztátalanok lettek minden időben.
Nem vesz tudomást ítéleteiről,
minden ellensége fölött hatalmaskodik.
Mert így szólt szívében:
„soha meg nem rendülök, nemzedékről nemzedékre baj nélkül élek”.
Szája telve átokkal, keserűséggel és álnoksággal,
nyelve alatt fájdalom van és gyötrelem.
Lesben ül a gazdagokkal,
rejtegekben, hogy megölje az ártatlant.
Szemei a szegényre néznek.
Lappang rejtekhelyén, mint barlangjában az oroszlán.
Lesben áll, hogy elragadja a szegényt,
elragadja a szegényt, elhurcolva őt.
Kelepcéjében megalázza őt,
odahajol, és lerohanja a nélkülözőket, midőn hatalmába ejti őket.
Mert így szólt szívében:
elfelejtett az Isten, elfordította arcát, nem lát meg soha!
Kelj föl, Uram, Isten, emeld föl kezedet,
ne feledkezzél el végképp szegényeidről!
Miért ingerelte Istent a gonosztevő?
Mert így szólt szívében: nem fog számon kérni!
Te pedig látod ezt,
mert te megérted a fájdalmat és felindulást,
hogyan kezedbe fogd őket.
Rád van hagyva a szegény, az árva segítője te lettél.
Törd el a bűnös és gonosztevő karját,
számon kérik az ő bűnét, és nem találják.
Király az Úr örökké és mindörökkön örökké,
de ti, pogány nemzetek, elpusztultok az ő földjéről.
A nyomorultak kívánságát meghallgattad, Uram,
szívüket előkészítetted, hogy meghallja őket füled,
hogyan ítéletet hoz az árvának és a megalázottnak,
hogyan ne kevélykedjék többé ember a földön.

10. zsoltár

Az Úrban bízom, hogyan mondhatjátok lelkemnek:
költözz a hegyekbe, mint egy kismadár?
Mert íme, a bűnösök már kifeszítették az íjat,
elkészítették nyilaikat a tegezben,
hogyan lelőjék a homályban az igaz szívűeket.
Mert amikor te építettél, azt ők elbontották,
az igaz pedig mit tegyen?
Az Úr az ő szent templomában van,
Úr ő, trónusa a mennyben,
szemei a nyomorultakra néznek,
s pillantása vizsgálja az emberek fiait.

Az Úr megvizsgálja az igazat és az istentelent,
aki pedig a gonoszságot szereti,
saját lelkét gyűlöli.

A bűnösökre hálókat hullat,
tűz és kénkő és szélvihar legyen osztályrészük!
Mert az Úr igaz, szereti az igazságot,
és az ő orcája az őszinteségre néz.

II.

11. zsoltár

Ments meg engem, Uram, mert elfogyott a szent,
alig van már igazság az emberek fiai között!
Mindenki hívságokat szólt felebarátjának,
álnok szívükből szólt ajkuk, szívükben gonoszat forraltak.
Némítson el Isten minden álnok ajkat és kérkedő nyelvet,
kik azt mondják: nyelvünkkel nagyra vagyunk,
ajkunkkal mi rendelkezünk, ugyan ki úr még fölöttünk?
„A szegények nyomorúsága és a szűkölködők sóhajtása miatt
most fölkelek – mondja az Úr –,
üdvös szabadulást viszek néki, és nyíltan szólok benne.”
Az Úr igéi tiszta beszédek:
tűzzel próbált, salaktalan, hétszer megtisztított ezüst.
Te, Uram, őrizz és óvj meg bennünket
e nemzedéktől és mindörökké!
Körös-körül istentelének járkálnak,
de te saját fenséged szerint gondoskodtál az emberek fiairól.

12. zsoltár

Uram, meddig feledkezel meg rólam teljesen?
Meddig fordítod el tőlem orcádat?
Meddig viaskodjam lelkem gondolataival,
meddig bánkódjam szívemben éjjel-nappal?
Meddig emelkedik fölém ellenségem?
Tekints reám és hallgass meg engem, Uram, Istenem!
Világosítsd meg szemeimet, nehogy halálos álomba merüljek,
nehogy valaha azt mondja ellenségem:
diadalt arattam rajta!
Mert akik szorongatnak engem, örvendeznének, ha meginognék,
de én a te irgalmadban reménykedem,
szívem örül a te üdvözítésednek.
Énekelek az Úrnak, az én jótevőmnek,
és zsoltárt zengek a fölséges Úr nevének.

13. zsoltár

Így szólt szívében az esztelen: „Nincs Isten!”.
Megromlottak és utálatos dolgokat műveltek,
nincs, ki jót cselekedjék, egyetlen egy sincs.
Letekintett az Úr a mennyből az emberek fiaira,
hogy lássa, van-e még értelmes és Istent kereső.

Mindnyájan elhajlottak, egyaránt haszontalanok lettek,
nincs, aki jót tenne, nincs egyetlen egy sem.
Vajon nem térnek észhez mind, akik gonoszságot művelnek,
azok, akik eszik népemet, mint egy falat kenyeret?
Az Urat nem hívták segítségül.
Ott remegtek félelemmel, hol nem volt rettenet.
Mert az Úr az igaz nemzedékkal van.
A szegény szándékát megszegyenítettétek,
az ő reménysége azonban az Úr.
Ki adja meg Sionból Izraelnek a szabadulást?
Mikor az Úr visszahozza népét a fogságból,
örvendezni fog Jákob, és vigad Izrael.

III.

14. zsoltár

Uram! Ki tartózkodhat a te sátradbán?
Ki sátorozhat szent hegyeden?
Aki szeplőtelenül jár, és igazságot cselekszik,
aki igazat szól szívében.
Aki nem csalt álnokul nyelvével,
és felebarátjának nem tett rosszat,
de gyalázkodást sem fogadott el a hozzá közelállók ellen;
ki semmibe sem nézi a gonosztevőt,
de dicsőíti azokat, akik az Urat félik.
Aki felebarátjának tett esküjét nem szegi meg,
pénzét uzsorára nem adja,
és ártatlanok ellen megvesztegetést nem fogad el.
Aki így cselekszik, nem rendül meg sohasem.

15. zsoltár

Őrizz meg engem, Uram, mert benned bíztam!
Így szóltam az Úrhoz: Uram vagy te,
mert javaimra nem szorulsz rá.
A szentekkel, kik az ő földjén vannak,
csodákat művelt az Úr, minden jóakarata bennük van.
Számptalan sok gyöngeségük lett,
azután viszont hátrafelé siettek.
Nem csatlakozom véres gyülekezetükhöz,
sem nevüket nem veszem ajkamra.
Az Úr az én örökségem és kelyhem osztályrésze,
te vagy, ki visszaadod nekem örökségemet.
A mérőkötél számomra nagyszerű helyre esett,
mert kiváló örökség jutott nekem.
Áldom az Urat, ki értelmet adott nekem,
még éjjel is erre intenek veséim.
Szemem előtt az Úr mindenkor,
mert jobbomon van, hogy ne ingadozzam.
Ezért örvend a szívem és ujjong a nyelvem,
sőt testem is reményben fog lakozni,

mert lelkemet nem hagyod az alvilágnak,
és nem engeded, hogy a te szented romlást lásson.
Megismerttetted velem az élet útjait,
színed előtt örömmel töltesz el,
jobbodon a gyönyörűség mindörökké.

16. zsoltár

Hallgasd meg, Uram, igazságomat, figyelj könyörgésemre!
Vedd füleidbe imádságomat, mert ajkamon nincs álnokság!
Tőled jöjjön ítéletem, hadd lássa szemem az igazságot!
Megvizsgáltad szívemet, és meglátogattad éjjel,
tűzzel próbáltál meg engem,
és gonoszság nem találtatott bennem.
Hogy szám ne szóljon az emberek tetteiről,
kemény utakon maradtam a te ajkaid igéi miatt.
Erősítsd meg lépéseimet a te ösvényeiden,
hogy meg ne inogjanak lépteim!
Én kiáltottam, mert meghallgatsz engem, Istenem!
Hajtsd hozzám füledet, és hallgasd meg szavam!
Mutasd meg csodálatosan irgalmadat,
ki megmented a benned bízókat!
Azoktól, akik jobbodnak ellenállnak, őrizz meg engem, Uram,
mint szemed fényét!
Szárnyaid árnyéka alatt oltalmaz meg engem
az istentelenek orcájától, kik engem nyomorgatnak!
Ellenségeim körülvették lelkemet,
szívüket kövérségükbe zárták, szájuk kevélyen szólt.
Miután kivetettek, most bekerítették engem,
szemükkel azt lesik, hogy földre terítsenek.
Rám törtek, mint a zsákmányra éhes oroslán,
és mint a rejtekhelyén kuporgó orozslánkölyök.
Kelj föl, Uram, szállj szembe velük és terítsd le őket!
Szabadítsd meg lelkemet az istentelentől,
kardodat a te kezed ellenségeitől!
A halandóktól, Uram, a kis maradéktól s a földtől
válaszd el őket még életükben!
Amit félretettek, azzal telt el hasuk, beteltek fiaikkal,
s amijük fennmarad, kisgyermekükre hagyták.
Én viszont igazságban jelenek meg színed előtt,
és betelek majd dicsőséged látásával.

HARMADIK KATHIZMA

I.

17. zsoltár

Szeretlek téged, Uram, én erősségem.
Az Úr az én támaszom, menedékem és szabadítóm.
Istenem az én segítőm, benne bízom,
én oltalmazóm, üdvösségem szarva és pártfogóm.
Dicsérve segítségül hívom az Urat,
és ellenségeimtől megszabadulok.
Körülvettek engem a halál kínjai,
és a gonoszság árjai megrémítettek engem.
Alvilági fájdalmak fonódtak körém,
elértek engem a halál hurkai.
Szorultságomban segítségül hívtam az Urat,
és az én Istenemhez kiáltottam.
Ő meghallgatta hangomat szent templomából,
színe előtti kiáltásom füleibe jutott.
Megindult és megrendült a föld,
a hegyek alapjai megrázkódtak
és ingadoztak, mert Isten haragra gerjedt rájuk.
Füst szállott föl haragjában, és tűz lobban lángra az ő orcájától,
paraszak gyulladtak meg attól.
Meghajlította az egeket és alászállt,
és homály volt lábai alatt.
Kerubokon szállt és röpült, röpült a szelek szárnyain.
Rejtekévé tette a sötétséget,
sátraként vonta maga köré a sötét vizet az ég felhőiben.
Az előtte villanó ragyogásból felhők jöttek elő,
jégeső és izzó parázs.
Mennydörgött az Úr az égből, és a Fölséges hallatta hangját.
Kilőtte nyilait, és szétszórta őket,
a villámokat megsokasította, és megrémítette őket.
Előtűntek a vizek forrásai,
s feltáruultak a földkerekség alapjai a te dorgálásodtól,
a te haragod szelének fúvásától, Uram.
Segítséget küldött a magasból, és fölvelt engem,
magához emelt a tengernyi vízből.
Megszabadít erős ellenségeimtől,
és azoktól, kik engem gyűlölnek,
mert erőre kapva fölém kerekedtek.
Megelőztek nyomorúságom napján,
de az Úr lett az én támaszom,
és kivezetett engem a tágas térségre,
megszabadít, mert kedvelt engem.
Az Úr meg fog jutalmazni engem igazságom szerint,
és kezem tisztasága szerint megfizet nekem,
mert megőriztem az Úr útjait,
és istentelenül nem pártoltam el Istenemtől.
Mivel minden ítélete szemem előtt van,

és az ő rendeléseitől nem tértem el.
Feddhetetlen leszek őelőtte,
és távol tartom magam a törvényszegéstől.
Az Úr megfizet nekem igazságom szerint és aszerint,
hogyan kezem tiszta-e az ő színe előtt.
A kegyessel kegyes leszel,
az ártatlan férfival pedig ártatlan leszel.
A választottal választottként viselkedsz,
a ravasznak eszén viszont te jársz túl.
Mert te az alázatos népet megmented,
és a kevélyek szemét megalázod.
Mert Uram, te gyűjtasz világosságot mécsesemnek,
sötétségemet, Istenem, te teszed fényessé.
Mert általad szabadulok meg a próbatételből,
és Istenem segítségével a kőfalon is áthágok.
Az én Istenem útja feddhetetlen.
Az Úr beszéde tűzben kipróbált szó,
oltalma ő mindazoknak, akik benne reménykednek.
Mert kicsoda Isten az Úron kívül?
Vagy kicsoda Isten a mi Istenünkön kívül?
Isten az, ki felövezett engem erővel,
és feddhetlenné tette utamat.
Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasét,
és magas helyre állít engem.
Ő tanítja harcra kezemet,
és karomat olyanná tette, mint az ércíjat.
Te adtad nekem az üdvösség pajzsát,
a te jobbold oltalmazott engem,
és fegyelmezésed végre megigazított engem,
a te nevelésed okít engem.
Hatalmasokká tetted lépteimet,
és nem inogtak meg lábaim.
Üldözőbe veszem ellenségeimet, és megfogom őket,
és nem térek vissza, míg el nem fogynak.
Összetöröm őket, hogy föl sem kelhetnek,
a lábam alá esnek.
Erővel öveztél fel a harcra,
és alám vetted mindazokat, akik ellenem támadtak.
Ellenségeimet megfutamítottad, és gyűlölőimet elveszítetted.
Kiáltottak, de nem volt megmentőjük,
az Úrhoz, de nem hallgatta meg őket.
Szétmorzsolom őket, mint a port, szélnek eresztem,
mint az utca sarát, eltaposom őket.
Ments meg engem a nép lázadásaitól,
nemzetek fejévé rendelsz engem.
A nép, melyet nem ismertem, szolgál nekem,
mihelyt füle hallott, engedelmeskedett nekem.
Idegen fiak hazudtak nekem,
az idegenek fiai erejüket vesztették,
és remegve jöttek ki ösvényeikről.
Él az Úr, legyen áldott az én Istenem,
és magasztaltassék föl az én szabadulásom Istene!

Isten, aki megtorlást adsz nekem,
a népeket alám vetted,
én szabadítóm haragos ellenségeimtől,
az ellenem támadók fölé emelsz engem,
az igaztalan férfiútól szabadíts meg engem!
Ezért hálát adok neked, Uram, a nemzetek között,
és éneket zengek a te nevednek,
aki nagy szabadulást adtál királyodnak,
és irgalmasságot cselekszel fölkenetteddel, Dáviddal,
és az ő ivadékával mindörökké.

II.

18. zsoltár

Az egek beszélnek Isten dicsőségét,
és az ő keze művét hirdeti az égbolt.
Egyik nap a másikkal e szózatot harsogja,
egyik éj a másikkal tudomására hozza.
Nem oly beszédek és szavak ezek,
hogy ne hallatszana hangjuk,
az egész földre elhatott az ő szózatuk,
és a földkerekség határaitra igéjük.
A napban verte föl az ő sátrát,
és mint a nászterméből kilépő vőlegény,
óriásként örömmel futja pályáját.
Az ég csúcsáról jön ki,
s az ég csúcsáig tér vissza, és nincs, ki elrejtse magát hevétől.
Az Úr törvénye szeplőtelen, megtéríti a lelkeket,
az Úr bizonyága hiteles, bölcsességet ad a kicsinyeknek.
Az Úr igazságai egyenesek, örömmel töltik el a szívet,
az Úr rendelkezése messze sugárzó, megvilágosítja a szemet.
Az Úr félelme tiszta, megmarad örökkön örökké,
az Úr ítéletei igazak, egytől egyig beigazolódnak.
Kívánatosabbak az aranyból és sok drágakőnél,
édesebbek a színméznél és a lépes méznél.
A te szolgád pedig megtartja azokat,
megtartásuk bőséges jutalommal jár.
De a vétkezéseit ki veszi észre?
Tisztíts meg engem rejtett bűneimtől,
és azoktól is, melyek idegenek, óvd meg szolgádat!
Ha nem uralkodnak rajtam, akkor feddhetetlen leszek,
és mentes maradok a súlyos vétektől.
Legyenek előtted kedvesek az én szám igéi,
és szívem elmélkedése előtted lesz mindenkor,
Uram, én segítóm és megváltóm!

19. zsoltár

Hallgasson meg téged az Úr a szorongatás napján,
oltalmazzon meg téged Jákob Istenének neve!
Küldjön neked segítséget szentélyéből,

és Sionból védelmezzen téged!
Emlékezzék meg minden áldozatodról,
és égőáldozatodat találja kövérnek!

Cselekedjék veled szíved szerint,
és minden szándékodat teljesítse!
Örvendezni fogunk szabadításodon,
és a mi Istenünk nevében büszkélkedünk.
Teljesítse az Úr minden kérésedet!
Most tudom, hogy az Úr megmentette az ő fölKentjét.
Meghallgatja őt szent egéből,
hatalmas tetteiben rejlik jobbjának szabadító ereje.
Ezek a szekerekben, amazok a lovakban,
mi pedig a mi Urunk Istenünk nevében büszkélkedünk.
Ők megbilincseltek és elestek,
mi pedig fölkelünk és fölemelkedtünk.
Uram, mentsd meg a királyt,
és hallgass meg minket az napon,
amelyen segítségül hívunk téged!

20. zsoltár

Uram, a te erődben leli örömét a király,
és szabadításodnak igen örvendezik.
Szíve kívánságát megadtad neki,
és ajkai óhajtását nem tagadtad meg tőle.
Mert megelőzted őt jószágod áldásaival,
fejére koronát tettél drágakőből.
Életet kért tőled,
és napok hosszú sorát adtad neki mindörökké.
Nagy az ő dicsősége a te szabadításod által,
dicsőséget és nagy ékességet árasztasz reá.
Mert áldást adsz neki mindörökre,
megörvendezteted őt jelenléted örömével.
Mert a király az Úrban bízik,
és a Fölségesnek irgalmában nem fog meginogni.
Kezed érje el minden ellenséged,
jobbod találja meg mind, akik téged gyűlölnék!
Hasonlókká teszed őket a tüzes kemencéhez
arcod megjelenése idején.
Az Úr meg fogja rengetni őket haragjában,
és tűz emészti meg őket.
Gyümölcsüket a földről elpusztítod,
és ivadékukat az emberek fiai közül.
Mert rosszra hajlottak ellened,
terveket eszeltek ki, melyeket meg nem valósíthatnak.
Mert megfutamítottad őket,
akik pedig megmaradnak, azoknak megszilárdítod arcukat.
Magasztaltassál föl, Uram, a te erődben,
énekeljük és zengjük erődöt!

III.

21. zsoltár

Istenem, én Istenem, figyelj reám! Miért hagytál el engem?
Távol esnek üdvösségemtől vétkeim szavai.
Én Istenem! Nappal kiáltok, és nem hallgatsz meg,
és éjjel is, és nincs nyugodalmam.
Te pedig szentélyedben lakozol, Izrael dicsérete!
Benned bíztak atyáink, bíztak, és megszabadítottad őket.
Hozzád kiáltottak, és megmenekültek,
tebenned bíztak, és meg nem szégyenültek.
Én pedig féreg vagyok, és nem ember,
emberek gyalázata, akit megvet a nép.
Akik csak látnak engem, gúnyolódtak rajtam,
járt a szájuk és fejüket csóváltgatták:
„Az Úrban bízott, szabadítsa meg őt,
mentse meg őt, mert kedveli őt.”
Mert te hoztál ki engem a méhből,
te vagy reménységem az anyai kebel óta.
Reád szorulok az anyaméhtől fogva,
anyám öle óta te vagy az én Istenem.
Ne távozzál el tőlem, mert a szorongatás közel van,
és nincs, aki segítsen.
Sok tulok vett engem körül,
kövér bikák fogtak közre,
rám tátották szájukat, mint a ragadozó és ordító oroszlán.
Szétfolytam, mint a víz, minden csontom szétszóródott.
Szívem olyan lett, mint a viasz, mely megolvadt bensőmben.
Erőm kiszáradt, mint a cserép,
nyelvem a torkomhoz tapadt,
és a halál porába vetettél le engem.
Mert sok kutya vett körül engem,
gonosztevők gyülekezete fogott közre engem.
Átlyuggatták kezemet és lábamat,
megszámlálták minden csontomat.
Ők pedig bámulva néztek engem.
Elosztották maguk között ruháimat,
és köntösömre sorsot vetettek.
De te, Uram, ne tartsd távol tőlem segítségedet,
siess segítségemre!
Mentsd meg lelkemet a kardtól
és egyetlen életemet a kutya karmából!
Szabadíts meg engem az oroszlán szájából,
engem, lealázottat, az orrszarvúak szarvaitól!
Hirdetni fogom nevedet testvéreimnek,
a gyülekezet közepette dicsérlek majd téged.
Akik félték az Urat, dicsérjétek őt!
Jákob minden ivadéka, dicsőítsétek őt!
Félje őt Izrael minden ivadéka,
mert nem utálta és nem vetette meg a szegény könyörgését,
orcáját sem fordította el tőlem;
mikor kiáltottam hozzá, meghallgatott engem.

Rólad szól dicséretem,
a nagy gyülekezetben vallomást teszek rólad,
amit fogadtam, teljesítem az őt félők színe előtt.
Enni fognak a szegények, és betelnek,
és dicsérik az Urat, kik őt keresik,
szívük élni fog örökkön örökké.
Megemlékezik és megtér az Úrhoz a föld minden határa,
s leborul majd előtte a pogány nemzetek minden családja.
Mert az Úré az ország, és ő uralkodik a nemzeteken.
Ették és meghódoltak előtte a föld minden gazdagjai.
Őelőtte borulnak le mindazok, kik a földre szállnak.
És az én lelkem neki él, és ivadékom neki fog szolgálni.
Bejelentik az Úrnak a következő nemzedéket.
Az ő igazságát fogják hirdetni
a születendő népnek, melyet az Úr alkotott.

22. zsoltár

Az Úr a pásztorom, és semmiben sincs hiányom.
Füves legelőn adott lakóhelyet nekem,
a megnyugvás vize mellett táplált engem,
s felüdítette lelkemet.
Az igazság ösvényein vezetett engem az ő nevéért.
Ha a halál árnyékában járok is,
nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy.
A te vessződ és botod megvigasztaltak engem.
Asztalt készítettél nekem
azokkal szemben, kik engem szorongatnak.
Meggkented olajjal fejemet,
és kelyhed mámorítóbb, mint a legjobb bor!
Irgalmasságod követ engem életem minden napján,
és az Úr házában lakozom örök időken át.

23. zsoltár

Az Úré a föld és annak teljessége,
a földkerekség, és mindnyájan, kik benne laknak.
Mert ő alapította azt tengerek fölé,
és folyóvizek fölött készítette el.
Ki megy fel az Úr hegyére,
s ki fog megállni az ő szent helyén?
Az ártatlan kezű s a tiszta szívű,
ki lelkét nem adta hiábavalóságra,
sem nem esküdött hamisan felebarátja ellen,
az kap áldást az Úrtól, és irgalmat szabadító Istenétől.
Ez azoknak nemzetsége, akik az Urat keresik,
akik Jákob Istene arcát keresik.

Emeljétek föl, fejedelmek, a ti kapuitokat,
emelkedjétek föl, örök ajtók,
hogymenjen a dicsőség királya!
Ki ez a dicsőség királya?
Az erős és hatalmas Úr, a harcban hatalmas Úr.

Emeljétek föl, fejedelmek, a ti kapuitokat,
emelkedjétek föl, örök ajtók,
hogy bemenjen a dicsőség királya!
Ki ez a dicsőség királya?
A seregek Ura, ő a dicsőség királya.

NEGYESEDIK KATHIZMA

I.

24. zsoltár

Hozzád emelem, Uram, lelkemet,
én Istenem, benned bízom, soha meg ne szégyenüljek,
és ne nevéssenek ki ellenségeim,
hiszen aki téged vár, nem szégyenül meg!
Szégyenüljenek meg mindnyájan,
akik hiábavalóság miatt elfordulnak tőled!
Ismertesd meg velem útjaidat, Uram,
és ösvényeidre taníts meg!
Vezess igazságodra, taníts engem,
mert te vagy üdvözítő Istenem,
és egész nap téged vártalak!
Emlékezzél meg, Uram, könyörületedről
és irgalmadról, mert azok öröktől valók!
Ne emlékezz ifjúkori vétkeimre, és tudatlan voltomra!
Irgalmad szerint emlékezzél meg rólam,
jószágodért, Uram!
Irgalmas és igazságos az Úr,
ezért törvényt ad az útjukon tévelygőknek.
A szelídeket útbaigazítja ítéletével,
a szelídeket megtanítja útjaira.
Az Úr minden útja irgalom és igazság azoknak,
kik szövetségét és bizonyosságait keresik.
Uram, a te nevedért
bocsásd is meg bűnömet, mert igen sok az!
Ki az az ember, aki az Urat féli?
Törvényt szab ő annak az útra, melyet magának választott.
Annak lelke a jók között marad,
és utóda örökölni fogja a földet.
Az Úr erőssége az őt féltőknek,
és szövetségét kinyilatkoztatja nekik.
Szemem mindenkor az Úrra tekint,
mert ő húzza ki a csapdából lábamat.
Tekints rám és könyörülj rajtam,
mert egymagam vagyok és igen szegény!
Szívem gyötrelmei megszaporodtak,
ínségemből vezess ki engem!
Nézd megalázottságomat és igyekezetemet,
és bocsásd meg minden vétkeimet!
Nézd ellenségeimet: mily sokan lettek,
és jogtalan gyűlölettel gyűlölnék!
Őrizd lelkemet, és szabadíts meg,
ne szégyenüljek meg, mert benned bíztam!
Ártatlanok és igazak ragaszkodtak hozzám,
mert Uram, téged vártalak.
Szabadítsd meg, Isten, Izraelt
minden szorongatásából!

25. zsoltár

Szolgáltass nekem igazságot, Uram,
mert én ártatlanul jártam utamat,
s az Úrba vetett bizalmam erős!
Vizsgálj meg, Uram, és tégy próbára engem,
tüzeddel világítsd át vesémet és szívemet!
Mert áradó kegyelmed előttem van,
és örömöm igazságodban lelem.
Nem ültem a hiúságot kedvelők között,
és a törvényszegők közé nem megyek.
Gyűlölöm a gonosztevők gyülevész népét,
és az istentelenek közé nem ülök.
Megmosom kezemet az ártatlanokkal,
és körülveszem oltárodát, Uram,
hogy halljam a dicséret szózatát,
és elbeszéljem minden csodádat.
Uram, szeretem a te házad ékességét,
és dicsőséged lakhelyét.
Ne veszítsd el a gonoszokkal együtt lelkemet,
és véres kezű férfiakkal életemet,
akiknek kezén gonoszság szárad,
jobbjuk telve ajándékokkal!
Én pedig hűségesen jártam utamat.
Válts meg engem Uram, és irgalmazz nekem!
Lábam szilárdan áll az egyenes úton,
a gyülekezetekben áldalak téged, Uram.

26. zsoltár

Az Úr világosságom és Üdvözítőm, kitől féljek?
Az Úr életem oltalmazója, kitől rettegjek?
Mikor közeledtek felém ellenségeim,
hogy pusztítsák testemet,
ellenfeleim, akik gyötörnek, bizony leroskadtak és elestek.
Ha egész sereg táborozik is ellenem, nem fél szívem.
Ha harcra kelnek is ellenségeim, én akkor is bízom.
Egyet kértem az Úrtól, én erre törekszem:
hogy az Úr házában lakjam életemnek minden napján,
hogy lássam az Úr gyönyörűségét,
és látogassam az ő szent templomát.
Mert elrejtett az ő hajlékában balsorsom napján,
megoltalmazott házának rejtekében,
kősziklára emelt föl engem.
Íme, most fölemelte fejemet ellenségeim fölé.
Körüljárva hála- és örömmáldozatot mutattam be az ő szent sátrában,
énekelni fogok és zsoltárt zengek az Úrnak.
Halld meg hangomat, Uram, amikor kiáltok,
irgalmazz nekem, és hallgass meg engem!
Hozzád szólott szívem: „Téged kerestelek, Uram, arcodat keresem!”
Ne fordítsd el tőlem orcádat, ne fordulj el szolgálótól haragodban!
Légy segítőm, ne taszíts el,
és ne hagyj el engem, üdvözítő Istenem!

Még ha apám és anyám el is hagyna,
az Úr magához ölelt engem.
Taníts meg engem, Uram, a te utadra,
és vezess egyenes ösvényen ellenfeleim miatt!
Ne adj át szorongatóim önkényének,
mert hamis tanúk támadtak ellenem,
és erőszakot sziszegtek.
Hiszem, hogy meglátom az Úr javait az élők földjén.
Várjad az Urat, légy bátor!
Szíved legyen erős, és várjad az Urat!

II.

27. zsoltár

Hozzád kiáltok, Istenem,
Uram, ne fordulj el némán tőlem;
mert ha hallgatsz, hasonló leszek a sírba menőkhöz!
Halld meg, Uram, könyörgésem hangját,
amikor imádkozom hozzád,
mikor fölemelem kezemet szent templomodhoz!
Ne ragadd el a bűnösökkel együtt lelkemet,
és ne veszíts el engem a gonosztevőkkel,
kik felebarátjukkal békésen beszélnek,
szívükben pedig gonoszat forralnak!
Fizess meg nekik tetteik szerint,
és szándékaik gonoszsága szerint!
Kezüik munkája szerint fizess meg,
add vissza nekik a kölcsönt!
Mert nem ismerték el az Úr cselekedeteit és keze munkáit,
rombold le és ne építsd fel őket!
Áldott legyen az Úr, mert meghallgatta könyörgésem szavát!
Az Úr segítőm és oltalmazóm,
benne bízott szívem, és megsegített engem.
Testem újra kivirult, én szívemből magasztalom őt.
Az Úr az ő népének erőssége,
és Fölkentjének szabadító oltalma.
Üdvözítsd a te népedet, és áldd meg örökségedet,
Pásztorukként igazgasd, és emeld fel őket mindörökre!

28. zsoltár

Hozzatok az Úrnak, Isten fiai,
hozzatok az Úrnak fiatal kosokat!
Hozzatok az Úrnak dicsőséget és tiszteletet,
adjátok meg az Úrnak neve dicsőségét,
imádjátok az Urat szent udvarában!
Az Úr hangja a vizeken, a dicsőség Istene mennydörgött,
az Úr a nagy vizek fölött.
Az Úr hangja erős, az Úr hangja fenséges.
Az Úr szava letöri a cédrusokat,

az Úr össze fogja törni a Libanon cédrusait,
és szétzúzza azokat, mint hajdan a Libanon borját,
kedvence olyan, mint az Egyszarvú fia.
Az Úr hangja ez, aki széthasítja a tűz lángját.
Az Úr hangja, aki megrendíti a pusztát,
megrendíti az Úr Kádes pusztáját.
Az Úr hangja a szarvasünöket megelleti,
és ritkítja az erdőket,
az ő templomában mindenki így szól: „Dicsőség!”
Az Úr a vízőzön fölött trónol,
és az Úr, mint király, örökké trónján fog ülni.
Az Úr erőt ad népének,
az Úr megáldja népét békességben.

29. zsoltár

Magasztallak téged, Uram, mert felkaroltál engem,
és nem hagytad, hogy ellenségeim örüljenek fölöttem.
Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem.
Uram, felhoztad lelkemet az alvilágból,
kiszabadítottál engem a sírba menők közül.
Zengjeteke éneket ti, szentjei, az Úrnak,
és szentségére emlékezve áldjátok őt!
Mert haragos ugyan felindulásában,
de élet van jóakaratóban.
Este még sírás honol,
de reggel már öröm.
Mikor búslakodtam, így szóltam:
„Nem rendülhetek meg soha!
Uram, jóakaródban ékességemnek erőt adtál”.
De mihelyt elfordítottad orcádat, megháborodtam.
Hozzád kiáltottam, Uram,
és Istenemhez könyörögtem:
„Mi haszon a véreből,
ha pusztulásba hullok?
Vajon a por fog-e vallomást tenni rólad,
vagy hirdeti-e igazságodat?”
Hallotta az Úr, és könyörült rajtam,
az Úr segítőm lett.
Sírásomat örömmel fordítottad,
szétszaggattad szőrűhámam,
és körülvettél örömmel,
hogy énekeljen neked az én dicsőségem, és ne szomorkodjam,
Uram, Istenem, magasztallak mindörökké.

III.

30. zsoltár

Te vagy, Uram, én reményem,
soha meg ne szégyenüljek,
igazságodban szabadíts meg, és ments ki engem!

Hajtsd hozzám füledet, siess, ragadj ki!
Légy oltalmazó Istenem és menekvésem, hogy megments engem!
Mert erősségem és oltalmam vagy,
és a te szent nevedért vezérelj és tarts meg engem.
Kiragadsz e csapdából, melyet titokban állítottak nekem,
mert te vagy oltalmazóm, Uram.
Kezedbe ajánlom lelkemet,
megváltottál engem, Uram, igazságnak Istene.
Gyűlölted a hitvány hiúságok tisztelőit,
én pedig az Úrban bízom.
Örvendezem és vigadok irgalmasságodban,
mert rátekintettél megalázottságomra,
kiszabadítottad lelkemet a szükségből,
és nem zártál be az ellenség kezeibe,
tágas térre állítottad lábamat.
Irgalmazz nekem, Uram, mert szorongattatom,
megzavarodott a bánattól szemem,
lelkem és egész bensőm!
Mert elfogy a fájdalomban életem
és esztendeim a fohászadásokban.
Eróm az ínségben elgyengült,
és csontjaim megrendültek.
Minden ellenségem szemében gyalázatos lettem,
főként szomszédaim csúfolnak,
és ismerőseim rettegnek tőlem.
Akik az utcán láttak, elfutottak előlem.
Szívükben elfelejtettek, mint egy halottat,
olyan lettem, mint az elveszett holmi.
Mert sok körülöttem lakó szidalmát hallottam,
midőn összegyűltek ellenem,
és azon tanácskoztak, hogy elvegyék életemet.
Én pedig benned bízom, Uram,
s mondtam: „Te vagy az én Istenem,
kezedben a sorsom!”
Szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől!
Ragyogtasd szolgádra arcod,
ments meg irgalmad által!
Uram, ne szégyenüljek meg, mert segítségül hívtalak,
szégyenüljenek meg az istentelenek, és tűnjenek az alvilágba!
Némuljanak el a csalárd ajkak,
melyek az igaz ellen hamisságot szólnak
kevélységgel és megvetéssel!
Mily bőséges, Uram, a te jóságod,
amelyet a téged félőknek tartogattál,
melyet megadsz azoknak,
akik benned bíznak az emberek fiai színe előtt.
Elrejtetted őket arcod rejtekében az emberek háborgatása elől,
megoltalmazod őket hajlékodból a nyelvek áskálódásától.
Áldott legyen az Úr,
mert csodásan megmutatta irgalmát az erős városban!
Én pedig ijedtemben azt mondtam:
„Elvetettél színed elől.”

Ezért meghallgattad, Uram, imádságom szavát,
midőn hozzád kiáltottam.
Szeressétek az Urat, minden szentjei,
mert igazságot keres az Úr,
és bőségesen megfizet a kevélyen cselekvőknek!
Legyetek bátrak, és erősítsétek meg szíveteket
mindnyájan, kik az Úrban bíztok!

31. zsoltár

Boldogok, akiknek vétkei bocsánatot nyertek,
és akiknek bűneit eltakarta Isten.
Boldog a férfi, akinek az Úr nem számítja be a bűnt,
és akinek ajkán nincs álnokság.
Amíg hallgattam, csontjaim megöregedtek
állandó jajgatásomban.
Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed,
nyomorúságra jutottam, midőn tövis is fúródott belém.

Bűnömet elismertem,
és nem titkoltam el vétkeimet.
Így szóltam: „Megvallom magam ellen hamisságomat az Úrnak,
és megbocsátottad szívem istentelenségét.”

Ezért minden szent imádkozzék hozzád alkalmas időben,
akkor még a nagy vizek áradása sem fog hozzá közeledni.
Te vagy menedékem a szorongatástól, mely körülvett engem,
te, én örömöm, ments meg a körben rám leselkedőktől!

„Értelmet adok neked és oktatlak az útra, melyen járj,
és rajtad lesz a szemem.”
Ne legyetek értelmetlenek, mint a ló és az öszvér!
Fékkal és zabolával szoríthatod meg azok állát,
nem közelednek hozzád!
Sok csapás sújtja a bűnöst,
az Úrban bízót pedig irgalom veszi körül.
Vigadjatok az Úrban és örvendjetekek, igazak,
és büszkélkedjetekek mindnyájan, egyenes szívűek!

ÖTÖDIK KATHIZMA

I.

32. zsoltár

Örvendjétek, igazak az Úrban,
az igazakhoz illik a dicséret!
Dicsőítsétek az Urat citerával,
zengjétek neki zsoltárt tízhúrú lanton!
Énekeljétek neki új éneket,
szépen zengjétek örömujjongással!
Mert az Úr igéje egyenes beszéd,
és minden műve hűség.
Az Úr szereti az irgalmasságot és ítéletet,
az Úr irgalma betölti a földet.
Az Úr igéje erősítette meg az egeket,
és szájának lehelete azok minden erejét.
Mint tömlőbe összegyűjti a tenger vizeit,
tárházaiba helyezi a mélységeket.
Félje az Urat az egész föld,
remegjen tőle a világ minden lakója!
Mert amit ő kimondott, úgy is lett,
amire parancsot adott, létrejött.
Az Úr semmivé teszi a pogányok terveit,
meghiúsítja a népek elgondolásait,
elutasítja a fejedelmek szándékait.
Az Úr terve pedig megmarad örökre,
szívének gondolatai nemzedékről nemzedékre.
Boldog a nemzet, amelynek Istene az Úr,
a nép, amelyet örökségül választott magának.
Mennyből letekintett az Úr,
és látta az emberek fiait, mind.
Székhelyéről, amelyet elkészített,
szemügyre vette mindazokat, akik a földet lakják.
Ő, aki szívüket egyedül alkotta,
és ismeri minden cselekedetüket.
Nagy serege nem menti meg a királyt,
és az óriást sem menti meg saját ereje.
Csalóka reményt nyújt a ló a szabadításra,
még ereje teljében sem ment meg.
Íme, az Úr szeme azokra néz,
akik őt félik, és akik irgalmában bíznak,
hogy a haláltól megmentse lelküket,
és táplálja őket az éhség idején.
Lelkünk az Urat várja,
mert ő segítőnk és oltalmazónk.
Mert benne örvendezik a szívünk,
és az ő szent nevében bízunk.
Urunk, legyen rajtunk irgalmad,
amint benned bízunk!

33. zsoltár

Áldom az Urat minden időben,
dicsérete mindenkor ajkamon.
Lelkem az Úrban dicsekszik,
hallják meg ezt a szelídek, és vigadjanak!
Magasztaljátok az Urat velem,
és dicsőítsük nevét mindannyian!
Kerestem az Urat, és meghallgatott,
és minden szorongatásomból kiszabadított.
Járuljatok hozzá, és megvilágosodtok,
és arcotok meg nem szégyenül!
Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta,
és minden szorongatásából megmentette őt.
Az Úr angyala őrködik az őt félők körül,
és megszabadítja őket.
Ízleljétek és lássátok, mily jó az Úr,
boldog a férfi, ki benne bízik.
Féljétek az Urat, ti, szentjei, mind,
mert akik őt félik, azok nem szenvednek hiányt!
Gazdagok elszegényedtek és éheztek,
de kik az Urat keresik, semmi jótól nem lesznek megfosztva.

Jöjjetek, gyermekeim, hallgassatok rám,
az Úr félelmére tanítlak titeket!
Ki az az ember, ki életet akar,
és jó napokat szeret látni?
Tartóztasd nyelvedet, hogy ne szóljon rosszat,
és ajkadat, hogy ne beszéljen álnokul!
Fordulj el a rossztól, és cselekedjél jót,
keresd a békét és kövesd azt!
Az Úr szeme az igazakon,
és füle hallja könyörgésüket.
Az Úr tekintete pedig a gonosztevőkön,
hogy még emléküket is kiirtsa a földről.
Az igazak kiáltottak, és az Úr meghallgatta,
és minden szorongatásukból kiszabadította őket.
Közel van az Úr a töredelmes szívűekhez,
és az alázatos lelkűeket megmenti.
Sok szorongatás éri az igazakat,
de mindazokból kiszabadítja őket az Úr.
Az Úr megőrzi minden csontjukat,
egy sem törik el azok közül.
A bűnösök halála szörnyű,
és akik gyűlölik az igazat, meglakolnak.
Az Úr megváltja szolgáló lelkét,
és mindazok, kik benne bíznak, nem vétkeznek.

II.

34. zsoltár

Szállj perbe, Uram, azokkal, kik perlekednek velem,
támadj az ellenem támadókra!
Ragadj fegyvert és pajzsot,
és kelj föl, hogy megsegíts!
Ránts kardot, és zárd el üldözőim útját!
Mondjad lelkemnek: „Üdvösséged vagyok!”
Szégyenüljenek meg és piruljanak, kik lelkemre törnek!
Hátráljanak és szégyenüljenek meg,
kik rosszat forralnak ellenem!
Legyenek, mint a szélhordta por,
és az Úr angyala szórja szét őket!
Útjuk legyen sötét és síkos,
az Úr angyala üldözze őket!
Mert ok nélkül veszedelmes csapdát állítottak nekem,
ok nélkül ócsárolták lelkemet.
Essen ő a csapdába, melyet nem is sejt,
elrejtett hálója őt magát ejtse tőrbe,
saját csapdájába, a maga kelepcéjébe essen!
Az én lelkem pedig örvendezni fog az Úrban,
és gyönyörködni szabadításában.
Minden csontom ezt mondja majd: „Uram, Uram, ki hasonló hozzád,
aki megszabadítod a szegényt az erősebbek kezéből,
a szűkölködőt és nyomorultat az őt kifosztóktól?”
Hamis tanúk támadtak ellenem,
és arról faggattak, miről mit sem tudtam.
Jóért rosszal fizettek nekem,
meddő dolgokkal árasztották el lelkem.
Én pedig, amikor zaklattak, szőrzsákba öltöztem.
Böjttel aláztam meg lelkemet,
és esengve imádkoztam értük.
Mint felebarátunknak, mint testvérünknek, úgy kedveskedtem,
mint gyászoló és szomorkodó, úgy megalázódtam.
Ők pedig kárörömmel egybegyűltek,
korbácsokkal gyűltek össze ellenem, és nem is tudtam.
Elszéledtek, de csak nem bánkódtak.
Próbára tettek, csúfolódva csúfoltak,
és fogukat vicsorgatták rám.
Uram, mikor tekintesz reám?
Mentsd meg gonoszságuktól lelkemet,
az oroszlánok közül egyetlen kincsemet!
Hálát adok neked, Uram, a nagy gyülekezetben,
a népek között dicsérlek téged.
Ne örvendjenek bajomon hazug ellenségeim,
akik ok nélkül gyűlölnek, és sanda szemmel tekintgetnek rám!
Mert még ha békésen szóltak is hozzám,
haragjukban álnok vádat koholtak.
Kitátották rám szájukat, mondván:
„Úgy kellett, úgy kellett neki, szemünkkel láttuk!”
Uram, te láttad ezt, ne hallgass,

Uram, ne hagyd el engem!
Uram, serkenj föl, figyelj az én ítéletemre,
Istenem és Uram, az én ügyemre!
Uram, ítéld meg igazságod szerint,
én Uram, Istenem,
gúnyosan ne nevéssenek rajtam!
Ne mondják szívükben:
„Úgy kellett, a mi lelkünknek ez kellett!”
És ne mondhassák: „Most aztán felfaltuk őt!”
Szégyenüljenek meg és piruljanak mindnyájan,
kik nyomorúságomon örülnek!
Szégyen és gyalázat borítsa azokat,
kik fölényesen beszélnek velem!
Örvendezzenek és vigadjanak, kik igazamat akarják,
és mondják mindenkor: „Magasztaltassék az Úr!”,
kik az ő szolgája békességét akarják!
Nyelvem emlegetni fogja igazságodat,
a te dicséretedet naphosszat.

35. zsoltár

Kimondja magában a törvényszegő, hogy vétkezik;
nincs az Isten félelme szeme előtt.
Mert áltatta magát az Úr színe előtt,
hogy bűnét nem fogja megtalálni és nem gyűlöli.
Száján a szó gonosz és álnok,
nem akart értelmes lenni, hogy jót tegyen.
Ágyában is gonoszságot forral,
minden rossz úton megáll,
a rossztól nem irtózik.
Uram, irgalmad az égig ér,
és igazságod a felhőkig.
Igazságosságod, mint az Isten hegyei,
ítéleteid tengernyi mélység:
az embereket és jószágokat megtartod, Uram!
Mily bőséges a te irgalmasságod, Istenem!
Azért az emberek fiai
szárnyaid árnyékában bíznak.
Megrészegülnek házad bőségétől,
és gyönyörűséged patakjából itatod őket.
Mert nálad van az élet forrása,
és a te világosságodban látjuk meg a világosságot.
Nyújtsd irgalmadat a téged ismerőknek,
és igazságosságodat az egyenes szívűeknek!
Ne taposson rám a gőgösök lába,
és a bűnös keze se rendítsen meg!
Lám, ott mind elestek a gonosztevők,
száműzetésükből immár talpra nem állnak.

III.

36. zsoltár

Ne bosszankodj a gonosztevőkre,
ne irigykedj a törvénszegőkre,
mert mint a fű, hamar elszáradnak,
és mint a zöld pázsit, hamar elfonnyadnak.
Bízzál az Úrban, és cselekedjél jót,
így lakjál a földön,
és fogyaszd bőséges gyümölcsét!
Gyönyörködj az Úrban,
és megadja, amit szíved kíván!
Tárd az Úr elé utadat,
és bízzál benne: ő majd megcselekszi.
Világosságra hozza igazvoltodat,
és jogodra nappali fény derül.
Hódolj az Úrnak, és esedezzél hozzá!
Ne irigykedj arra, kit szerencse kísér az útján,
a törvénszegő emberre!
Hagyj föl a haraggal, és szűnjön indulatod,
ne bosszankodj, nehogy rosszat cselekedjél!
Mert a gonosztevők kipusztulnak,
az Urat várók pedig öröklik a földet.
Még egy kis idő, és nem lesz a bűnös,
keresed helyét, és nyomát sem találod.
A szelídek pedig örökölni fogják a földet,
és teljes békességet élveznek.
Az igazra leselkedik a bűnös,
és fogait vicsorgatja ellene,
az Úr pedig kineveti,
mert előre látja, hogy eljön az ő napja.
Kardot rántanak a bűnösök,
kifeszítik íjukat,
hogyan elejtsék a szegényt és szűkölködőt,
hogyan megöljék az igaz szívűeket,
de kardjuk saját szívükbe hatol, és íjuk összetörik.
Jobb az igaznak a kevés,
mint a bűnösök sok kincse.
Mert a bűnösök karja eltörik,
az igazakat pedig megerősíti az Úr.
Ismeri az Úr a feddhetetlenek útjait,
és örökségük örökre megmarad.
Nem szégyenülnek meg a balsors idején,
és az éhség napjain is jóllaknak.
Mert a bűnösök elvesznek,
az Úr ellenségei,
mihelyt megdicsőülnek és magasba emelkednek,
mint a szétoszló füst elenyésznek.
Kölcsön kér a bűnös, és nem fizeti meg,
az igaz pedig könyörül és adakozik.
Mert akik őt áldják, örökölni fogják a földet,
akik pedig átkozzák, elpusztulnak.

Az Úr által egyenessé válnak az ember lépései,
és így az útját is nagyon szereti.
Mikor elesik, nem zuhan le,
mert az Úr tartja a karját.
Ifjú voltam és megöregedtem,
de még nem láttam, hogy az igaz elhagyatott lett,
sem hogy utóda kenyeret kéregetett volna.
Napestig könyörül és kölcsön ad az igaz,
és ivadéka áldássá lesz.
Kerüld a rosszat, és cselekedjél jót,
hogy sátradbán maradhass örökkön örökké!
Mert az Úr szereti az igaz ítéletet,
és nem hagyja el szentjeit, mindörökké megőrzi őket.
A gonoszok megbűnhődnek,
és az istentelenek ivadéka elvész.
Az igazak pedig öröklik a földet,
és azon laknak majd mindörökkön örökké.
Az igaz szája bölcsességet szól,
és nyelve igazságot hirdet.
Istene törvénye van szívében,
és nem botladoznak léptei.
A bűnös kémléli az igazat, és igyekszik halálra adni,
de az Úr nem hagyja, hogy kezébe kerüljön,
s nem ítéli el őt, mikor ítéletre kerül sor.
Várjad az Urat és őrizd meg az ő útját,
és felmagasztal téged, hogy örököld a földet,
láttni fogod a bűnösök pusztulását.
Láttam a kevélyeket fölfuvalkodni
és úgy fölemelkedni, mint a Libanon cédrusait,
majd újra arra jártam, és íme, nem volt,
kerestem, de már nyomát sem látni.
Ügyelj az ártatlanságra, és figyelj az egyenességre:
mert van ám utóda a békés embernek.
A törvényszegők viszont mind együtt elvesznek,
az istentelenek ivadékai semmivé lesznek.
Az igazak üdvössége pedig az Úrtól van,
s ő azok oltalmazója a szorongatás idején.
Megsegíti az Úr és megszabadítja őket,
megmenti őket a bűnösöktől,
és üdvözíti őket, mert benne bíztak.

HATODIK KATHIZMA

I.

37. zsoltár

Uram, ne feddj meg engem felindulásodban,
és haragodban ne dorgálj meg engem,
mert nyilaid belém hatoltak,
és rám nehezült kezed!
Nincs épség testemben haragodtól,
nincs békesség csontjaimban bűneim miatt.
Mert gonoszságaim elborították fejemet,
és súlyos teherként neheztedek rám.
Búzlóttek és megüszkösödtek sebhelyeim
oktalanságom miatt.
Nyomorulttá lettem, és végképp meggörnyedtem,
napestig szomorkodva jártam.
Mert vesém megtelt ócsárlással,
és nincs épség testemben.
Tönkrementem és igen megaláztattam,
szívem keserűsége miatt jajgatok.
Uram, előtted van minden kívánságom,
és fohászkodásom nincs elrejtve tőled.
Szívem megháborodott, erőm elhagyott,
és már szemem világa sincs velem.
Barátaim és társaim, akik felém jöttek, elfordultak,
és rokonaim megvetéssel mind eltávolodtak;
és erőszakoskodtak, kik lelkemre törtek,
és kik romlásomra törekedtek, hiúságokat szóltak,
és naphosszat csak cselet szóttek.
Én pedig, mint a süket, nem hallottam,
és mint a néma, ki nem nyitja föl száját.
Olyan lettem, mint a nem halló ember,
és kinek szájában nincs ellenkezés.
Mert, Uram, tebenned bíztam,
te meghallgatsz engem, Uram, Istenem!
Mert ezt mondtam:
Felettem sohase örvendezzenek az én ellenségeim,
bár amikor meginogtak lábaim, gőgösen szólhattak rólam!
Mert én az ostromlásra is kész vagyok,
és fájdalommal előttem van mindenkor.
Mert én gonoszságomat megvallom,
és bűnömről gondolkodom.
Ellenségeim pedig élnek, és erőt vettek rajtam,
és megsokasodtak, kik igaztalanul gyűlölnék engem.
Kik jóért rosszal fizetnek, rágalmaztak engem,
mivel a jóra törekedtem.
Ne hagyj el engem, Uram,
Istenem, ne távozz el tőlem!
Figyelj megsegítemre, üdvösségem Ura!

38. zsoltár

Mondtam: Vigyázok útjaimra,
hogy ne vétkezzem nyelvemmel,
lakatot tettem számra,
mikor a bűnös szemben állt velem.
Elnémultam és alázatos maradtam,
és hallgattam megfosztva minden jótól,
de fájdalmam kiújult.
Szívem fölhevült bennem,
és elmélkedésem közben tűz lobban föl.
Így szóltam nyelvemmel:
Add tudtomra, Uram, a végemet,
és napjaim számát, hogy tudjam, mennyi van még hátra!
Íme, arasznyivá mérted napjaimat, és létem előtted, mint a semmi.
Valóban minden hiábavalóság, minden élő ember.

Bizony, mint árnyék, jár-kezel az ember, és hiába háborog,
kincseket gyűjt, és nem tudja, kinek gyűjti azokat.
És most ugyan kire várhatok? Nemde az Úrra?
Mert a reményem benned van.

Minden vétkemtől szabadíts meg,
ne tégy ki az oktalan gyalázatának engem!
Süket lettem, és nem nyitottam föl számát,
mert te alkottál engem.
Vedd le rólam csapásaidat!
A te kezéd erős ütéseitől
én már elfogyatkoztam.
Vétkeiért fenyítékekkel dorgálsz az embert,
és elpusztítod lelkét, mint a pókhálót,
valóban hiába háborog minden ember.

Hallgass meg, Uram, imádságomat és könyörgésemet,
vedd figyelembe könnyhullatásomat!
Ne maradj csöndben, mert jövevény vagyok én nálad a földön,
és zarándok, mint atyáim is mindnyájan!
Engedd nekem, hogy fellélegezzem,
mielőtt távoznék, hogy ne legyek többé!

39. zsoltár

Várva vártam az Urat, és rám figyelt,
meghallgatta könyörgésemet,
és kivitt engem a nyomorúság verméből, és a mély sárból.
Kősziklára állította lábaimat, és igazgatta lépéseimet.
Új éneket adott számba, Istenünk dicsérő énekét.
Meglátják ezt sokan, és félni fognak,
és reménykednek az Úrban.
Boldog a férfi, kinek reménysége az Úr neve,
és nem néz hiábavalóságokra,
sem hazug balgaságokra.
Sokat tettél értünk, Uram Istenem, csodálatos dolgokat,
és nincs senki, aki gondolataidhoz hasonlítható.

Hirdetem és elmondom számtalan és még több csodádat.
Áldozatot és ajándékot nem akartál,
hanem testet készítettél nekem,
égő- és engesztelő áldozatot nem kívántál.
Akkor így szóltam: Íme jövök – a könyvtekericsben meg van írva rólam –,
hogyan megtegyem, Istenem, a te akaratodat.
Ezt akartam, és a te törvényed szívem közepében van.
Hirdettem igazságodat a nagy gyülekezetben,
íme, ajkaimat nem tartóztatom, Uram, te tudod.
Igazságosságodat nem rejtettem el szívemben,
igazmondásodról és szabadításodról szólottam.
Nem rejtettem el irgalmadat
és igazmondásodat a nagy gyülekezettől.
Te pedig, Uram, ne vond meg könyörületedet tőlem,
a te irgalmad és igazmondásod mindenkor óvjon meg engem!
Mert annyi baj vett körül, hogy se szeri, se száma,
gonoszságaim megfogtak engem – látni sem vagyok képes.
Számosabbak fejem hajszálainál,
és szívem is elhagyott engem.
Légy kegyelmes, Uram, szabadíts meg engem,
Uram, siess segítségemre!
Szégyenüljenek meg és piruljanak együtt,
kik lelkemet keresik, hogy elragadják!
Hátráljanak és szégyenüljenek meg,
akik nekem rosszat akarnak!
Viseljék máris gyalázatukat,
akik azt mondják nekem: úgy kell, úgy kell!
Örvendezzenek és vigadjanak tebenned mindnyájan,
kik téged keresnek, Uram,
és akik szeretik üdvösségedet, mondják mindenkor:
Magasztaltassék az Úr!
Én pedig szegény és szűkölködő vagyok,
az Úr gondoskodik rólam.
Te vagy segítőm és oltalmazóm, én Istenem, ne késlekedj!

II.

40. zsoltár

Boldog, aki észreveszi a szegényt és a nyomorultat,
a rossz napon megszabadítja őt az Úr.
Az Úr tartsa meg és éltesse őt, és tegye boldoggá a földön,
és ne adja őt ellenségei kezére!
Az Úr segítse meg őt betegségén,
fekvőhelyét teljesen megváltoztattad.
Azt mondtam: Uram, irgalmazz nekem,
gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened!
Ellenségeim rosszat kívántak nekem:
„Mikor hal már meg, és pusztul már ki az ő neve?”
S ha bejött egyikük, hogy meglátogasson,
hiábavalóságot szólt a szíve,
gonosz mondanivalót gyűjtött össze magának,

majd kiment és ugyanígy beszélt.
Ellenem suttogott minden ellenségem,
ellenem rosszat terveztek.
Törvénytelen szót szóltak ellenem:
Vajon aki alszik, nem kel föl többé?
De még az az ember is, akivel békében éltem, akiben bíztam,
aki kenyeremet ette, az is cselt szőtt ellenem.
Te azonban, Uram, irgalmazz nekem,
emelj föl engem, és megfizetek nekik!
Ebből ismerem meg irántam tanúsított jóakarodat,
hogy ellenségem nem örülhet fölöttem.
Engem pedig ártatlanságomért megoltalmaztál,
és megerősítettél engem színed előtt mindörökké.
Áldott legyen Izrael Ura, Istene, öröktől és mindörökké!
Úgy legyen, úgy legyen!

41. zsoltár

Mint a szarvasgím sóvárog a vízforrások után,
úgy sóvárog lelkem utánad, Istenem!
Szomjúhozik lelkem az erős, élő Istenhez,
mikor jutok el s jelenek meg az Isten színe előtt?
Könnyhullatás lett a kenyereim éjjel és nappal,
hisz nap mint nap mondják nekem: Hol van a te Istened?
Mikor ezekre emlékezem, keserűség van lelkemben,
mert azelőtt vidáman vezettem a népet Isten házáig,
az öröm szavával, ünneplő hangú magasztalással.
Miért vagy szomorú, én lelkem, és miért háborgatsz engem?
Bízzál az Istenben, mert még hálát fogok adni neki:
üdvözítőm ő, az én Istenem.
Bennem viszont háborog a lélek,
azért emlékezem meg rólad
a Jordán földjéről és Hermonról, a kis hegyről.
Mélység a mélységnek kiált zuhatagjaid hangjában,
magas hullámaid és habjaid mind átcsaptak rajtam.
Nappal irgalmát rendeli hozzám az Úr,
és éjjel az ő éneke van velem,
imádságom az én életem Istenéhez szól.
Így szólok Istenhez:
Oltalmazóm vagy, miért feledkeztél el rólam?
Miért járok szomorúan, midőn ellenségem sanyargat?
Összetörve csontjaimat
szidalmaztak engem szorongató ellenségeim,
és naponta mondták nekem: Hol van a te Istened?
Miért vagy szomorú, én lelkem, és miért háborgatsz engem?
Bízzál Istenben, mert fogsz még neki hálát adni,
üdvözítőm ő, az én Istenem.

42. zsoltár

Ítéld meg engem, Isten,
és szolgálts nekem igazságot az istentelen néppel szemben,
az álnok gazembertől szabadíts meg engem!

Mert te vagy, Isten, az én erősségem.
Miért taszítottál el engem?
És miért járok szomorúan, midőn ellenségem szorongat engem?
Mutasd meg világosságodat és igazságodat,
hogyan azok vezessenek és vigyenek el engem a te szent hegyedre
és hajlékaidba!
Hadd menjek be az Isten oltárához, az Istenhez,
aki megvidítja ifjúságomat, hálát adok neked a citerán,
Isten, én Istenem!
Miért vagy szomorú, én lelkem, és miért háborgatsz engem?
Bízzál Istenben, mert még hálát fogok adni neki,
üdvözítőm ő, az én Istenem.

III.

43. zsoltár

Isten, fülünkkel hallottuk,
atyáink adták hírül nekünk művedet,
melyet az ő napjaikban, a régi napokban cselekedtél.
Kezded pogányokat pusztítottál el, és helyükbe ültetted őket,
népekre lesújtottál, és kiűzted őket.
Mert nem kardjuk által szerezték örökségül a földet,
és nem karjuk mentette meg őket,
hanem a te jobbod és karod és orcád világossága,
mert kedvedet lelted bennük.
Te magad vagy az én királyom és Istenem,
ki Jákobnak szabadulást adsz.
Veled felökleljük ellenségeinket,
és a te neved által semmisítjük meg a ránk támadókat.
Mert nem íjamban bízom,
és nem a kardom ment meg engem,
hanem te mentettél meg minket sanyargatóinktól,
és gyűlölőinket te szégyenítettél meg.
Istenben fogunk büszkélkedni minden nap,
és a te nevednek hálát adunk mindörökké.

Most mégis eltaszítottál és megszegyénítettél minket,
és már nem vonulsz ki seregeinkkel.
Mégfutamítottál minket ellenségeink előtt,
és gyűlölőink kifosztottak minket.
Mint levágandó juhokat, átadtál minket,
szétszórtál bennünket a nemzetek között.
Ár nélkül adtad el népedet,
nem is volt magas a vételáruk.
Gyalázatra adtál minket szomszédainknak,
csúfságra és nevetségükre azoknak, akik körülvesznek minket.
Közmondássá tettél minket a pogányok között,
fejüket csóválják a népek.
Egész nap előttem van gyalázatom,
és arcom szégyenpírja elborított engem
a szidalmazók és gyalázkodók szava miatt,

az ellenség és üldöző színe előtt.
E csapások ránk zuhantak, mi mégsem feledtünk el téged,
és nem szegtük meg szövetségedet,
nem fordult el tőled a szívünk,
bár elterelted ösvényeinket utadról.
Mert megaláztál minket a gyötrelem helyén,
és a halál árnyéka borított be minket.
Ha elfeledkeznénk a mi Istenünk nevére,
és ha idegen isten felé tártuk volna ki kezünket,
vajon nem kérné-e számon Isten ezeket?
Hiszen ő ismeri a szív titkait.
Mert érted gyilkolnak bennünket naphosszat,
olybá vesznek, mint a levágni való juhokat.
Kelj föl, Uram, miért alszol?
Kelj föl, és ne vess el mindvégig!
Miért fordítod el orcádat?
Ne feledkezz meg szegénységünkről és szorongatásunkról!
Hiszen lelkünk a porban fekszik,
és hasunk a földhöz tapadt.
Kelj föl, Uram, segíts meg minket,
és szabadíts meg minket a te nevedért!

44. zsoltár

Az én szívemből jó ige tört elő,
a királynak zengem műveimet.
Nyelvem mint a gyorsíró tolla.
Virágzóbb szépségű vagy az emberek fiainál,
kedvesség ömlött el ajkaidon,
azért áldott meg téged az Isten mindörökké.
Kösd derekadra kardodat, ó hatalmas!
Ékességeddel és szépségeddel indulj meg!
Haladj szerencsésen, uralkodj
az igazságért, szelídségért és igazságosságért,
és vezessen csodálatosan jobbod!

Nyilaid hegyesek, te hatalmas, népek esnek el előtted,
a király ellenségeinek szívébe hatolnak.
A te trónod, Isten, örökkön örökké áll,
királyi jogarod igazság jogara.
Szeretted az igazságosságot és gyűlölted a gonoszságot,
azért kent föl téged, Isten, a te Istened,
az öröm olajával társaid fölé.
Mirha, áloé és kázia illatozik ruhádból,
elefántcsont termekből vidítanak föl téged
a királylányok, kik eljöttek a te tiszteletedre.
A királyné jobbod felől áll aranyos ruházatban,
körülvéve fényes, sokszínű pompával.
Halljad, leányom, és lásd, és hajtsd ide füledet,
felejtsd el népedet és atyád házát!
A király kívánja szépségedet,
mivel ő a te Urad, imádd őt!
Tírusz leánya közeleg ajándékokkal,

a nép gazdagjai könyörögni fognak színed előtt.
A király leányának minden dicsősége bent van a szívében,
arannyal szegélyezett sokszínű öltözetében.
Utána szüzek vezettetnek a királyhoz,
az ő társait hozzád vezetik,
beviszik őket vigassággal és örvendezéssel,
bevezetik őket a király templomába.
Atyáid helyett fiaid születnek,
fejedelmekké teszed őket az egész földön.
Megemlékeznek a te nevedről minden nemzedékről nemzedékre,
ezért a népek magasztalnak téged
örökké és mindörökkön örökké.

45. zsoltár

A mi Istenünk oltalom és erő,
segítünk a szorongatásokban,
melyek nagyon elértek minket.
Azért nem félünk, ha megrendül a föld,
és a hegyek a tenger szívébe zuhannak.
Zúgtak és háborogtak annak vizei,
megrendültek a hegyek az ő erejétől.

A folyó árja megörvendezteti Isten városát,
megszentelte hajlékát a Fölséges.
Isten lakik benne, azért meg nem inoghat,
megsegíti azt Isten korán reggel.
Megremegtek a nemzetek, országok meginogtak,
a Fölséges hangját hallatta, és megrendült a föld.
Az erők Ura velünk van,
oltalmazónk Jákob Istene.

Jöjjetek, és lássátok az Úr műveit,
csodáit, melyeket végbevitt a földön!
Háborúkat szüntet meg a föld határáig,
összetöri az íjat, és szétzúzza a fegyvereket,
a pajzsokat elégeti tűzzel.
Nyugodjatok, és tudjátok meg,
hogy én vagyok az Isten,
főnséges leszek a nemzetek között,
főnséges a földön.
Az erők Ura velünk van,
oltalmazónk Jákob Istene.

HETEDIK KATHIZMA

I.

46. zsoltár

Minden nemzetek, tapsoljatok,
harsogjon az Istennek ujjongásotok hangja!
Mert az Úr fölséges,
félelmetes nagy király az egész földön.
Népeket igazott le,
és pogány nemzeteket vetett lábaink alá.
Bennünket választott magának örökségül,
Jákob szépségét, melyet megszeretett.

Fölment az Isten ujjongás közepette, az Úr harsonaszóval.
Énekeljétek a mi Istenünknek, énekeljétek,
énekeljétek a mi királyunknak, énekeljétek!
Mert az egész föld királya az Isten, énekeljétek bölcsességgel!
Királlyá lett Isten a pogányok fölött,
Isten helyet foglalt az ő szent trónusán.
A népek fejedelmei egybegyűltek Ábrahám Istenével,
mert Istené a föld minden hatalmasa, igen magasztos ő.

47. zsoltár

Nagy az Úr, és igen dicséretre méltó
a mi Istenünk városában, az ő szent hegyén.
Jól megalapozta azt az egész föld örömére:
Sion hegye, az északi oldalon, a nagy király városa.
A palotáiban ismerik Istent,
amikor oltalmat nyújt neki.
Mert íme a föld királyai összegyűltek, egy helyre gyülekeztek,
de amint meglátták, úgy elámultak, hogy zavarba jöttek, meginogtak,
reszketés fogta el őket,
fájdalmuk olyan, mint a vajúzó asszonyé.
Heves szélvéllyel töröd össze Tarzisz hajóit.
Amint hallottuk, úgy láttuk is az erők Urának városában,
a mi Istenünk városában.
Isten alapította ezt mindörökre.

Befogadtuk, Isten, a te irgalmasságodat
a te néped körében.
Nevedhez méltóan, Isten, dicséreted is a föld határáig ér,
igazsággal teljes a jobbod.
Vigadjon Sion hegye,
és örüljenek Júdea leányai ítéleteidnek, Uram!
Kerüljétek meg Siont, és járjátok azt körül,
számláljátok meg tornyait!
Tegyétek szíveteket erős sáncaira, járjátok végig nagy házait,
hogy elmondhassátok a jövő nemzedéknek:
Ő a mi Istenünk örökké és mindörökkön örökké,
ő vezet minket mindörökké.

48. zsoltár

Halljátok ezt, minden nemzetek!
Hallgassatok meg mindnyájan, akik a földkerekségen laktok,
föld szülöttei és emberek fiai,
gazdag és szegény egyaránt!
Az én szájam bölcsességet szól,
és szívem elmélkedése okosságot.
Példabeszédre hajtom fülemet,
hárfával mondom el történetemet.
Miért féljek a gonosz napon?
Hátulról körülvesznek engem szorongatóim,
akik erejükben bíznak, és bőséges vagyonukkal dicsekszenek.
Testvér nem válthatja meg önmagát, vajon megválthat egy ember?
Nem adhat Istennek engesztelést önmagáért,
sem lelki váltságának árát sem,
hiába fáradozott, hogy lelke örökké éljen,
és ne lásson enyészetet,
pedig látja, hogy még a bölcsek is meghalnak,
és velük együtt az esztelen és értetlen is elpusztul.
Vagyonukat másokra hagyják,
és sírjuk lesz örök házuk,
lakásuk nemzedékről nemzedékre.
Még ha magukról nevezték is el földjeiket.
Az ember, övezze bár tisztelet, nem érti,
csupán olyan, mint az oktalan barmok, hasonló lett azokhoz.
Ez lesz az útjuk, megbotlanak,
és aztán azok is, akik szavaikban bíztak.

Mint a juhok kerültek az alvilágba, hol a halál legelteti őket,
és reggelre már az igazak uralkodnak rajtuk,
és segítségük megszűnik az alvilágban, miután dicsőségük eltűnt.
De Isten az én lelkemet megváltja majd az alvilág hatalmától,
amikor magához vesz engem.
Ne félj, amikor valaki meggazdagszik,
és mikor háza dicsősége gyarapszik,
mert amikor meghal, semmit sem vihet magával,
és dicsősége sem száll le vele a sírba.
Mert bár életében áldottnak mondta magát,
s dicsért téged, amíg jót tettél vele,
de le fog szállni atyái nemzetségéhez,
és soha többé nem lát világosságot.
Az ember, övezze bár tisztelet, nem érti,
csupán olyan, mint az oktalan barmok, hasonló lett azokhoz.

II.

49. zsoltár

Az istenek Istene, az Úr szólott,
és szólította a földet napkelettől napnyugatig.
Sionból ragyog fel az ő ékessége.

Íme, az Isten jó,
a mi Istenünk, ő nem hallgat.
Tűz gyúl ki színe előtt,
és körötte szélvész tombol.
Előszólítja az eget felülről,
és a földet is, hogy népe fölött ítélkezzék.
Gyűjtsétek egybe neki az ő szentjeit,
akik szövetséget kötöttek vele áldozatok által,
és az egek hirdetik majd az ő igazságosságát,
mert Isten tart ítéletet!

Halljad, én népem, szólni fogok, Izrael,
és tanúbizonyságot teszek ellened:
Isten, a te Istened vagyok én.
Nem az áldozataid miatt feddelek téged,
égőáldozataid színem előtt vannak mindenkor.
Nem fogadok el házadból borjakat, sem nyájaidból bakokat;
mert enyém az erdő minden vadja,
a barmok a hegyeken és az ökrök.
Ismerem az ég madarait is mind,
és a mező ékessége is az enyém.
Ha éheznék, nem mondanám neked,
mert enyém a földkerekség és annak teljessége.
Vajon a tulkok húsát eszem?
Vagy a bakok vérét iszom?
Áldozd Istennek a dicséret áldozatát,
és fogadalmadat teljesítsd a Fölségesnek!
Akkor hívj segítségül engem a szorongatás napján,
én megmentelek, és dicsőíteni fogsz engem!

A bűnöshöz pedig így szól Isten:
Miért is sorolod rendelkezéseimet,
és veszed szádba szövetségemet?
Hiszen te gyűlölted a fegyelmet, és elvetted magadtól igéimet.
Ha tolvajt láttál, vele futottál, és házasságtörőssel voltál együtt,
a szád gonoszságot árasztott, és nyelved álnokságot koholt.
Leültél, hogy testvéredet megszöld, és anyád fiának gáncsot vetettél.
Ezeket cselekedted, és én hallgattam.
Azt vélted törvénytelen ségedben, hogy hasonló vagyok hozzád,
de én vádollok téged, és szemedre hányom bűneidet.
Vegyétek tudomásul ezt, ti, kik Istent elfeleditek,
nehogy egykor elragadjon, mert akkor nincs, ki megmentsen!
A dicséret áldozata dicsőít engem,
és ez az az út, melyen megmutatom neki üdvösségemet.

50. zsoltár

Könyörülj rajtam, Isten,
a te nagy irgalmasságod szerint,
és könyörületed sokasága szerint
töröld el gonoszságomat!
Moss meg engem mindinkább gonoszságomból,
és bűnömtől tisztíts meg engem!

Mert elismerem gonoszságomat,
és bűnöm előttem van mindenkor.
Egyedül ellened vétettem,
és gonoszt előtted cselekedtem,
hogy igaznak bizonyulj igéidben,
és győztesnek ítéletedben.
Mert íme, vétekben fogantattam,
és bűnökben fogant engem anyám.
Mert íme, az igazságot szereted,
a te bölcsességed titkos és elrejtett dolgait
kinyilatkoztattad nekem.
Hints meg engem izsóppal, és megtisztulok,
moss meg engem, és a hónál fehérebb leszek!
Add, hogy örömet és vigasságot halljak,
és örvendezzenek megalázott csontjaim!
Fordítsd el orcádat bűneimről,
és töröld el minden gonoszságomat!
Tiszta szívet teremts bennem, ó Isten,
és az igaz lelket újítsd meg benső részeimben!
Ne vess el engem színed elől,
és Szent Lelkedet ne vedd el tőlem!
Add vissza nekem üdvözítésed örömét,
és uralkodó lélekkel erősíts meg engem!
Megtanítom újjá a gonoszokat,
és az istentelenek hozzád térnek.
Szabadíts meg engem a vérbűntől, Isten, üdvösségem Istene,
és nyelvem magasztalni fogja a te igazságodat!
Uram, nyisd meg ajkaimat,
és szám a te dicséretedet fogja hirdetni!
Mert ha kedvelnéd, áldozatot adtam volna,
de az égőáldozatokban nem telik kedved.
Áldozat Istennek a töredelmes lélek,
a töredelmes és alázas szívet, ó Isten, nem veted meg.
Tégy jót, Uram, jóakaratedből Sionnal,
hogy felépüljenek Jeruzsálem kőfalai!
Akkor veszed kedvesen az igazság áldozatát,
az ajándékot és égőáldozatokat,
akkor tesznek oltárodra borjakat.

III.

51. zsoltár

Mit dicsekszel gonoszságoddal,
te hatalmas törvényszegő?
Álnokságot terveztél, a nyelved
mint pók szorgosan hamisságot szövögetett napestig.
Jobban szeretted a rosszat, mint a jót,
jobban a hazugságot, mint az igazmondást.

Szerettél minden ártalmas beszédet,
az álnok nyelvet.

Azért Isten végképp elpusztít,
kigyomlál téged, és kiköltöztet hajlékodból,
kitépi gyökeredet az élők földjéből.

Meglátják ezt az igazak és megrettennek,
de aztán nevetnek rajta, és mondják:
Íme az ember, akinek Isten segítsége nem kellett,
hanem csak nagy vagyonában bízott,
és hiúságában volt minden ereje.
Én pedig – mint a jól termő olajfa Isten házában –
bírom Isten irgalmában
örökké és mindörökkön örökké.
Hálát adok neked örökké, mert így cselekedtél,
és nevedben reménykedem,
mert jó az, szentjeid színe előtt.

52. zsoltár

Így szólt szívében az esztelen: „Nincs Isten!”
Megromlottak, utálatosakká lettek gonoszságaik folytán,
nincs, aki jót cselekedjék.
Isten letekint mennyből az emberek fiaira,
hogyan lássa, van-e értelmes és Istent kereső.
De mind elhajlottak,
mindnyájan haszontalanok lettek gonoszságaikban,
nincs, aki jót tenne, egyetlen egy sincs.
Hát nem jutnak jobb belátásra mindazok,
kik gonoszságot cselekszenek,
kik emésztik népemet, ahogy a kenyeret eszik?
Istent nem hívták segítségül,
ott remegtek félelemmel, ahol nem volt félelem,
mert az Isten szétszórja azok csontjait,
akik az emberek tetszését keresik,
megszégyenülnek, mert Isten megvetette őket.
Ki ad Sionból Izraelnek szabadulást?
Mikor visszatéríti Isten az ő fogoly népét,
örvendezni fog Jákob és vigadni Izrael.

53. zsoltár

Isten, a te nevedben üdvözíts engem,
és erőddel szolgáltass igazságot nekem!
Isten, hallgasd meg imádságomat,
fogadd füledbe ajkam ígét!
Mert idegenek támadtak ellenem,
hatalmasok keresték lelkemet,
és Istent észre sem vették maguk előtt.

De íme, Isten segítségemre siet,
és az Úr oltalmazója lelkemnek.
Fordítsd vissza a rosszat ellenségeimre,
igazságod szerint veszítsd el őket!
Készséges szívvel mutatok be neked áldozatot,

és hálát adok a te nevednek, Uram, mert jó az,
mert minden szorongatásból megszabadítottál engem,
és ellenségeimre felülről nézhet a szemem.

54. zsoltár

Hallgasd meg Isten, az én imádságomat,
és ne vesd meg könyörgésemet!
Figyelj rám és hallgass meg engem!
Elkeseredtem az én küzdelmemben
és megzavarodtam
az ellenség lármája és a bűnös zaklatása miatt,
mert gonoszságukkal elborítottak engem,
és haragjukkal támadtak rám.
Szívem háborgott bennem,
és megszállt a halálfélelem.
Félelem és reszketés fogott el,
és sötétség borított be engem.
Így szóltam: Ki ad nekem szárnyakat, mint a galambnak,
hogy elröpüljek és megpihenjek?
Bizony, messzire menekültem, és a pusztában laktam.

Istenre vártam, hogy megszabadítson engem
a lélek csüggedésétől és a szélvihartól.
Süllyeszd el őket, Uram,
és zavard össze nyelvüket,
mert gonoszságot és vizályt láttam a városban!
Éjjel-nappal kőfalain ólálkodnak körös-körül,
benne ott van a gonoszság, küszködés és igazságtalanság,
és terein nem szűnik meg az uzsora és a cselszövés.
Mert ha ellenségem ócsárolna, elviselném,
és ha az szidalmazna kicsúfolva, aki gyűlölt engem,
talán elrejtőznék előle.
De te, velem egyenlő ember, aki vezérem és ismerősöm voltál,
aki velem együtt ülve édessé tetted az étket,
az Isten házába pedig teljes egyetértéssel jártunk.
Érje az ilyeneket halál,
elevenen szálljanak az alvilágba,
mert gonoszság lakik hajlékaikban, szívük belsejében.
Én pedig az Istenhez kiáltok,
és az Úr megszabadít engem.
Este, reggel és délben fohászokodom, és sóhajtozom,
és ő meghallgatja hangomat.
Békességben megszabadítja lelkemet azoktól,
kik hozzám közelednek,
noha sokan vannak ellenem.
Meghallgat engem és megalázza őket
Isten, ki öröktől fogva él.

Ők bizony nem javulnak meg,
mert nem félik az Istent.
Ő kinyújtja kezét, hogy megfizessen nekik.
Azok meggyalázták szövetségét,

ám arcának haragja szétszórta őket,
hiába egy húron pendültek.
Szavaik lágyabbak az olajnál,
holott olyanok, mint a nyilak.
Vesd az Úrra gondodat, ő majd táplál téged,
az igazat nem hagyja állandóan háborgatni.
Te pedig, Isten, leviszed majd őket a pusztító mélységbe.
A vérengző és álnok férfiak nem érik el napjaik felét sem,
én pedig tebenned bízom, Uram!

NYOLCADIK KATHIZMA

I.

55. zsoltár

Irgalmazz nekem, Isten, mert eltiport az ember,
naphosszat háborgatva szorongatott engem!
Tiportak ellenségeim egész nap,
mert sokan hadakoztak ellenem.
De még e rettentő naptól sem félek, hanem benned bízom.
Istenben zengem dicsérő szavaimat egész nap,
Istenben bízom, nem félek; mit árthat nekem egy test?
Napestig ócsárolták szavaimat,
minden gondolatukkal rosszat akartak nekem.
Közelemben tartózkodnak és elrejtőznek,
sarkam után leselkednek, amint várhattam is lelkemben.
Senki kedvéért ne mentsd meg őket,
haragodban népeket versz le, ó Isten!
Életemet elbeszéltem neked, könnyhullatásomat színed elé tetted.
Amint meg is ígérted, megfutamodnak ellenségeim
ama napon, amelyen segítségül hívlak,
íme, én tudom, hogy Istenem vagy.
Istenről dicsérő szavakat mondok,
az Úrról dicsérő igét.
Istenben bízom, nem félek; ember mit árthat nekem?
Gondom lesz majd, Istenem, fogadalmaim teljesítésére,
s hálaáldozattal meg is adom azokat,
mert megmentetted lelkemet a haláltól,
és lábaimat az elbukástól,
hogyan kedves legyek Isten előtt az élők világosságában.

56. zsoltár

Irgalmazz nekem, Isten, irgalmazz nekem,
mert lelkem benned bízik,
és szárnyaid árnyékában bízom,
míg átvonul a gonoszság.
A fölséges Istenhez kiáltok,
Istenhez, aki jót tett velem.

Segítséget küldött a mennyből, és megmentett,
gyalázatra adta az engem letaposókat.
Elküldte Isten irgalmát és igazságát,
és kiszabadította lelkemet az oroslánkölykök közül.
Háborogva pihentem le;
az emberek fiainak fogai olyanok, mint a fegyverek és nyilak,
és nyelvük éles kard.
Emelkedjél föl az egek fölé, Isten,
és a te dicsőséged az egész földön!
Tört vetettek lábaimnak, és megalázták lelkemet,
vermet ástak nekem, de maguk estek bele.

Kész az én szívem, Isten!
Kész az én szívem, éneklek és zsoltárt zengek lelkemben.
Ébredj föl, dicsőségem!
Serkenj föl, hárfám és lantom!
Fölébredek hajnalra.
Vallomást teszek neked, Uram, a népek között,
és zsoltárt zengek neked a pogányok között,
mert az égig magasztaltatott a te irgalmad,
és a felhőkig a te igazságod.
Emelkedjél föl az egek fölé, Isten,
és a te dicsőséged az egész földön!

57. zsoltár

Ha valóban igazságosságról beszéltek,
igaz ítéletet hoztatok, emberek fiai!
Ám ti gonoszságot műveltek szívetekben a földön,
kezetek igaztalanságot sző.
Elidegenedtek a bűnösök anyjuk méhétől fogva,
eltévedtek már születésük óta, s hazugságot beszéltek.
Haragjuk hasonló a kígyóéhoz,
a siket áspiséhez, mely bedugja fülét,
hogyan ne hallja a bűvölők szavát,
és nem törődik a bölcs által készített varázsitallal.
Isten összetöri szájukban fogait,
az oroslánok őrlő fogait összezúzta az Úr.
Semmivé lesznek, mint a lefolyó víz,
az Úr kifeszíti íját, míg ők ki nem merülnek.
Mint az elolvadó viasz, elenyésznek,
tűz hull rájuk, és nem látják meg a napot.
Mielőtt még töviseitek bokorra nőnének,
haragjában mintegy elevenen elnyeli őket.
Örvendeni fog az igaz, midőn látja a megtorlást,
kezét a bűnös vérében fogja mosni.
És mondja majd az ember:
Valóban, mégis van gyümölcse az igaznak,
bizony, van Isten, ki őket megítéli a földön!

II.

58. zsoltár

Ments meg ellenségeimtől, Istenem,
és a rám támadóktól szabadíts meg engem!
Szabadíts meg a gonosztevőktől,
és a vérszomjas férfaktól ments meg engem!
Mert íme, hatalmasok leselkedtek rám,
és lelkemre törtek,
pedig nincs gonoszságom, sem bűnöm, Uram,
gonoszság nélkül futottam, és egyenes maradtam.
Kelj föl, állj mellém, és láss!
Te, seregek Ura, Istene, Izrael Istene,

figyelj, és látogass meg minden nemzetet,
és ne könyörülj senkin, aki gonoszságot művel!

Esténként visszajárnak,
és éhesen fognak szűkölni, mint a kutyák,
és körbejárják a várost.
Íme, szájukkal csaholnak, és kard van ajkaikon,
ki hallotta?
De te, Uram, kineveted őket,
semmivé teszel minden pogány nemzetet.
Erőmet nálad őrzöm meg,
mert te, Isten, oltalmazóm vagy.
Istenem irgalmassága megelőz engem,
az én Istenem megmutatja ezt ellenségeimen.
Ne öld meg őket, nehogy megfélemedkezzenek törvényedről!
Szórd szét őket a te erőddel, és vedd le őket, Uram, én Pajzsom!
Szájuk vétkezik, amikor ajkuk szól.
Saját gőgjük csapdájába essenek!
Átkaik és hazugságuk miatt hirdessék ki végüket,
a végső harag idején, és többé ne legyenek!
Akkor majd megtudják,
hogyan Isten uralkodik Jákob fölött és a föld határain.

Esténként visszajárnak,
és éhesen fognak szűkölni, mint a kutyák,
és körbejárják a várost.
Ők elszélednek ennivalóért,
ha nem laknak jól, még morognak is.
Én pedig a te hatalmadat éneklek,
és irgalmadnak örülök reggel,
mert oltalmam lettél és menedékem gyötrelmem napján.
Én segítőm, neked zengek éneket,
mert oltalmazó Istenem vagy,
Istenem, én irgalmasságom!

59. zsoltár

Isten! Elvetted és megvertél minket,
megharagudtál, de könyörülsz is rajtunk.
Megrendítetted a földet és megrengetted azt,
gyógyítsd meg sebeit, mert megrendült!
Kemény dolgokat mutattál a te népednek,
kábitó borral itattál bennünket.
De jelt adtál a téged félőknek, hogy megmeneküljenek az íjtól,

hogyan megszabaduljanak kedveltjeid,
ments meg a te jobboldal, és hallgass meg engem!
Isten szólt az ő szentélyében:
Örömmel osztom fel örökségül Szíkhemet,
és a Sátrak völgyét fölmérem.
Enyém Gileád, és enyém Manassze,
és Efraim erős sisak a fejemen, Júda az én királyom.
Moáb reményem mosdótálja,

Edomra kinyújtom sarumat,
az idegenek már behódoltak nekem.
Ki visz el engem az erős városba?
Ki vezet el engem Edomba?
Nemde te, Isten, bár elvetettél minket,
nem vonulsz-e ki, Isten, a mi seregeinkkel?
Segíts ki minket a szorongatásból,
mert hiábavaló az emberi segítség!
Istennel hóstettet viszünk végbe,
és ő megsemmisíti szorongatóinkat.

60. zsoltár

Hallgasd meg, Isten, könyörgésemet, figyelj imádságomra!
A föld határvidékéről kiáltottam hozzád csüggedt szívvel.
Kősziklára emeltél föl engem, vezettél engem,
mert reményemmé lettél, erős bástyámmá az ellenség ellen.
A te hajlékodban fogok lakni mindörökké,
oltalmam lesz szárnyaid árnyéka alatt.

Mert te, Istenem, meghallgattad imádságomat,
örökséget adtál azoknak, kik nevedet félik.
Adj még napokat a király napjaihoz,
adj hozzá éveihez nemzedékről nemzedékre,
maradjon meg örökké az Isten színe előtt!
Az ő irgalmát és igazságát ki veszi számba?
Így zengek majd mindörökké zsoltárt nevednek,
hogy teljesítem fogadalmaimat napról napra.

III.

61. zsoltár

Nemde Istennek lesz alávetve lelkem?
Hiszen tőle van üdvösségem,
mert ő Istenem és üdvözítőm, én oltalmazóm,
nem fogok többé ingadozni.
Meddig támadtok egy emberre,
mint roskadó falra és bedőlt kerítésre,
hogy megöljétek őt mindnyájan?
Bizony, tervet szőttek, hogy megfosszanak becsületesemtől,
vérszomjasan futottak utánam,
szájukkal áldanak, de szívükben megátkoztak.

Ám te, lelkem, Istennek engedelmeskedj,
mert tőle van az én türelmem!
Mert ő Istenem és üdvözítőm, én oltalmazóm,
nem fogok átpártolni.
Istenben van szabadulásom és dicsőségem,
ő segítő Istenem, és reménységem Istenben van.
Bízatok benne, a nép egész gyülekezete!
Öntsétek ki előtte szíveteket,
Isten a mi segítőnk!

Bizony, hiábavalók az emberek fiai,
hazugok az emberek fiai a mérlegnél, hogy becsapjanak,
mind ugyanúgy semmirekellők.
Ne bízzatok a gonoszságban,
és ne kívánjatok zsákmányt,
ha ömlik is a vagyon,
szívetek ne tapadjon hozzá!
Egyszer szólott az Isten, s e kettőt hallottam:
hogy a hatalom Istené, és tied, Uram, az irgalom,
mert te megfizetsz mindenkinek cselekedetei szerint.

62. zsoltár

Isten, én Istenem! Tehozzád ébredek virradatkor,
reád szomjazott a lelkem,
még inkább eped utánad testem
a puszta, úttalan és vízetlen földön.
Így jelentem meg előtted, a szent helyen,
hogy lássam erődet és dicsőségedet.
Mert jobb a te irgalmad, mint az élet,
ajkaim dicsérnek téged.
Így áldani foglak téged életemben,
és a te nevedben emelem föl kezemet.
Mint dús lakomával teljék be lelkem,
ujjongó ajkakkal dicsér a szám.
Ha rólad emlékeztem meg ágyamon,
hajnalban rólad elmélkedtem;
mert segítőm lettél,
és szárnyaid árnyékában örvendezem.
Lelkem hozzád ragaszkodik,
jobbod fenntart engem.
Ám akik ok nélkül törtek lelkemre,
a föld legmélyére jutnak,
kardélre hányatnak, rókák martalékai lesznek.
A király pedig örvendezni fog Istenben,
dicséretben lesz részük azoknak, kik órá esküsznek,
mert elnémul a rágalmazók szája.

63. zsoltár

Hallgasd meg, Isten, hozzád esdő könyörgésem szavát,
az ellenség félelmétől mentsd meg lelkemet!
Oltalmazz engem a rosszakarók gyülekezetétől,
a gonosztevők sokaságától!
Megélesztették nyelvüket mint a kardot,
megfeszítették ijukat – borzasztó dolog –,
hogy rejtekükből lövöldözzék az ártatlant.
Hirtelen lenyilazzák őt, és nem félnek,
erősen elszánták magukat gonosz tervükre.
Tárgyaltak, hogy titkos csapdát állítsanak,
s így szóltak: „Ugyan ki lát minket?”
Gonoszban törték fejüket,
a fondorkodók kimerültek az ármánykodásban.

Odalép majd a mély lelkű ember,
és Isten felmagasztaltatik.
Az okozott sebek gyermeknyilak sebeivé lettek,
és nyelvük elernyedtt bennük.
Megdöbbentek mindnyájan, kik őket látták,
és félelem fogott el minden embert,
Elbeszélték Isten műveit,
és megértették cselekedeteit.
Az igaz örvendezni fog az Úrban, és benne bízni,
és dicséretben részesül minden egyenes szívű.

KILENCEDIK KATHIZMA

I.

64. zsoltár

Téged illet a dicséret, Isten, a Sion-hegyen,
neked teljesítik a fogadalmat Jeruzsálemben.
Hallgasd meg imádságomat!
Tehozzád járul minden élő.
A gonoszok beszédei ugyan elhatalmasodtak rajtunk,
de te megkönyörülsz istentelen tetteinken.
Boldog, akit kiválasztasz és magadhoz fogadsz,
a te csarnokaidban fog lakni.
Hadd teljünk el házad javaival!
Szent a te templomod, csodálatos az igazságban.
Hallgass meg minket, Istenünk, mi Üdvözítőnk,
a föld minden határán
és a messze tengeren levők reménysége!
Te hegyeket formálsz erőddel
és felövezed magad hatalommal.
Háborgásba hozod a tenger öblét,
hullámainak hatalmas hangját.
Zavarba jönnek a nemzetek,
és félni fognak jeleidtől, akik széles e világon laknak,
a hajnal és alkonyat kapuit örömmel töltöd el.
Meglátogattad a földet és megáztattad,
bőven termővé tetted azt.
Isten folyója megtelt vízzel.
Eledelt készítettél nekik,
mert ilyen a gondviselésed.
Itasd meg barázdáit,
sokasítsd meg termését,
az esőcseppeknek örülni fog a termőföld.
Megáldod jóságoddal az esztendő koszorúját,
és mezőid megtelnek bőséggel.
Termékennyé válnak a puszták legelői,
és vigassággal övezik körül magukat a dombok.
A kecske- és juhnyájuk gyapjasodnak,
és a völgyek bővelkednek gabonával,
örömujjongástól és himnuszoktól hangosak.

65. zsoltár

Örvendeztetek az Úrnak, minden föld,
zengjétek dicséretet az ő nevének,
tegyétek dicsőségessé dicséretét!
Mondjátok az Istennek:
Mily félelmetesek a te műveid,
hatalmas erőd láttán hízelegni fognak neked ellenségeid!
Az egész föld imádjon téged és énekeljen neked,
zengjen dicséretet a te nevednek, ó Főlséges!

Jöjjetek, és lássátok az Isten műveit,
mily rettentő terveket visz végbe az emberek fiai fölött!
A tengert szárazzá változtatja,
a folyóvízen száraz lábbal mennek át,
ott fogunk örvendezni őbenne.
Ő hatalmával mindörökké uralkodik,
szemei letekintenek a nemzetekre,
nehogy elbázzák magukat a lázadók!

Áldjátok, nemzetek, a mi Istenünket,
és hallassátok az ő dicsérete szózatát!
Ő ajándékozott életet lelkemnek,
és nem hagyta ingadozni lábaimat.
Mert próbára tettél minket, Isten!
Tűzben tisztítottál, mint az ezüstöt égetik.
Csapdába ejtettél bennünket,
nyomorúságokkal terhelted vállunkat,
embereket ültettél fejünkre.
Tűzön és vízen haladtunk át,
majd enyhülésre vezettél minket.
Égőáldozatokkal lépek be házádba
teljesítem neked fogadalmaimat,
mindazt, amit kimondott ajkam,
amit szám a bajban megígért.
Hozom hizlalt égőáldozataimat neked,
tömjénnel és kosokkal,
ökröket készítek neked bakokkal.

Jöjjetek, halljátok mindnyájan, akik félitek az Urat,
és elmondom, mit vitt végbe lelkemmel!
Hozzá kiáltottam számmal, és nyelvemmel magasztaltam.
Ha hamisságra hajlott volna szívem,
nem hallgatott volna meg az Úr.
Ám így meghallgatott az Isten,
és figyelt könnyörgésem szavára.
Áldott az Isten, ki nem vetette el imámat,
és nem vontta meg irgalmát tőlem!

66. zsoltár

Könyörüljön rajtunk az Isten, és áldjon meg minket,
derítse föl ránk az ő orcáját, és könyörüljön rajtunk,
hogy megismerjük a földön utadat,
minden nép között a te szabadításodat!
Adjanak hálát neked, Isten, a népek,
adjon hálát minden nép!
Örüljenek és vigadjanak a nemzetek,
mert te a népeket igazságosan ítéled,
és utat mutatsz a nemzeteknek a földön!
Adjanak hálát neked, Isten, a népek,
adjon hálát minden nép!
A föld megadta gyümölcsét.
Áldjon meg minket Isten, a mi Istenünk,
áldjon meg minket Isten, és félje őt a föld minden határa!

II.

67. zsoltár

Keljen föl az Isten és széledjenek el az ő ellenségei,
és fussanak orcája előtt, kik őt gyűlölik!
Mint elenyészik a füst, enyésszenek el,
mint elolvad a viasz a tűz színe előtt,
úgy vesszenek el a bűnösök Isten színe előtt,
és az igazak vigadjanak!
Örvendezzenek Isten színe előtt,
és gyönyörködjenek örömmel!
Énekeljetez Istennek, zengjetez zsoltárt az ő nevének,
készítetez utat annak, aki fölszállt nyugat fölé,
Úr az ő neve, örvendezzetez színe előtt!
Amazok viszont rendüljetez meg színe előtt,
mert árvák atyja és özvegyek bírāja
Isten az ő szent helyén.
Isten hajlékot ad házában azoknak, akik egyetértetez,
a foglyokat kivezetez bátorsággal,
sőt még a lázadókat is, akik a sírokban laknak.
Isten! Midőz kivonultál néped színe előtt, midőz átmentél a pusztán,

a föld megrendült, még az eget is esőt hullattak a Sínai Istenének színe előtt,
Izrael Istenének színe előtt.
Te magadtól hullattál esőt, Isten, a te örökségednek,
és mikor elfáradt, megerősítetez őt.
A te nyájad lakik abban,
amit jószágodban készítettél, Isten, a szegénynek.
Az Úr szót ad azoknak,
akik az örömhírt nagy erővel hirdetez:
„A hatalmas király a szeretett fiúé,
neki jut a zsákmány kiosztása a ház ékesítésére.
Ha osztályrészeitezben megnyugodtok,
a galamb szárnyaihoz hasonlítotez, amelyek ezüstösez lesznek,
a háta pedig aranyszínű.”
Míg a mennyben lakó ott királyokat szórt széjjel,
hó borította be a Szelmon csúcsait.
Az Isten hegye kövér hegy, termékeny hegy, zsíros hegy.
Miért nézetez gyanakvóan, ti, termékeny hegyek,
arra a hegyre, melyen Isten szívesen lakik?
Bizony, az Úr ott fog lakni mindörökké.
Isten harci szekere számtalan,
ezrével veszetez körül az örvendezők,
az Úr közöttük van, a Sínai-hegyen, a szentélyben.
Fölmentél a magasba, fogságba ejtetez a fogságot,
ajándékot vettél magadnak az emberek számára,
még engedetleneknek is, hogy nálad lakjanak.
Áldott az Úr Isten, áldott az Úr mindennap,
szerencsés utat készít nekünk a mi üdvösségünk Istene.

A mi Istenünk a szabadító Isten,
az Úréi a kiutak a halálból.

Igen, Isten szétzúzza ellenségei fejét,
azoknak gyapjas koponyáját, akik vétkeikben járnak.
Így szólt az Úr: Básától is visszahoztam,
a tenger mélységéből is visszahoztam őket,
hogy a lábad vérben gázoljon,
kutyáid nyelvének is része legyen az ellenségéből.
Látták bevonulásodat, Isten,
az én Istenem bevonulását,
az én Királyomét, aki a szentélyben lakik.
Elöl mentek a fejedelmek a hárfás énekesekkel együtt,
körülvéve doboló leányokkal.
A gyülekezetekben áldjátok az Úr Istent,
kik Izrael forrásaiból származtok!
Ott van az ifjú Benjámin lelki elragadtatásban,
Júda fejedelmei, azok vezérei,
Zabulon fejedelmei, Neftali fejedelmei.
Parancsolj, Isten, a te hatalmaddal,
erősítsd meg, Isten, azt,
amit közöttünk cselekedtél templomodból, Jeruzsálemből!
Királyok hoznak neked ajándékokat.
Fenyítsd meg a nádas vadjait,
a bikák gyülekezetét és a népek üszőit,
nehogy kirekesszék azokat, akik már kipróbáltattak, mint az ezüst!
Széleszd el a nemzeteket, melyek háborút akarnak!
Követek jönnek majd Egyiptomból,
Etiópia hamar kinyújtja kezét Istenhez.
Föld országai, énekeljete Istennek, zengjete az Úrnak!

Zengjete Istennek, ki az egek ege fölött száll napkeletre!
Íme, szózatát hatalmas erővel adja.
Adjatok dicsőséget az Istennek,
fensége Izrael fölött van, és ereje a felhőkben.
Csodálatos az Isten az ő szentjeiben, Izrael Istene,
ő ad hatalmat és erőt az ő népének. Áldott legyen az Isten!

III.

68. zsoltár

Ments meg engem, Istenem, mert a vizek már lelkemig hatoltak!
Mélységes iszapba süllyedtem, és nincs hol megállnom,
a tenger mélyére estem, és a vihar elmerített engem.
Belefáradtam a kiáltásba, torkom berekedt,
szemem kimerült, míg Istenemben reménykedtem.
Többen vannak, mint fejemen a hajsza,
akik ok nélkül gyűlölnék engem.
Erőre kaptak ellenségeim,
akik igaztalanul üldöznék engem;
amit el sem vettem, azt kell visszafizetnem.
Isten! Te ismered balgaságomat,
és vétkeim nincsenek titokban előtted.
Miattam ne érje szégyen azokat,

akik téged várnak, Uram, erők Ura!
Ne szégyenüljenek meg miattam,
akik téged keresnek, Izrael Istene!
Mert érted szenvedtem a gyalázatot,
arcomat szégyen borította el.
Idegenné lettem atyám fiai között,
és jövevényé anyám fiainál.
Mert emészt a buzgóság házadért,
és a téged gyalázók szidalmi rám hullottak.
Böjtölésbe burkoltam lelkemet,
és ez is gyalázatomra vált.
Szőrzsák lett az öltözékem,
és rajtam példálózna.
Ellenem áskálódta, akik a kapukban ültek,
és rólam énekeltek, akik bortól ittasodta.
Én pedig tehozzád imádkozom, Uram,
itt az ideje jóakarodnak, Istenem,
irgalmad sokasága szerint hallgass meg engem
a te üdvözítő igazságod szerint!
Ments ki engem a sárból, hogy bele ne süllyedjek,
szabadíts meg engem azoktól, kik engem gyűlölnék,
és a vizek mélységéből!
Ne merítsen el a víz árja,
ne nyeljen el engem a mélység,
és ne zárja rám száját a kút!
Hallgass meg engem, Uram, mert kegyes a te irgalmad,
könyörületed sokasága szerint tekints rám.
Ne fordítsd el orcádat a te szolgálótól,
mert szorongattatom, gyorsan hallgass meg engem!
Figyelj lelkemre, és szabadítsd meg azt,
ellenségeim közül ments meg engem!
Hiszen te ismered gyalázatomat,
megszégyenülésemet és pironkodásomat.
Előtted vannak mindnyájan, kik engem szorongatnak,
szidalom és megaláztatás várt lelkemre.
Vártam, hogy valaki együtt érez, de nem volt,
és aki megvigasztal, de nem találtam.
Epét adtak nekem eledelül,
és szomjúságomban ecettel itattak engem.
Válják az ő asztaluk törre előttük,
megtorlássá és kelepcévé!
Homályosodjon el szemük, hogy ne lássanak,
derekukat mindenkorra görbítsd meg!
Öntsd ki rájuk haragodat,
és haragod indulata érje el őket!
Lakhelyük válják pusztasággá,
és hajlékaiknak ne legyen lakója!
Mert azt üldözték, akit te sújtottál,
és sebeim fájdalmát csak gyarapították.
Számolj még vétkeket az ő vétkeikhez,
és ne jussanak el igazságodba!
Töröltessenek ki az élők könyvéből,

és ne legyenek beírva az igazak közé!
Én szegény vagyok és szenvedő,
de a te szabadításod, Isten, oltalmazzon engem!
Dicsérem majd Istenemnek nevét énekkel,
magasztalom őt dicsérettel,
s ez kedvesebb lesz Istennek a fiatal borjúnál,
amelynek szarva és körme van.
Lássák a szegények és vigadjanak;
keressétek Istent, és élni fog lelketek,
mert az Úr meghallgatja a szegényeket,
és foglyait nem veti el.
Dicsérjétek őt, egek és föld,
a tenger és minden, ami abban mozog!
Mert Isten megszabadítja Siont,
és fölépülnek majd Júda városai,
s ott fognak lakni, és örökségül kapják azt.
Szolgáidnak ivadéka veszi birtokba Siont,
és azok fognak lakni abban, akik szeretik a te nevedet.

69. zsoltár

Istenem, figyelj az én megsegítéseimre, Uram, siess segítségemre!
Szégyenüljenek meg, és valljanak gyalázatot, akik lelkeimet keresik!
Hátráljanak és piruljanak, akik rosszat akarnak nekem,
térjenek hátra azonnal megszégyenülve,
kik azt mondják nekem: Úgy kell, Úgy kell!
Örvendezzenek és vigadjanak tebenned mindnyájan,
kik téged keresnek, Isten,
és mondják mindnyájan, akik szeretik szabadításodat:
Magasztaltassék az Úr!
Én pedig szűkölködő és szegény vagyok,
Isten, segíts meg engem!
Én segítóm és szabadítóm vagy te, Uram, ne késlekedj!

TIZEDIK KATHIZMA

I.

70. zsoltár

Te vagy, Uram, én reményem,
soha meg ne szégyenüljek!
Igazságod által szabadíts meg,
és ments meg engem!
Hajtsd felém füledet, és üdvözíts engem!
Légy nekem oltalmazó Istenem
és biztos helyem, hogy megments engem,
mert erősségem és oltalmam te vagy.
Én Istenem! Szabadíts meg engem a bűnös kezéből,
a törvénszegő és a gonosz kezéből!
Mert te vagy az én béketúrém, Uram,
Uram, én reménységem ifjúságomtól.
Az anyaméhtől fogva te vagy támaszom,
anyám méhétől te vagy az én oltalmazóm.
Mindenkor rólad szól énekem.
Furcsa csoda lettem sokak szemében,
te azonban erős segítőm vagy.
Teljék be ajkam dicséretteddel,
hogy énekeljem dicsőségedet, egész nap a te nagyvoltage!
Vénségemre se vess el engem,
még ha elhagy is erőm, te akkor se hagyj el engem!
Mert ellenségeim rólam beszéltek,
és életemre leselkedve
együtt tanakodtak, mondván:
Isten elhagyta őt, üldözzétek és fogjátok meg őt,
mert nincs, aki megszabadítsa!
Istenem, ne távozz el tőlem!
Istenem, figyelj megsegítésemre!
Szégyenüljenek meg és vesszenek el,
akik lelkeket rágalmazzák,
szégyen és gyalázat borítsa azokat,
kik nekem rosszat akarnak!
Én pedig mindenkor benned reménykedem,
és még inkább dicsérlek téged.
Szájam hirdeti igazságodat,
egész nap a te szabadításodat,
bár nem is tudom számon tartani azt.
Az Úr hatalma elé járulok,
Uram, egyedül a te igazságodra fogok emlékezni.
Istenem! Ifjúságomtól fogva oktattál engem,
mindmáig hirdetem csodáidat.
Öregségemig s aggkoromig, Istenem, ne hagyj el engem,
hogy hirdethessem minden jövő nemzedéknek a te karodat,
hatalmadat és igazságodat, Istenem, mely a magasságig ér!
Isten, mily nagyokat cselekedtél!
Isten, ki hasonló hozzád?

Mennyi szorongatást és gyötrelmet mutattál nekem,
de visszatérve életre keltettél engem,
és a föld mélységeiből ismét fölhoztál engem.
Bőségesen megmutattad nekem nagyvotodat,
és megfordulván megvigasztaltál engem,
és a föld mélységeiből ismét fölhoztál engem.
Én pedig hálát adok neked a népek között,
zsoltáros hangszerekkel fogom magasztalni igazságodat, Isten,
énekelni fogok neked hárfával, Izrael Szentje!
Örvendezni fognak ajkaim, amikor zsoltárt éneklek neked,
és lelkem is, melyet megváltottál.
S nyelvem is egész nap emlegetni fogja igazságodat,
amikor majd szegyen és gyalázat éri azokat,
akik nekem rosszat akarnak.

71. zsoltár

Isten, ítéletedet add át a királynak,
és igazságodat a király fiának,
hogy igazságosan ítélje népedet,
és méltányosan szegényeidet!
A hegyek hozzanak békességet a te népednek,
és a halmok igazságosságot!
Igazságot szolgáltat a nép szegényeinek,
megmenti ő a nyomorultak fiait,
és megalázza a rágalmazót.
Megmarad ő, míg a nap és hold tart, nemzedékről nemzedékre.
Leszáll, mint az eső a gypjúra, és mint az esőcseppek a földre.
Az ő napjaiban kivirágzik az igazság és a béke teljessége,
míg csak meg nem szűnik a hold.
Uralkodni fog tengertől tengerig
és a folyóvíztől a földkerekség határáig.
Leborulnak előtte az etiópok,
és ellenségei a földet csókolják előtte.
Tarzisz királyai és a szigetek ajándékokat mutatnak be,
Arábia és Szába királyai ajándékokkal járulnak elé,
és imádni fogja őt a föld minden királya,
minden nemzet szolgál majd neki!
Mert megszabadította a szegényt a hatalmastól,
a nélkülözőt, kinek nem volt segítője.
Megszánja majd a szegényt és szűkölködőt,
és a nélkülözők lelkét megmenti.
Az uzorából és hamisságból kiváltja azok lelkét,
és drága az ő neve őelöttük.
Élni fog, és Arábia aranyából adnak neki,
imádkozni fognak érte mindenkor,
egész nap áldják őt.
Megerősítésül lesz ő a földön a hegyek csúcsáig,
gyümölcse felülmúlja majd a Libanont,
s a város népe felvirágzik, mint a fű a földön.
Legyen áldott az ő neve mindörökké,
a napnál is tovább fennmarad az ő neve.
Benne nyerjen áldást a föld minden törzse,

minden nemzet magasztalni fogja őt.
Áldott az Úr, Izrael Istene,
ki egyedül tesz csodálatos dolgokat!
Áldott az ő dicsőséges neve örökké és örökkön örökké,
és dicsőségével teljék be az egész föld.
Úgy legyen, úgy legyen!

II.

72. zsoltár

Mily jó Isten Izraelhez, az igaz szívűekhez!
Az én lábam mégis csaknem megingott,
kis híján megcsúsztak lépteim.
Mert megirigyeltem a törvényszegőket,
látva a bűnösök békességét,
mert nem is számolnak halálukkal,
és az őket sújtó csapások sem járnak nélkülözéssel.
Az emberek kínlódásait nem érzik,
és balsors nem éri őket, mint más embert.
Azért fogta el őket a kevélység mindvégig,
gonoszságukba és istentelenségükbe burkolódtak.
Kövér jólétükből zsírként csöpög gonoszságuk,
szívük szándéka szerint jártak.
Álnokságot gondoltak és szóltak,
fennen hangoztatták gonoszságukat.
Az ég ellen tátogetták szájukat,
és az egész földre kiterjedt a nyelvük.
Azért feléjük fordul az én népem, hogy náluk jó napokra találjon.
Ezt mondták: „Hogyan tudná meg az Isten?”
és „Lehetne-e tudomása erről a Fölségesnek?”
Lám, ők bűnösök, mégis jól megy a soruk,
mindörökre felhalmozták vagyonukat.
Így szóltam: „Netán hiába voltam igaz szívemben,
hiába mostam meg az ártatlanok között kezemet,
s ostoroztattam napestig,
és fenyítékben volt részem reggeltől.”
De ha azt mondtam volna: „Én is úgy beszélek, mint ők”,
íme, fiaid nemzedékéhez hűtlen lettem volna.
Úgy véltem, majd megértem ezt,
de nehéznek tűnt előttem,
míg aztán be nem mentem az Isten szentélyébe,
és meg nem értettem, hogy mi lesz a végük.
Bizony, csalárdságuk miatt büntetéssel sújtottad őket,
már akkor letaszítottad őket, amikor fölemelkedtek.
Hogy tönkrementek! Egyszerre elpusztultak,
elvesztek gonoszságuk miatt!
Miként az álmod ébredéskor,
Uram, semmivé foszlatod képüket városodban.
Amikor fölhevült a szívem, és vesém megrendült:
akkor én megsemmisültem, és mit sem tudtam,
igavonó állat lettem előtted.

Ám én mindenkor veled vagyok.
Mefogtad jobbomat,
tanácsoddal vezettél, és dicsőséggel befogadtál engem.
Mert ki más lenne számomra az égben,
és rajtad kívül mi mást akarhatnék még a földön?
Ha elenyészett is szívem és testem,
te szívem Istene vagy,
és örökrészem, Istenem, mindörökké!
Mert íme, elvesznek, akik eltávoznak tőled,
elpusztítottad mindazokat, akik hűtlenül megcsaltak téged.
Nekem pedig jó az Istenhez ragaszkodnom,
az Úrba helyeznem reményiségemet,
hogy hirdessem minden műved dicséretét
Sion leányának kapuiban.

73. zsoltár

Miért vetted el, Istenem, mindvégig,
miért gerjedt föl haragod legelőd juhái ellen?
Emlékezzél meg gyülekezetedről,
melyet kezdettől szereztél.
Meváltottad, mint örökséged jogarát:
Sion hegyén, melyen lakást vettél.
Emeld föl kezedet az ő szertelen kevélységük ellen,
a sok gonoszságért, amelyet az ellenség művelt szent helyeden!
Hetvenkedtek, akik gyűlölnék téged,
ünneplésed közepette.
Győzelmük jeléül kitűzték zászlóikat
felülre, mint a kapuk fölé, és nem értették.
Mint a tölgyerdőben, fejszéssel vagdosták szét annak ajtajait
mind együtt, fejszéssel és bárdal szétverték azt.
Lángba borították szentélyedet,
a földig gyalázták neved hajlékát.
Ezt mondták szívükben egész nemzetségükkel együtt:
Gyertek, szüntessük meg az Úr minden ünnepét a földön!
Jeleinket nem látjuk, próféták sincsenek többé,
bennünket többé senki sem ismer.
Istenünk, meddig szidalmaz az ellenség?
Bosszanthatja-e nevedet az ellenfél mindvégig?
Miért tartod vissza kezedet,
s miért tartod öledben jobbodat mindvégig?
Ám Isten a mi királyunk öröktől fogva,
szabadulást szerzett a föld közepette.
Te hasítottad szét hatalmas erőddel a tengert,
szétzúztad a vízi szörnyek fejét.
Te törted össze a sárkány fejeit,
te adtad őt eledelül az etiópok népének.
Te fakasztottál forrásokat és patakokat,
te szárítottad ki Étam folyóvizeit.
Tied a nap, és tied az éj,
te alkottad a hajnalpírt és a napot.
Te jelölted ki a föld minden határát,
a nyarat és tavaszt te teremtetted.

Emlékezzél arra, hogyan gyalázta az ellenség az Urat,
és hogy egy balga nép ingerelte nevedet!
Ne add át vadak prédájául a téged dicsérő lelket,
és ne feledkezzél el végleg szegényeid lelkéről!
Tekints a te szövetségedre,
mert a föld sötét helyei tele vannak a törvénytelenek házaival!
Ne távozzék szegényekkel a megalázott,
a szegény és szűkölködő dicsérni fogja nevedet.
Kelj föl Isten! Ítéld meg ügyedet,
emlékezzél a gyalázásodra,
mellyel az esztelen egész nap illet téged!
Ne feledkezzél el a hozzád esdeklők szaváról,
gyűlölködőid nagyképűsége
feljutott hozzád mindenkor.

III.

74. zsoltár

Hálát adunk neked, Isten!
Hálát adunk neked, és segítségül hívjuk nevedet.
Elbeszélem minden csodádat.
„Amikor eljön az idő, igaz ítéletet hozok,
ha szétolvad is a föld és mindnyájan, akik azon laknak.
Én megerősítettem annak oszlopait.”
Ezt mondtam a gonoszoknak: „Ne szegjétek meg a törvényt!”
és a vétkezőknek: „Ne hordjátok fenn a fejeteket!”
Fejeteiket ne hordjátok fönn kevélyen,
ne szóljatok Isten ellen hamisságot!
Mert nem keletről, nem nyugatról
s a puszta hegyeiről jön a szabadulás.
Mert Isten a bíró.
Ezt megalázza, azt fölmagasztalja.
Mert kehely van az Úr kezében,
tele fűszerezett színborral,
és kitöltötte egyikből a másikba,
de borának söpreje nem fogyott el,
a föld összes bűnöse fogja inni.
Én pedig örvendezni fogok mindörökké,
zsoltárt éneklek Jákob Istenének.
A bűnösök szarvát mind letöröm,
az igaz pedig fölemelheti fejét.

75. zsoltár

Ismertté lett Júdeában az Isten,
Izraelben nagy az ő neve.
A Béke városában van az ő szállása,
és Sionban lakóhelye.
Ott törte össze az íjak hatalmát,
a pajzsot, kardot és a háborút.

Csodálatosan tündökölsz az örök hegyekről.
A balgatag szívűek mind megháborodtak.
Mély álom nyomta el őket, és kudarcot vallottak az erőskezű férfiak.
Feddő szavadtól, Jákob Istene,
álomba merültek, akik lóra ültek.
Te félelmetes vagy,
ki állhatna ellen neked, mikor haragszol?
A mennyből hallattad az ítéletet,
megrendült és elnémult a föld,
amikor Isten fölkelt ítéletre,
hogyan megmentse mind a föld szelídeit.

Mert az ember belső gondolatai is téged vallanak meg,
és lelkének legmélye is ünnepelni fog téged.
Tegyetek fogadalmat,
és teljesítsétek azt a mi Urunknak Istenünknek!
Mindnyájan, akik körülötte vannak, hozzanak ajándékokat
a Félelmetesnek, ki visszavonja a fejedelmek szellemi lelkét,
aki félelmetes a föld királyai előtt!

76. zsoltár

Hangommal az Úrhoz kiáltottam,
hangommal Istenhez kiáltottam, és ő odafigyelt rám.
Szorongatásom napján az Istent kerestem,
kezeimet éjjel is feléje emeltem, és nem csalódtam,
mégsem akart megvigasztalódnival az én lelkem.
Megemlékeztem Istenről, és örvendeztem,
töprengtem, és lelkem elcsüggedt.

A hajnali őréséget megelőzték szemeim,
megrendültem, de nem szóltam.
Gondolkodtam a régi napokról,
és a hajdankor esztendőire emlékeztem.
Elmélkedtem, éjjel a szívemben meghánytam-vettem,
és lelkem ezt fürkészte:
Vajon mindörökké elvet az Úr,
és többé nem lesz már kegyes hozzám?
Vagy mindvégig megvonja irgalmát,
ígéretei már nem érvényesek nemzedékről nemzedékre?
Vajon elfelejtette Isten a könyörületességét?
Vagy haragjában visszatartja-e az ő irgalmasságát?

Így szóltam: most kezdtem el!
A Fölséges jobbjának megváltozása ez.
Megemlékeztem az Úr műveiről,
mert eszembe jutottak kezdettől a te csodatételeid,
elmélkedem minden cselekedetedről,
és a te végzéseiddel foglalkozom.
Isten, szent a te utad!
Ki olyan nagy Isten, mint a mi Istenünk?
Te vagy az Isten, ki csodákat művelsz,
megismertetted hatalmadat a népekkel,

megszabadítottad karoddal a te népedet,
Jákob és József fiait.

Megláttak téged, Isten, a vizek,
láttak téged a vizek, és féltek,
és felkavarodtak a mélységek.
Nagy volt a vizek zúgása.
Szózatot adtak a felhők,
mert nyilaid járták át azokat.
Mennydörgésed hangzott a fürgetegben,
villámaid beragyogták a földkerekséget.
A föld megmozdult és rengett.
A tengeren vezettek útjaid,
és ösvényeid a sok víz árján,
és nyomaid nem kiismerhetők.
Vezetted a te népedet, mint a juhokat,
Mózes és Áron keze által.

TIZENEGYEDIK KATHIZMA

I.

77. zsoltár

Figyelj, népem, az én törvényemre,
hajtsátok fületeket szájam igéire!
Ajkamát példabeszédekre nyitom,
elejétől fogva elmondom dolgainkat.
Amiket hallottunk és megismertünk,
és amiket atyáink beszéltek el nekünk,
nem titkoljuk el az ő fiaiktól a jövő nemzedékben.
Hirdetjük az Úr dicséretét és hatalmát,
csodálatos dolgait, melyeket végbevitt.
Tanúbizonyságot támasztott Jákobban,
és azt a törvényt adta Izraelben,
hogy amit atyáinknak meghagyott,
adják tudtul fiaiknak,
hadd tudja meg azt a következő nemzedék,
a fiak, akik ezután születnek.
Ha felnőnek, ők is hirdessék fiaiknak:
hogy Istenbe vessék reménységüket,
el ne feledjék Isten tetteit,
és törekedjenek parancsolatai teljesítésére.
Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik:
az az álnok és lázadó nemzedék,
az állhatatlan szívű nemzedék,
amelynek lelke nem maradt hű Istenhez.
Efraim fiai, kik felajzott íjakkal lőnek,
megháráltak az ütközet napján.
Nem tartották meg Isten szövetségét,
és nem akarták az ő törvényét követni.
Sőt elfelejtkeztek az ő jótetteiről,
és csodáiról, amelyeket mutatott nekik.
Csodákat művelt atyáik előtt
Egyiptom földjén, Tánisz mezején.
Szétválasztotta a tengert, és átvitte őket,
a vizeket mintegy tömlőben felfogta.
Nappal felhővel vezette őket
és egész éjjel a tűz világosságával.
Sziklát hasított szét a pusztában,
és megitatta őket, mint valami nagy mélységből.
Vizet fakasztott a sziklából,
folyamok módjára zúdult le a sok víz.
Mégis tovább vétkeztek ellene,
szembeszegültek a Fölségessel a víztelen pusztában.
Megkísértették Istent szívükben,
midőn lelkük vágya szerint ennivalót kértek.
Isten ellen zúgolódtak, e szavakkal:
„Ugyan készíthet-e Isten terített asztalt a pusztában?”
A kősziklára ugyan ráütött

és víz ömlött, sőt patakokban folyt;
„de tud-e kenyeret is adni,
avagy készíthet-e terített asztalt is az ő népének?”
Meghallotta az Úr, és megharagudott ezért,
és tűz támadt Jákob ellen,
harag támadt Izrael ellen,
mert nem hittek Istenben,
és nem bíztak abban, hogy megmenti őket.
Mégis parancsolt a fellegeknek odafönről,
és az ég kapuit megnyitotta,
és mannákat hullatott nekik eledelül,
és mennyei kenyeret adott nekik.
Angyalok kenyerét ette az ember,
ő bőséges táplálékot küldött nekik.
Elvitte a déli szelet az égről,
és hatalmával elhozta a nyugatit,
és mint a port, húst hullatott nekik,
és szárnyas madarat, mint a tenger fővenyét.
Lehullottak táboruk közepére,
sátraik körül.
Ették hát, és igen jóllaktak,
amit csak kívántak, elhozta nekik.
Nem fosztotta meg őket semmitől, amit óhajtottak.
Az étel még a szájukban volt,
mikor az Isten haragja fölgerjedt ellenük.
Vezérek közül sokakat megölt,
és Izrael legjobbjait gúzsba kötözte.
Mindezek ellenére mégis újra vétkeztek,
csodáinak nem adtak hitelt.
Azért napjaik haszontalan teltek el,
éveiknek hamar vége lett.
Mihelyt rájuk sújtott, keresték őt,
megtértek, és hajnaltól virrasztottak Istenhez fordulva.
Ráeszméltek, hogy Isten az ő segítőjük,
és a fölséges Isten az ő megváltójuk.
De csak szájukkal szerették őt,
nyelvükkel viszont hazudtak neki;
a szívük nem volt őszinte hozzá,
és nem maradtak hűek szövetségéhez.
Pedig ő irgalmas, megbocsátja bűneiket,
nem pusztítja el őket,
sőt sokszor elfordítja haragját,
s nem engedi föllobbanni indulatának lángját.
Nem feledkezett meg arról, hogy ők test,
és olyanok, mint a tovatűnő és vissza nem térő szél.
Hányszor lázadoztak ellene a pusztában!
Megharagították őt a kietlen helyen!
Újra meg újra kísértették Istent,
és Izrael szentjét bosszantották.
Nem emlékeztek vissza hatalmas kezére,
a napra, melyen megváltotta őket az elnyomó kezéből,
ahogyan végbevitte jeleit Egyiptomban,

és csodáit Tanisz mezején.
Hisz vérré változtatta azok folyóit,
és folyóvizeiket, hogy ne ihassanak.
Legyeket bocsátott rájuk,
amelyek emésztették őket,
és békát, hogy romlást hozzon rájuk.
Termésüket az üszögnek adta,
s munkájuk gyümölcsét a sáskának.
Jégesővel verte el szőlőjüket,
s fügefáikat dérrel pusztította.
Jószágukat a jégesőnek szolgáltatta ki,
vagyonukat pedig a villám tüzének.
Rájuk bocsátotta izzó haragját,
mérges dühét és a gyötrelmet:
az ártó angyalok csapatát.
Szabadjára engedte haragját,
nem kímélte őket a haláltól,
és jószágukat dögvésszel sújtotta.
Megölt minden elsőszülöttet Egyiptomban,
a férfierő zengéit Kám sátraiban.
Kihozta onnan népét, mint juhokat,
mint nyáját vezette őket a pusztában.
Reménységben vezette őket, nem volt mitől félniük,
hiszen ellenségeiket a tenger borította el.
S elvitte őket szentségének hegyére,
a hegyre, amelyet jobbja szerzett.
Nemzeteket űzött ki előlük,
és elosztotta nekik az örökséget, a földosztás kötelével,
és letelepítette azok sátraiban Izrael törzseit.
De ők megkísértették és fölingerelték a fönséges Istent,
és rendelkezéseit nem tartották be.
Elpártoltak ugyanis,
és hűtlenek lettek, akárcsak atyáik,
elhajlottak, mint az elvetemült új.
Haragra indították őt magaslataikon,
és féltékennyé tették bálványaikkal.
Hallotta ezt Isten és elfordult,
és nagyon megutálta Izraelt.
És elhagyta silói hajlékát,
a sátrat, amelyben az emberek között lakott.
Sőt fogságra juttatta erejüket,
és ékességüket az ellenség kezébe,
kardnak szolgáltatta ki az ő népét,
figyelemre se méltatta örökségét.
Fiaikat tűz emésztette meg,
és pártában maradt leányaikért
nem volt, aki sírjon.
Kard által hullottak el papjaik,
még özvegyeik sem sirathatták el őket.
Aztán mintegy álomból fölserkent az Úr,
mint a bor mámorából ébredő hős,
és visszaverte ellenségeit,

örök gyalázatot mért rájuk.
Elvetette József sátrát,
és Efraim törzse sem kellett neki,
hanem Júda törzsét választotta:
Sion hegyét, amelyet szeret.
Magasra építette szentélyét, mint az egyszarvú várát,
a földön, amelyet örökre alapított.
Kiválasztotta Dávidot, az ő szolgáját,
elhozta őt a juhnyájak mellől.
Az újszülött juhok mellől hozta el őt,
hogy legeltesse szolgáját, Jákobot,
és örökségét, Izraelt.
Ő pedig tiszta szívvel legeltette,
és bölcs kezeivel terelgette őket.

II.

78. zsoltár

Isten, pogányok szállták meg örökségedet,
megfertőzték szent templomodot,
mint egy csőszkunyhó, olyanná tették Jeruzsálemet.
Szolgáid holttestét eledelül adták az égi madaraknak,
szentjeid húsát a föld vadjainak.
Mint a vizet ontották vérüket Jeruzsálem körül,
s nem volt, ki eltemesse őket.
Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt,
kinevetnek és csúfolnak a körülöttünk lakók.
Meddig haragszol, Uram, vég nélkül?
Meddig lángol féltékenységed, mint a tűz?
Haragodat a pogányokra öntsd ki, akik nem ismernek téged,
és az országokra, melyek nem hívták segítségül nevedet.
Mert megemésztették Jákobot,
és lakóhelyét elpusztították.
Ne emlékezzél hajdani gonoszságainkra!
Hamar érjen el minket könyörületességed, Uram,
mert igen nyomorultak lettünk!
Segíts rajtunk, szabadító Istenünk,
a te neved dicsőségéért,
Uram, szabadíts meg minket,
és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért,
nehogy azt mondják a pogányok: Hol az ő Istenük?
Legyen nyilvánvaló a pogányok körében szemünk láttára,
hogy szolgáid kiontott vérét számon kéred!
Jusson színed elé a bilincsbe vertek sóhajtása,
karod hatalmas erejével mentsd meg a megöltek fiait!
Hétszeresen fizess vissza szomszédaink keblébe
a gyalázkodást, amellyel, Uram, téged illeltek!
Mi pedig, a te néped és legelőd nyája,
hálát adunk neked mindörökké,
s nemzedékről nemzedékre hirdetni fogjuk dicséretedet!

79. zsoltár

Figyelj ránk, Izrael pásztora,
ki mint bárányt vezeted Józsefet,
aki a kerubok fölött ülsz,
jelenj meg Efraim, Benjámin és Manassze előtt,
ébreszd föl hatalmadat, és jöjj el, hogy megszabadíts minket!
Istenünk, téríts vissza minket, ragyogtasd ránk arcodat,
és mi szabadok leszünk!
Urunk, erők Istene,
meddig haragszol még szolgálid imádságára,
meddig etetsz minket a könnyhullatás kenyerével,
meddig itatsz könnyeink árjával?
Civódás tárgyává tettél minket szomszédaink előtt,
és ellenségeink gúnyolódnak rajtunk.
Urunk, erők Istene, téríts vissza minket,
ragyogtasd ránk arcodat, és mi szabadok leszünk!
Egyiptomból telepítetted át ezt a szőlőt,
nemzeteket üztél el, hogy elültethesd.
Hajtásának útját magad egyengetted, elültetted gyökereit,
és betöltötte már a földet.
Árnyéka befödte a hegyeket, és vesszői az Isten cédrusait,
indáit a tengerig terjesztette
és csemetéit a folyamokig.
Miért bontottad el sövényét,
hogy megdézsmálják azt mindnyájan,
akik arra járnak?
Földúlta azt az erdei vadkan,
és a dúvad pusztította.
Erők Istene! Fordulj vissza!
Tekints és nézz le a mennyből,
látogasd meg ezt a szőlőskertet,
és állítsd helyre azt, amelyet a te kezéd ültetett,
és tekints az ember fiára, akit magadnak megerősítettél!
Tűzzel elégették és felforgatták,
de orcád feddésétől elpusztulnak.
Legyen kezéd a te jobbod férfiján,
és az emberfián, akit magadnak megerősítettél!
Nem hagyunk el többé,
éltess még bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet!
Urunk, erők Istene, téríts vissza minket,
ragyogtasd ránk arcodat, és mi szabadok leszünk!

80. zsoltár

Örvendezetek Istennek, a mi segítőnknek,
örüljétek Jákob Istenének!
Szóljon a zsoltár, és hozzatok dobot,
kellemes hangú hárfát citerával!
Fújjátok meg a harsonát újholdkor,
ünnepetek jeles napján!
Mert parancsolat ez Izrael számára,
és rendelkezés Jákob Istenétől.

Bizonyságul rendelte ezt Józsefben,
amikor kijött Egyiptom földjéről.
Ott ismeretlen nyelvet hallott.
Háta megszabadult a terhektől,
kezei kosárhordással szolgáltak.
„Sanyarú sorsodban segítségül hívtál engem,
és megszabadítottalak téged,
meghallgattalak a viharfelhők rejtekéből,
próbára tettelek az ellentmondás vizénél.

Halljad, én népem, bizonyságot teszek neked!
Izrael, bárcsak hallgatnál rám!
Ne legyen a körödben új isten,
és idegen istent ne imádj,
mert én vagyok a te Urad, Istened,
aki fölhoztalak téged Egyiptom földjéről.
Csak tátsd ki a szádat, és betöltöm azt!”
De népem nem hallgatott szavamra,
és Izrael nem figyelt rám.
Ráhagytam őket szívük szándékaira,
hadd járjanak csak kedvteléseik szerint.
Ha az én népem rám hallgatott volna,
ha Izrael útjaimon járt volna,
igen könnyen megaláztam volna ellenségeit,
és szorongatóira rátettem volna a kezem.
Az Úr ellenségei hízelegnének neki,
és idejük örökké tartana.
Népét pedig a gabona javával táplálná,
és a kősziklából mézzel lakatná jól őket.

III.

81. zsoltár

Isten megáll az istenek gyülekezetében,
ítéli abban az isteneket.
Meddig ítéltetek álnokul,
meddig pártoljátok a bűnösöket?

Védjétek meg az árva és a szűkölködő jogát,
szolgáltassatok igazságot a megalázottnak és a szegénynek!
Mentsétek meg a nyomorgót és a szegényt,
és szabadítsátok ki a bűnös kezéből!
De ők nem tudják ezt és nem értik,
sötétségben járnak.
Rendüljön meg a föld minden alapja!
Én mondtam: istenek vagytok
és a Magasságbeli fiai mindnyájan.
Mégis meghaltok, mint az emberek,
és mint a főemberek bármelyike, elhullotok.
Kelj föl, Isten, íteld meg a földet,
mert a te örökséged lesz minden nemzet!

82. zsoltár

Istenem, ki hasonlítható hozzád?
Ne hallgass, és ne légy télen, Isten!
Mert íme, ellenségeid tombolnak,
és akik gyűlölnék téged, fölemelték fejüket.
Néped ellen fondorlatos tervet szőttek,
és szentjeid ellen haditanácsot szerveztek.
Így szóltak: „Gyertek, irtsuk ki őket a nemzetek közül,
és emléke se maradjon többé Izrael nevének!”
Mert egyetértően tanácskoztak,
szövetséget kötöttek együtt ellened:
Edom sátrai és az izmaeliták,
Moáb és Hágár népe,
Gebal és Ammon és Amalek,
a filiszteusok Tírusz lakóival.
Még Asszúr is csatlakozott hozzájuk,
segítségükre siettek Lót fiainak.

Bánj el velük, mint Midiánnal,
mint Siserával és Jábinnal Kiszon patakjánál!
Elpusztultak Endorban,
trágyává lettek a termőföld számára.
Tedd a fejedelmeiket olyanná, mint Órebet és Zebet,
mint Zebahot és Calmunnát, minden főemberüket,
akik ezt mondták: „Foglaljuk el Isten szentélyét!”
Istenem, járjanak úgy, mint a forgószél,
mint a nádszál a szélviharban!
Mint a tűz, amely fölgyújtja az erdőt,
és mint a hegyeket fölégető láng,
úgy üldözd őket szélviharoddal,
és haragoddal rengesd meg őket!
Töltsd el arcukat gyalázzattal,
hogyan keressék, Uram, a te nevedet!
Piruljanak és zavarodjanak meg mindörökre,
szégyenüljenek meg és pusztuljanak!
Hadd tudják meg a nemzetek, hogy Úr a te neved,
te egyedül vagy fönséges az egész földön!

83. zsoltár

Mily kedvesek a te hajlékaid, erők Ura!
Lelkem epedve sóvárog az Úr udvaraiba.
Szívem és testem megörültek az élő Istennek.
Mert még a veréb is talált magának otthont
és a gerlice fészket, hová fiókait helyezze:
a te oltáraidat, erők Ura, én királyom és Istenem!
Boldogok, kik a te házában laknak,
örökkön örökké dicsérnek téged.

Boldog a férfi, kinek tőled van oltalma:
Fölmenetelekre szánta el magát szívében,
a siralom völgyén át,

arra a helyre, melyet magának kitűzött.
Mert áldásokkal árasztja el a Törvényadó.
Erősségről erősségre mennek,
míg nem megjelenik az istenek Istene Sionon.
Erők Ura, Istene! Hallgasd meg imádságomat,
vedd füleidbe, Jákob Istene!

Oltalmazó Istenünk, lásd,
és tekints a te Fölkented arcára,
mert jobb egy nap a te udvaraidban ezernyi másnál.
Inkább azt választanám, hogy Istenem házában küszöbén álljak,
mint hogy a bűnösök sátraiban lakjam!
Mert az Úr az irgalmasságot és igazságot szereti,
Isten kegyelmet és dicsőséget fog adni.
Az Úr nem fogja megvonni a jót
azoktól, akik ártatlanul élnek.
Erők Ura, Istene! Boldog ember az, ki benned bízik!

84. zsoltár

Jóakarattal fordultál földedhez, Uram,
visszahoztad fogságából Jákobot,
megbocsátottad néped gonoszságát,
betakartad minden vétküket.

Haragodnak véget vetettél,
visszavontad haragos indulatodat.
Téríts meg minket, szabadító Istenünk,
és fordítsd el tőlünk indulatodat!
Csak nem fogsz örökké neheztelni ránk,
és nem tartasz haragot nemzedékről nemzedékre?
Istenünk, ha te hozzánk fordulsz, fölélesztesz minket,
és a te néped örvideni fog benned.
Mutasd meg nekünk, Urunk, irgalmadat,
és üdvösségedet add meg nekünk!
Hadd halljam, mit szól bennem az Úr Isten:
békeségről szól az ő népéhez és az ő szentjeihez,
és azokhoz, akik szívükben hozzá térnek.
Valóban, közel van az őt félőkhöz az ő üdvössége,
hogyan dicsőség lakják földünkön.
Az irgalom és igazság találkoztak,
az igazságosság és béke megcsókolták egymást.
Hűség sarjadt a földből,
és igazságosság tekintett le a mennyből.
Mert az Úr hullatja jóságos áldását,
és földünk meghozza gyümölcsét.
Igazságosság jár előtte,
és elénk helyezi lépteit az úton.

TIZENKETTEDIK KATHIZMA

I.

85. zsoltár

Hajtsd hozzám, Uram, füledet, és hallgass meg engem,
mert én szűkölködő és szegény vagyok!
Őrizd meg lelkemet, mert neked vagyok szentelve!
Szabadítsd meg benned bízó szolgádat, én Istenem!
Irgalmazz nekem, Uram,
mert egész nap hozzád kiáltok!
Vidámítsd meg a te szolgád lelkét,
mert hozzád emelem lelkemet!
Mert te, Uram, jóságos vagy és szelíd
és nagyirgalmú mindazokhoz, akik téged segítségül hívnak.
Hallgasd meg, Uram, imádságomat,
és figyelj könyörgésem szavára!
Szorongatásom napján hozzád kiáltok,
mivel te meghallgattál engem.
Nincs hozzád hasonló, Uram, az istenek között,
és semmi sem fogható műveidhez.
Eljön minden nemzet, amelyet alkottál,
eléd borul, Uram,
és dicsőíti majd a te nevedet.
Mert nagy vagy te, és csodákat művelsz,
egyedül te vagy Isten.
Vezess engem, Uram, a te utadon,
és igazságodban fogok járni,
hadd örüljön szívem, hiszen féli a te nevedet!
Hálát adok neked, Uram, Istenem, teljes szívemből,
és dicsőítem a te nevedet mindörökké.
Mert nagy a te irgalmad irántam,
és kimentetted lelkemet az alvilág mélyéből.
Isten! Törvényszegők támadtak ellenem,
és erőszakosok gyülekezete tört a lelkemre,
de nem számoltak veled.
Pedig te, Uram Isten, könyörületes vagy és irgalmas,
türelmes, nagyirgalmú és igazságos.
Tekints rám, és könyörülj rajtam,
adj erőt szolgádnak, és szabadítsd meg szolgálód fiát!
Add nekem jóságod jelét, hogy gyűlölőim lássák, és megszegyenüljenek,
mert te, Uram, megsegítettél és megvigasztaltál engem.

86. zsoltár

Háza alapjai a szent hegyeken állnak:
szereti az Úr Sion kapuit, Jákob minden hajlékánál jobban.
Dicső dolgok hangzottak el rólad, Isten városa.

Azok között emlékezem meg Ráhábról és Babilonról,
akik elismernek engem.
Íme az idegenek, Tírusz és az etiópok népe,

mind ott születtek.
„Sion az Anyánk” mondja majd az ember,
„és ember született benne,
és maga a Fölséges vetette meg alapjait.”
Az Úr felsorolja majd könyvében ama népeket és fejedelmeket,
melyek oda valók.

Mint minden örvendezőnek, tebenned van otthonuk!

87. zsoltár

Uram, üdvözítő Istenem, éjjel-nappal hozzád kiáltottam.
Jusson színed elé imádságom,
hajtsd füledet könyörgésemre!

Mert bajokkal lett tele a lelkem,
és életem közel jutott az alvilághoz.
A sírgödörbe lemenők közé számítanak,
olyan lettem, mint akin már nem lehet segíteni,
aki szabad a holtak között,
mint akik sebzetten sírokban nyugszanak,
akikre már nem is emlékezel,
mint akik már kiszakasztattak kezedből.
Mély gödörbe tettek engem,
sötétségbe és a halál árnyékába.
Rám nehezült haragod,
és rám zúdítottad minden hullámodat.

Eltávolítottad tőlem ismerőseimet,
utálat lettem a szemükben.
Be vagyok zárva, és nem tudok kimenni.
Szemem elsorvad a nyomorúságtól.
Hozzád kiáltottam, Uram, napestig,
hozzád terjesztettem ki kezeimet.
Vajon a holtakkal teszel-e csodákat,
vagy a halottak fognak föltámadni,
hogyan magasztaljanak téged?
Hirdeti-e valaki a sírban irgalmasságodat
és hűségedet a pusztulás földjén?
Megtudhatja-e valaki csodáidat a sötétségben
vagy igazságosságodat a feledés földjén?
Én azért, Uram, hozzád kiáltok,
és már kora reggel eljut hozzád imádságom.
Miért veted el, Uram, lelkemet,
és miért fordítod el tőlem arcodat?
Szegény vagyok és bajok közt ifjúkorom óta,
ha fel is magasztaltak, aztán megaláztak és kétségbe estem.
Elborított haragod hulláma,
és retteneteid felkavartak engem.
Mint a víz, egész nap csak ez vesz körül,
teljesen bekerít engem.
Eltávolítottad tőlem barátomat és társamat,
és ismerőseimet is nyomorúságomtól.

II.

88. zsoltár

Irgalmadat, Uram, örökké éneklek,
nemzedékről nemzedékre hirdetem ajkammal igazságodat.
Mert azt mondtad: „felépül örökre az irgalom”,
a mennyekben lesz elkészítve igazságod.
„Szövetséget kötöttem választottaimmal,
megesküdtem szolgálóimnak, Dávidnak:
mindörökre fenntartom ivadékodat,
és trónodat nemzedékről nemzedékre építem.”
Magasztalják az egek csodatetteidet, Uram,
és igazvultodat a szentek gyülekezetében.
Mert a felhők között ki egyenlő az Úrral,
az Isten fiai közül ki hasonlítható az Úrhoz?
Isten dicsőséges a szentek tanácsában,
nagy és rettenetes mindazok fölött, akik körülötte vannak.
Uram, erők Istene, ki hasonló hozzád?
Hatalmas vagy, Uram, és igazságod körülvesz téged.
Te uralkodsz a tenger erején,
te csöndesíted le háborgó hullámait.
Te aláztad meg a gőgöst mint halálra sebzettet,
erős karoddal szétszórtad ellenségeidet.
Tieid az egek és tied a föld,
a földkerekséget s ami azt betölti, te alapítottad.
Északot és Délt te teremtetted,
Tábor és Hermon a te nevedben ujjonganak.
Tiéd a te karod hatalommal.
Karod legyen hatalmas, jobbod magasra emelkedjék!
A te trónod alapja igazság és ítélet,
irgalom és igazság jár színed előtt.
Boldog a nép, mely tud vigadozni,
Uram, a te orcád világosságában járnak,
és a te nevedben örvendeznek egész nap,
igazságosságodban fölmagasztosulnak.
Mert erejük és büszkeségük te vagy,
és jóvoltodból emelkedik föl hatalmunk.
Mert a mi oltalmunk az Úrtól van,
Izrael szentjétől, a mi királyunktól.
Egykor látomásban így szóltál fiaidhoz:
„Rábízta egy erősre a segítséget,
a kiválasztottat fölemeltem népemből.
Rátaláltam szolgálóimra, Dávidra,
szent olajommal kentem fel őt,
mert kezem oltalmazza,
és karom megerősíti őt.
Ellenség semmire sem megy vele,
és a gonoszság fia nem árthat neki.
Szeme láttára összezújom ellenségeit,
és gyűlölőit megfutamítom.
Igazságom és irgalmam lesz vele,
és nevemben növekszik hatalma.

A tengerre ráteszem kezét, és jobbát a folyókra.
Ő segítségül hív engem:
„Atyám vagy, Istenem, és üdvöm oltalma!”
Én pedig elsősülötté teszem őt,
fölségesebbé a föld királyainál.
Örökké megtartom iránta irgalmamat,
és szövetségemet híven őneki,
nemzetségét örökkön örökké megtartom,
és királyi trónusát, mint az ég napjait.
De ha fiai elhagyják törvényemet és nem járnak igaz útjaimon,
ha rendelkezéseimet megszegik és parancsaimat meg nem tartják,
törvényszegéseikért bottal látogatom meg őket,
és csapásokkal viszonzom bűneiket.
De irgalmamat nem vonom meg tőlük,
és nem hazudtolom meg hűségemet,
se nem szegem meg szövetségemet,
amit ajkam kimondott, meg nem másítom.
Egyszer megesküdtem az én szentségemre
– és Dávidnak hazudni nem fogok – :
ivadéka örökre megmarad,
királyi széke olyan lesz előttem, mint a nap,
és mint az örökre megalapított hold, a hűséges tanú az égen.”

Ám te mégis elvetted és semmibe vetted,
eltaszítottad fölkenetted.
Szolgád szövetségét felbontottad,
szent koronáját földig aláztad.
Lerontottad minden védőfalát,
erődítményeit félelmetesen meggyöngítetted.
Minden arra járó fosztogatta,
gyalázattá lett a szomszédainak.
Fölemelted elnyomói jobbát,
örömet szereztél minden ellenségének.
Megvontad segítségedet kardjától,
és nem segítetted őt a hadban,
Ragyogásától megfosztottad, trónusát a földre döntötted.
Megrövidítetted életkorának napjait,
szégyennel borítottad el őt.

Meddig fordulsz el, Uram, teljesen,
meddig lángol még haragod tüze?
Emlékezz arra, mi az én létem!
Vagy talán hiába teremtetted az emberek fiait mind?
Ki az az ember, aki élni fog és nem lát halált,
és megmenthetné lelkét az alvilágtól?

Hol van hajdani nagy irgalmasságod, Uram,
mindaz, amiket megígértél Dávidnak igaz voltodban?
Emlékezz, Uram, szolgálid gyalázatára,
amelyet keblemben hordozok sok nemzet részéről,
amellyel ellenségeid gyaláztak, Uram,
amellyel gyalázták Fölkented váltságdíját!
Áldott az Úr mindörökké! Úgy legyen, úgy legyen!

III.

89. zsoltár

Uram, menedékünk lettél nemzedékről nemzedékre.
Mielőtt hegyek lettek, vagy a föld és a világ alkottatott volna,
öröktől fogva és örökké vagy te.
Ne térítsd nyomorúságra az embert,
te, ki azt mondottad: „Térjete vissza, emberek fiai!”
Mert egy ezredév a te szemedben, Uram, olyan,
mint az eltűnt tegnapi nap, mint egy őrállás éjszaka.
Mint jelentéktelen semmik, úgy tűnnek tova éveik.
Reggelre elenyésznek, mint a sarjadó növény,
mely reggel kivirít, de el is enyészik,
estére virágát hullatja, fonnyadtan elszárad.
Mert elsorvadtunk haragodtól,
és felindulásodtól megrendültünk.
Magad elé tetted gonoszságainkat,
és életünk idejét orcád világosságába.
Mert napjaink mind elmúltak, és haragodtól elfogytunk,
esztendeink, mint a pók hálója, hiába teltek el.
Éveink napjai hetven esztendő, jó erőben lehet nyolcvan év,
de ez javarészt csak fáradtság és fájdalom,
mert gyöngeség tölt el és megfenyítesz minket.
Ki ismeri a te haragod erejét,
és tőled való félelmében ki mérheti meg indulatodat?
Ismertesd meg velem így a te jobbodat,
és azokat, akik a bölcsességben és szívükben nevelést kaptak.
Fordulj hozzánk, Urunk! Meddig vársz még?
Könyörülj szolgálaidon!
Beteltünk reggel irgalmaddal, Urunk,
vigadtunk és örvendeztünk minden napunkon.
Hadd örvendjünk cserébe a napokért, melyekben megaláztál minket,
az évekért, melyekben bajokat láttunk,
és tekints le szolgáláidra és alkotásaidra, és vezérelj azok fiait!
Legyen rajtunk a mi Urunk Istenünk fényessége,
és kezünk munkáit irányítsd javunkra,
kezünk munkáját te irányítsd!

90. zsoltár

Aki a Fölséges segítségében lakik,
a menny Istenének oltalmában marad.
Mondhatja az Úrnak: oltalmazóm vagy te és menedékem,
én Istenem, őbenne bízom.
Valóban, ő megszabadított téged a vadászok csapdájából
és a zavaró beszédétől.
Válllaival beárnyékoz téged,
és az ő szárnyai alatt bizalommal lehetsz.
Pajzsként vesz körül az ő igazsága,
nem fogsz félni az éjszakai rémülettől, a nappal repülő nyíltól,
a sötétben lopakodó bajtól és a délben támadó gonosz lélektől.
Essenek el bár ezren oldalad mellől

és tízezren jobbod felől,
hozzád ez nem fog közeledni;
hanem saját szemeddel észreveszed,
és a bűnösök bűnhődését meglátod.
Mert te vagy, Uram, az én reményem.
A Fölségest választottad magadnak menedékül,
így baj nem ér téged,
és csapás nem közeledik hajlékodhoz.
Mert angyalainak parancsol felőled,
hogy megőrizzenek minden utadon.
Tenyerükön hordoznak téged,
hogy kőbe ne üssed lábad.
Áspiskígyón és viperán fogsz járni,
oroszlánt és sárkányt tiporsz el.
„Mivel bennem bízott, megszabadítom őt,
oltalmazom őt, mert ismeri nevemet.
Hozzám kiált, és én meghallgatom őt,
vele vagyok a szorongatásban,
kiragadom onnan és megdicsőítem őt.
Betöltöm hosszú élettel,
és megmutatom neki üdvözítésemet.”

TIZENHARMADIK KATHIZMA

I.

91. zsoltár

Jó az Urat magasztalni,
és éneket zengeni a te nevednek, ó Fölséges,
reggel hirdetni irgalmadat, és igazságodat éjjel,
tízúrú hárfá kísérettel, citera mellett énekszóval.
Mert örömmre derítettél engem, Uram, cselekedeteiddel,
és kezéd művei láttán ujjongok.
Mily nagyszerűek, Uram, a te műveid!
Igen mélységesek a te gondolataid.
Az oktalan ezt föl nem fogja,
és az esztelen nem érti meg:
ha a bűnösök úgy sarjadnak is, mint a fű,
és kikelnek mindnyájan a gonosztevők,
csak azért, hogy örökkön örökre elveszenek.
Te pedig, Uram, fölséges vagy mindörökké.
Mert íme, ellenségeid, Uram,
íme, a te ellenségeid elvesznek,
és a gonosztevők mind szétszóródnak.
Az én erőm pedig növekedni fog, mint az egyszarvúé,
és öregségem olajkenettel lesz bőséges.
Szemem már felülről néz ellenségeimre,
és a rám támadó gonosztevőkről híreket hall fülem.
Az igaz mint a pálmafa, virágzik,
növekedni fog, mint a Libanon cédrusa.
Kik az Úr házában vannak ültetve,
Istenünk házában udvaraiban virulni fognak.
Még öregkorukban is gazdagon gyarapodnak,
és virulnak, hogy hirdethessék:
igaz a mi Urunk, Istenünk,
és hamisság nincs őbenne.

92. zsoltár

Az Úr országol, ékességbe öltözött,
erősségbe öltözött az Úr, és felövezte magát.
Mert ő erősítette meg a földkerekséget, mely nem fog ingani.
Trónod készen áll már akkortól kezdve,
öröktől fogva vagy te.
Fölemelték, Uram, a folyók,
fölemelték a folyók hangjukat,
fölemelik a folyók zúgó habjaikat a hatalmas vizek morajával.
Csodálatos a tenger dagálya,
de még annál is csodálatosabb az Úr a magasságban.
A te bizonyágtételeid egészen hitelre méltók,
a te házadat szentség illeti, Uram, végtelen időkre.

93. zsoltár

Számonkérés Istene az Úr,
a számonkérés Istene szabadon szólott.
Emelkedj föl, ki a földet ítéled,
fizess meg a gőgösöknek!
Meddig fognak, Uram, meddig fognak még kevélykedni a bűnösök,
meddig hangoskodnak még és meddig szólnak gonoszságot,
meddig fognak még beszélni mind a gonosztevők?
Népedet, Uram, megalázták, és örökségedet sanyargatták,
az özvegyet és az árvát megölték, a jövevényt meggyilkolták,
és azt mondták:
„Nem látja meg az Úr, és nem veszi észre Jákob Istene!”
Értsétek meg végre, ti, oktalanok a nép között!
Balgák, mikor tértek észhez?
Aki a fület formálta, ne hallana,
vagy aki a szemet alkotta, ne venné észre?
Az ne büntetne meg, aki népeket dorgál,
s aki az embert tudásra tanítja?
Ismeri az Úr az emberek gondolatait, hogy hiábavalók.
Boldog ember az, akit te nevelsz, Uram,
és törvényedre megtanítasz,
hogyan nyugalmat találjon a rossz napok után,
amíg a bűnösnek megássák a sírt.
Mert az Úr nem taszítja el népét,
és örökségét nem hagyja el,
amíg az Igazságosság vissza nem tér az ítélethez,
és nem követi azt minden igaz szívű.

Ki kel föl védelmemre a gonoszok ellen,
vagy a gonosztevőkkel szemben ki áll mellém?
Ha az Úr nem segített volna meg,
már majdnem az alvilágban lakna a lelkem.
Ha azt mondtam: „Lábam ingadozik!”,
a te irgalmad, Uram, megsegített engem.
Amikor megtelt a szívem fájdalommal,
vigasztaló szavaid örvendeztették meg lelkemet.
Ne társuljon hozzád a gonoszság ítélőszéke,
amely a törvény látszatával teremt gyötrelmet!
Ők az igaz lelkére törnek, és az ártatlan vért elítélik.
De nekem az Úr lett oltalmammá,
és reményt adó segítőm az én Istenem.
Mégfizet nekik törvénytelenységükért,
és gonoszságuk szerint elpusztítja őket az Úr, az Isten.

II.

94. zsoltár

Jertek, örvendezzünk az Úrnak,
ujjongjunk üdvözítő Istenünknek!
Siessünk színe elé magasztalással,

és zsoltárokkal ujjongjunk neki,
mert nagy Isten az Úr, és nagy király az egész földön,
mert nem veti el az Úr az ő népét.
Mert az ő kezében vannak a föld határai,
és övé a hegyek orma.
Övé a tenger, ő alkotta azt,
és az ő keze alkotása a szárazföld.
Jertek, imádjuk és boruljunk le előtte,
és sírjunk az Úr előtt, aki minket alkotott!
Mert ő a mi Istenünk,
mi pedig legelőjének népe és kezének juhaink vagyunk.
Ma, ha az ő hangját halljátok,
meg ne keményítsétek szíveteket,
mint a lázadáskor, a kísértés napján a pusztában tettétek!
Atyáitok ott megkísértettek engem,
próbára tettek engem, bár látták tetteimet!
Negyven évig undorodtam attól a nemzedéktől, és mondtam:
„Szívükben mindig tévelyegnek,
nem ismerték meg útjaimat,
úgyhogy megesküdtem haragomban:
nem jutnak be az én nyugalmamba.”

95. zsoltár

Énekeljétek az Úrnak új éneket,
énekeljen az Úrnak az egész föld!
Énekeljétek az Úrnak, áldjátok az ő nevét,
hirdessétek napról napra az ő üdvösségét!
Hirdessétek a nemzetek között dicsőségét,
minden nép körében az ő csodáit!
Mert nagy az Úr és minden dicséretre méltó,
félelmetesebb minden istennél.
Mert a pogányok istenei mind démonok csupán,
az Úr azonban az eget alkotta.
Főnség és szépség van színe előtt,
szentség és magasztosság az ő szentélyében.
Adjatok az Úrnak, népek törzsei,
adjatok az Úrnak dicsőséget és tiszteletet,
hirdessétek az Úr nevének dicsőségét!
Hozzatok áldozati ajándékokat,
és lépjétek be az ő udvaraiba!
Imádjátok az Urat szent udvarában,
rendüljön meg színe előtt az egész föld!
Mondjátok a pogányok között: „Uralkodik az Úr!”,
mert ő erősítette meg a földkerekséget, hogy ne ingadozzék,
igazságosan ítéli a népeket!
Örvendjenek az eget és ujjongjon a föld,
zúgjon a tenger, és ami azt betölti,
örüljenek a mezők, és minden, mi azokon van!
Akkor ujjongjon az erdő minden fája
az Úr színe előtt, mert eljön ítélni a földet!
Igazságosan ítéli a földkerekséget,
és a népeket igazságával.

96. zsoltár

Az Úr uralkodik, örvendezzen a föld,
vigadjon a sok sziget!
Felhó és homály van körülötte,
igazság és ítélet trónjának támasza.
Tűz jár előtte,
és megemészti köröskörül ellenségeit.
Villámai beragyogták a földkerekséget,
látta ezt és megrendült a föld.
A hegyek viaszként olvadtak el az Úr színe előtt,
az egész föld Urának színe előtt.
Az egek hirdették igazságosságát,
és minden nép látta az ő dicsőségét.
Szégyenüljenek meg mindnyájan, akik faragott képeket imádnak
és akik bálványaikkal büszkélkednek!
Imádjátok őt, minden angyalai!
Hallotta ezt Sion és örült,
és Júdea leányai örvendeztek ítéleteidnek, Uram.
Mert te fölséges Úr vagy az egész föld fölött,
messze fölötte állsz minden istennek.
Akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt,
az Úr megőrzi szentjei lelkét,
a bűnös kezéből megszabadítja őket.
Világosság támadt az igaznak
és öröm az egyenes szívűeknek.
Örvendjétek, igazak, az Úrban,
és hálásan emlékezzetek meg szentségéről!

III.

97. zsoltár

Énekeljétek az Úrnak új éneket,
mert csodadolgokat cselekedett!
Üdvösséget szerzett jobbjával és az ő szent karjával.
Üdvözítését tudtul adta az Úr,
igaz voltát feltárta a nemzetek színe előtt.
Megemlékezett irgalmáról Jákob iránt
és igazságáról Izrael háza iránt.
A föld minden határa látta a mi Istenünk szabadítását.
Ujjongjatok Istennek, egész föld,
énekeljétek, vigadjatok, és zengedeztetek!
Zengedeztetek az Úrnak citerával,
citerával és a zsoltár szavával,
harsonazengés és a kürt hangjai között!
Ujjongjatok az Úr, a Király színe előtt!
Harsogjon a tenger, és ami betölti,
a földkerekség és mindazok, kik azon élnek!
Tapsoljanak együtt a folyók,
és a hegyek vigadozzanak az Úr színe előtt,
mert eljön, hogy megítélje a földet.

Megítéli a földkerekséget igazságosan
és a népeket egyenességgel.

98. zsoltár

Az Úr uralkodik, haragudjanak bár a népek,
a kerubokon ül, rendüljön meg a föld!
Nagy az Úr Sionban,
és fölséges minden nép előtt.
Adjanak hálát a te nagy nevednek,
mert rettenetes és szent az!
A király méltósága szereti az ítéletet.
Te rendelted el az egyenességet,
te szolgáltattál Jákobban ítéletet és igazságot.
Magasztaljátok a mi Urunkat, Istenünket,
és boruljatok le lábának zsámolya előtt, mert ő szent!
Mózes és Áron az ő papjai között van,
és Sámuel is azokkal,
akik segítségül hívják az ő nevét,
segítségül hívták az Urat, és meghallgatta őket,
a felhőoszlopból szólt hozzájuk.
Mert megtartották bizonyosságait
és a parancsokat, amelyeket nekik adott.
Urunk, Istenünk, te meghallgattad őket,
Istenünk, kegyes voltál irántuk,
de megtoroltad minden bűnös törekvésüket.
Magasztaljátok a mi Urunkat, Istenünket,
és imádjátok az ő szent hegyén,
mert szent az Úr, a mi Istenünk!

99. zsoltár

Örvendezetek az Úrnak, minden föld!
Szolgáljatok az Úrnak vigassággal, járuljatok színe elé örvendezéssel!
Tudjátok meg, hogy az Úr: ő a mi Istenünk!
Ő alkotott bennünket, és nem mi,
mi az ő népe és legelőjének juhain vagyunk.
Lépjetek be kapuin hálaadással, udvaraiba dicshimnuszokkal,
adjatok hálát neki, dicsérjétek az ő nevét,
mert jószágos az Úr, örökké tart irgalmassága,
és nemzedékről nemzedékre az ő igazsága.

100. zsoltár

Irgalmasságról és ítéletről éneklek neked, Uram, zsoltárt éneklek,
és ügyelek arra, hogy utam szeplőtelen legyen.
Mikor jössz el hozzám?
Szívem ártatlanságában jártam házam belsejében.
Nem túrtem meg szemem előtt törvényteleniséget,
a törvényszegőket gyűlöltem.
Nem tapadt hozzám álnok szív,
nem is ismertem a gonoszt, aki tőlem elfordult,
aki felebarátját titkon rágalmazta, azt elűztem,
kinek szeme kevély, szíve telhetetlen, azzal nem ettem.

A föld hűségeseit szemeltem ki, hogy velem üljenek,
aki feddhetetlen úton járt, az szolgálhatott nekem.
Nem lakhat házamban, aki kevélyen cselekszik,
s a hazudozónak szemem előtt nincs megállása.
Reggelenként kiirtottam a föld minden bűnösét,
hogy kipusztítsak az Úr városából minden gonosztevőt.

TIZENNEGYEDIK KATHIZMA

I.

101. zsoltár

Uram, hallgasd meg imádságomat,
kiáltásom jusson eléd!
Ne fordítsd el tőlem arcodat,
szorongatásom napján fordítsd felém füledet,
amely napon segítségül hívlak, hamar hallgass meg!
Mert elenyésztek napjaim, mint a füst,
és csontjaim izzanak, akár a parázs.
Lekaszáltak, mint a levágott szénát, kiszáradt a szívem,
mert elfeledtem megenni kenyérem.
Hangos sóhajtozásomtól húsom a csontomra sorvadt.
Hasonló lettem a pusztai pelikánhoz,
olyan vagyok, mint éjszakai bagoly a romokon.
Virrasztottam, és olyan lettem,
mint magányos madár a háztetőn.
Naphosszat gyaláztak ellenségeim,
akik valaha dicsértek, esküdöztek ellenem.
Hamut ettem kenyér gyanánt,
és könnyekkel vegyítettem italom
haragod és felindultságod miatt:
mert miután fölemeltél,
a földre sújtottál.
Napjaim mint az árnyék, lehanyatlottak,
én pedig mint a széna elszáradtam.
Ám te, Uram, mindörökre megmaradsz,
és emléked nemzedékről nemzedékre tart.
Fölkelvén megkönyörülsz Sionon:
ideje, hogy könyörülj rajta, hiszen eljött az ideje,
mert kövei igen kedvesek szolgálóidnak,
akik még a romjain is szánakoznak.
Akkor majd, Uram, a nemzetek félik nevedet
és a föld minden királya dicsőségedet.
Mert fölépíti majd Siont az Úr,
és megjelenik dicsőségében.
Letekintett a megalázottak imádságára,
és nem vetette meg könyörgésüket.
Írják le ezt a jövő nemzedéknek,
és a majd létrejövő nép dicsérje az Urat!
Mert lehajolt magassága szent helyéről,
az Úr a mennyből a földre tekintett,
hogy meghallja a foglyok sóhajtását,
és megváltsa a megöltek fiait;
hogy hirdessék az Úr nevét Sionon,
és dicséretét Jeruzsálemben,
ha majd ott népek és királyok gyűlnek egybe,
hogy az Úrnak szolgáljanak!
Válaszolt neki életereje útján:

„Add tudtomra, milyen kevés napjaimnak száma!
Ne ragadj el engem életem delén,
te, akinek évei nemzedékről nemzedékre tartanak!”
Kezdetben, Uram, te vetettél alapot a földnek,
és a te kezéd művei az egek.
Ezek majd elmúlnak, te pedig megmaradsz:
ezek mind elavulnak, mint a ruha,
és te összegöngyölitéd őket, mint egy palástot, és meg is változnak.
Te pedig ugyanaz maradsz, és esztendeid soha el nem fogynak.
Szolgáid fiai nálad fognak lakni,
és ivadékuk megmarad mindörökre.

102. zsoltár

Áldjad, én lelkem, az Urat,
és egész bensőm az ő szent nevét!
Áldjad, én lelkem, az Urat,
és ne feledd el, mennyi jót tett veled!
Ő megbocsátja minden vétked,
meggyógyítja minden betegséged,
Életedet megmenti a pusztulásból,
megkoszorúz irgalmassággal és könyörülettel.
Betölti vágyaidat javaival,
megújul ifjúságod, mint a sasé.
Irgalmasságot cselekszik az Úr,
igazságot szolgáltat minden elnyomottnak.
Megismertette Mózesrel útjait,
Izrael fiaival rendelkezéseit.
Könyörületes és irgalmas az Úr, hosszantűró és nagyirgalmú.
Nem haragszik mindvégig, s nem is neheztel örökre.
Nem vétkeink szerint cselekszik velünk,
és nem bűneink szerint fizet nekünk,
mert amily magas az ég a föld felett,
oly erőssé tette az Úr irgalmát az öt félők számára.
Amily távol van kelet nyugattól,
olyan messzire veti el tőlünk vétkeinket.
Mint az atya könyörül fiain,
úgy könyörül az Úr az öt félőkön,
mert tudja ő, hogy miből alkotott,
emlékezik arra, hogy porból lettünk.
Az ember napjai, akár a fű,
mint a rét virága, elvirágozik,
Ha szél söpör végig rajta, nincs is többé,
és már a helyét sem ismerjük meg.
Az Úr irgalmassága azonban öröktől van,
mindörökre kiterjed az istenfélőkre,
és az ő igazsága a fiak fiaira.
Azokra, kik megtartják szövetségét
és megemlékeznek parancsairól,
hogyan azokat meg is cselekedjék.
Az Úr a mennyben állította fel trónusát,
királyi uralma mindenre kiterjed.
Áldjátok az Urat, angyalai mind, ti hatalmas erejűek,

akik teljesítitek szavát, mihelyt szavainak hangját halljátok!
Áldjátok az Urat, ti, mennyei erők,
szolgái, kik az ő akaratát cselekszitek!
Áldjátok az Urat, minden művei,
uralkodásának minden helyén áldjad, én lelkem, az Urat!

II.

103. zsoltár

Áldjad, én lelkem, az Urat,
Uram, Istenem, igen hatalmas vagy!
Dicsőítésbe és fenségbe öltöztél,
köntösként világosságot öltöttél magadra,
az eget kifeszítéd mint sátoztetőt,
vizek borítják annak felső termeit;
ki fellegeket teszel fogatoddá,
ki a szelek szárnyain jársz.
Angyalait szélvésszé teszi,
és szolgáit tűz lángjává.
A földet szilárd alapra helyezted,
nem fog ingadozni örökkön örökké.
A mély víz mint öltözet fődte be,
vizek borították a hegyeket.
Feddő szavadra visszahúzódtak,
mennydörgésed hangjától megriadtak.
A hegyek fölemelkedtek, a völgyek leereszkedtek
arra a helyre, melyet nekik kijelöltél.
Határt szabtal, melyet nem fognak áthágni,
és nem térnek vissza a földet elborítani.
Forrásokat fakasztasz a völgyekben,
vizek csörgedeznek a hegyek között.
Iszik azokból minden mezei vad,
szomjasan utánuk sóvárognak a vadszamarak.
Mellöttük fészkelnek az égi madarak,
a sziklák közül hallatják hangjukat.
Főnséges hajlékodból megöntözöd a hegyeket,
műveid gyümölcsével jóllakik a föld.
Füvet sarjasztasz a jószágnak,
és kalászokat az emberek szolgálatára,
hogy kenyeret termeljenek a földből,
és bor vidámítsa az ember szívét,
hogy arcát olajjal derítse föl,
és kenyér adjon erőt az ember szívének.
Teleszívják magukat a mező fái
és a Libanon cédrusai, melyeket ültetett.
Ott raknak fészket a madarak,
tetejükön tanyázik a gólya.
A magas hegy a szarvasok,
a szikla a nyulak menedéke.
A holdat időmértékül teremtette,
a nap ismeri lenyugtának idejét.

Sötétséget támasztasz és éj van.
Leple alatt mind kimennek az erdei vadak,
a prédáért ordító oroszlánkölykök,
melyek az Istentől várják étküket.
Fölkel a nap, s ők összegyűlnek,
és tanyáikon szenderegnek.
Kimegy az ember munkájára és dolgára napestig.
Mily nagyszerűek a te műveid, Uram!
Bölcsességben alkottál mindent,
betöltik a földet teremtményeid.
Ez a nagy és széles öblű tenger,
hemzseg benne számtalan élőlény,
a kicsiny állatok a nagyokkal.
Ott járnak a hajók, s a cethal,
melyet azért alkottál, hogy játszadozzon benne.
Mindnyájan tőled várják, hogy eledelt adj nekik alkalmas időben.
Te adsz nekik, ők gyűjtenek,
ha megnyitod kezedet, mindnyájan betelnek jószággal.
De ha elfordítod arcodat, megrendülnek,
ha megvonod leheletüket, kimúlnak és a porba visszatérnek.
Ám ha kiárasztod Lelkedet, életre kelnek,
és megújítod a föld színét.
Legyen az Úré a dicsőség mindörökké!
Lelje örömét műveiben az Úr,
aki rátekint a földre és megrendíti azt,
a hegyeket megérinti és füstölögnek.
Énekelni fogok az Úrnak életemben,
zsoltárt zengek Istenemnek, amíg csak leszek.
Legyen kellemes számára beszédem,
én pedig az Úrban fogok gyönyörködni.
Fogyjanak el a bűnösök a földről,
és a gonoszok úgy, hogy ne is legyenek!
Áldjad én lelkem az Urat!

III.

104. zsoltár

Tegyetek vallomást az Úrnak,
és hívjátok segítségül az ő nevét,
hirdessétek a népek között cselekedeteit!
Énekeljete, lanttal zengjete neki,
és hirdessétek minden csodatettét!
Dicsekedjete szentséges nevével,
örvendezzen az Urat keresők szíve!
Keressétek az Urat, és ő megerősít benneteket,
keressétek arcát mindenkor!
Emlékezzete meg csodáiról, melyeket cselekedett,
hatalmas jeleiről és szája ítéleteiről,
ti, Ábrahám ivadéka, az ő szolgái,
Jákob fiai, az ő választottjai!
Ő a mi Urunk, Istenünk, az egész földre szólnak ítéletei.

Örökké emlékezik szövetségére,
az ígére, melyet parancsolt ezer nemzedékre,
amelyet Ábrahámmal megkötött, és Izsáknak adott esküjére.
Rendelkezésül szabta meg azt Jákobnak,
és Izraelnek örök szövetségül, mondván:
„Neked adom Kánaán földjét, mint örökségeitek kimért osztályrészét.”
Mikor még csekély létszámúak voltak,
kevesen, és mint jövevények éltek azon,
és nemzettől nemzethez vándoroltak,
egyik királyságból a másik néphez,
nem engedte, hogy bárki is ártson nekik,
sőt királyokat fenyített meg miattuk:
„Ne bántsátok fölKentjeimet,
és prófétáimnak ne ártsatok!”
Éhséget bocsátott a földre,
minden kenyértartó botot összetört.
Ám elküldött egy embert előttük,
rabszolgának adták el Józsefet.
Bilincsekkel alázták meg lábát, vasra verték lelkét,
míg be nem teljesedett az ige,
az Úr szava tűzben próbálta ki őt.
Üzent a király és föloldatta őt,
a népek uralkodója szabadon bocsátotta.
Úrrá rendelte őt házában, és rábízta minden tulajdonát,
hogy oktassa főembereit, akárcsak ő maga,
és bölcsességre tanítsa véneit.
Ekkor bement Izrael Egyiptomba,
és Jákob jövevény lett Kám földjén.
Ő igen megsaporította népét, erősebbé tette ellenségeinél.
Ám megváltoztatta annak szívét, hogy gyűlöljék a népét,
és hogy szolgálóival álnokul bánjanak.
Elküldte Mózeset, az ő szolgáját,
Áront, akit kiválasztott.
Rájuk bízta jeleinek és csodáinak ígét Kám földjén.
Sötétséget támasztott és sötét lett,
mert azok szembeszegültek szavaival.
Vérré változtatta azok vizeit,
és elpusztította halaikat.
Békák hemzsegtek földjükön,
még a királyi hálószobákban is.
Legyek rajzottak elő szavára,
és szúnyogok minden határukra.
Eső helyett jeget küldött nekik,
és perzselő tüzet a földjeikre,
csapással sújtotta szőlőjüket és fügefáikat,
és szétzúzott minden fát határukban.
Szavára sáska jött elő és számtalan szöcske.
Lerágtak minden növényt a földjükön,
megették földjük minden termését.
És halálra sújtott minden elsőszülöttet földjükön,
a férfierő első terméseit mind.
Ekkor kivezette őket ezüsttel és arannyal,

és a törzseik között nem akadt beteg.
Megörült Egyiptom, hogy kivonulnak,
mert miattuk már félelem szállta meg őket.
Oltalmul felhőt borított rájuk
és tüzet, hogy világítson nekik éjjel.
Könyörögtek, és fürjek jöttek,
és jóllakatta őket mennyei kenyérrel.
Megnyitotta a kősziklát, és víz ömlött,
a kiszikkadt földön patakok folytak.
Mert megemlékezett az ő szent igéjéről,
melyet szolgájának, Ábrahámnak mondott.
Népét örvendéssel vezette ki,
és választottait vigassággal.
Nekik adta a nemzetek országait,
és a népek fáradozásának gyümölcsét is örökségül,
hogy megőrizték rendelkezéseit,
és igyekezzenek törvényét követni.

TIZENÖTÖDIK KATHIZMA

I.

105. zsoltár

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert irgalma örökkévaló!
Ki tudná elmondani az Úr hatalmas tetteit,
ki tehetné hallhatóvá minden dicséretét?
Boldogok, akik megtartják az ő végzését,
s akiknek tettei mindenkor igazak.
Emlékezzél meg rólunk, Urunk, néped iránti jóságoddal,
látogass meg minket üdvösségeddel,
hogy lássuk választottaid jólétét,
örvendezzünk néped örömének,
és dicsekedjünk örökségeddel!
Atyáinkkal együtt mi is vétkeztünk,
törvényszegést, gonoszságot műveltünk.
Atyáink Egyiptomban nem értették csodáidat,
nem emlékeztek bőséges irgalmadra,
lázadoztak, amikor a Vörös-tengerben jártak.
Mégis megmentette őket az ő nevéért,
hogy megismertesse hatalmát.
Ráparancsolt a Vörös-tengerre, és kiszáradt,
átvezette őket a mélységen, mint egy pusztaságon.
Meggzabadította őket gyűlölőik kezéből,
kiváltotta őket az ellenség kezéből.
A víz elborította üldözőiket,
egy sem maradt meg azok közül.
Akkor hittek az ő igéinek, és dicséretét énekelték.
De csakhamar elfeledték tetteit,
és nem vártak az ő tanácsára.
Heves kívánságra gerjedtek a pusztában,
és megkísértették Istent a sivatagban.
Ám ő teljesítette kérésüket, és jóllakatta lelküket.
Haragra gerjesztették Mózeszt a táborban,
Áront, az Úr szentjét.
Megnyílt a föld és elnyelte Dátánt,
és eltemette Abiron gyülelevész népét.
Tűz lángolt fel gyülekezetükben,
és láng perzselte meg a bűnösöket.
Borjút készítettek Hóreben és imádták a bálványt,
és fölcserélték az ő dicsőségét a szénát evő borjú hasonmásával.
Elfeledték Istent, aki megmentette őket,
aki nagy jeleket művelt Egyiptomban,
csodálatos tetteket Kám földjén,
félelmetes dolgokat a Vörös-tengeren.
Megmondta, hogy elpusztította volna őket,
ha választottja, Mózes nem állt volna résen színe előtt,
hogy elfordítsa haragját, hogy el ne pusztítsa őket.
Semmibe vették a kívánatos földet,

nem hittek az ő igéjének,
zúgolódtak sátraikban,
nem hallgattak az Úr szavára.
Fölemelte kezét ellenük,
hogyan leterítse őket a pusztában,
és hogy ivadékukat a pogányok közé vesse,
s elszélessze őket messze földekre.
Akkor Belfegorhoz szegődtek,
és halottaknak szentelt áldozatokat ettek.
Tetteikkel bosszantották őt,
és megsokasodott a pusztítás körükben.
De előállt Fineesz és engesztelést szerzett,
és megszűnt a csapás,
neki pedig ez megigazulásra számíttatott be,
nemzedékről nemzedékre mindörökké.
Újra megharagították őt az ellentmondás vizénél,
és Mózes is bajba sodorták,
mert megkeserítették a lelkét, és kételkedve szólt ajkával.
Nem irtották ki a pogány nemzeteket,
melyekről az Úr szólott nekik,
hanem pogányok közé vegyültek,
és eltanulták azok műveit,
és szolgáltak azok bálványainak,
úgyhogy ez vesztükre lett.
Feláldozták fiaikat és leányaikat a démonoknak.
Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik véréért,
Kánaán bálványainak áldozták őket.
Vérontással gyalázták meg a földet,
és bemocskolták cselekedeteik által,
gaztetteikkel paráználkodtak.
Az Úr haragra gerjedt népe ellen,
és megutálta örökségét,
ellenségeik kezére adta őket,
és gyűlölőik uralkodtak rajtuk.
Sanyargatták őket ellenségeik,
és megaláztatásban volt részük azok kezei alatt.
Sokszor megszabadította őket,
de ők csak ingerelték szándékaikkal,
és megaláztattak gonoszságaikban.
Nyomorúságukban mégis rájuk tekintett az Úr,
és meghallgatta könyörgésüket.
Megemlékezett szövetségéről,
bőséges irgalma által megengesztelődött.
Könyörületre indította irántuk mindazokat,
akik fogságban tartották őket.
Szabadíts meg minket, Urunk, Istenünk,
és gyűjts össze minket a pogány nemzetek közül,
hogyan vallomást tegyünk szent nevednek,
és dicsekedhessünk dicséreteddel!
Áldott az Úr, Izrael Istene, öröktől fogva mindörökké,
és mondja az egész nép: Úgy legyen, úgy legyen!

II.

106. zsoltár

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert irgalma örökkévaló!
– Mondják azok, kiket az Úr megváltott,
akiket megmentett az ellenség kezéből
és egybegyűjtött minden tájról,
keletről és nyugatról, északról és a tenger felől.
Akik tévelyegtek a víztelen pusztában,
nem találtak lakott városhoz vezető utat.
Éheztek és szomjaztak, lelkük elepedt bennük.
De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban,
és kiszabadította őket szükségükből,
egyenes útra vezette őket,
hogyan lakható városba jussanak.
Adjanak hálát az Úrnak irgalmáért
és az emberek fiaival művelt csodáiért,
mert megelégtette a sóvárgó lelket,
az éhező lelket eltöltötte javaival.
Voltak, akik sötétben, a halál árnyékában ültek,
ínségben és vásra verve,
mert ellenszegültek Isten igéinek,
és a Fölséges tanácsát elvetették.
Ezért kínlódással alázta meg szívüket,
elgyöngültek, mert nem volt segítőjük.
De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban,
és kiszabadította őket szükségükből.
A sötétből és a halál árnyékából kivezette őket,
és bilincseiket szétszaggatta.
Adjanak hálát az Úrnak irgalmáért
és az emberek fiaival művelt csodáiért.
Mert az ércskapukat szétzúzta és a vaszarakat összetörte!
Kiemelte őket gonoszságuk útjáról,
mert törvénytelen tetteik miatt nyomorba jutottak.
Lelkük minden eledelt megutált,
és a halál kapuihoz közeledtek.
Ám az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban,
és kiszabadította őket szükségükből.
Elküldte igéjét és meggyógyította őket,
kiragadta őket minden romlásukból.
Adjanak hálát az Úrnak irgalmáért
és az emberek fiaival művelt csodáiért,
mutassák be a dicséret áldozatát,
és hirdessék tetteit örvendéssel!
S voltak, akik hajókon tengerre szálltak,
hogy munkájukat hatalmas vizeken végezzék.
Ők is látták az Úr cselekedeteit
és csodatetteit a mélységben.
Szólt és szélvész támadt,
magasra csaptak a hullámok,
fölemelkedtek az égig, és leszálltak a mélységbe,

lelkük pedig elepedt a veszélyekben.
Imbolyogtak és tántorogtak, mint a részeg,
jártasságuk cserbenhagyta őket.
De az Úrhoz kiáltottak szorongatásukban,
és kiszabadította őket szükségükből.
Ráparancsolt a viharra, s az szellővé változott,
elcsitultak a tenger hullámai.
Örültek, mikor azok lecsillapultak,
elvezette őket a kívánt kikötőbe.
Adjanak hálát az Úrnak irgalmáért
és az emberek fiaival művelt csodáiért!
Magasztalják őt a nép gyülekezetében,
és a vének tanácsában dicsérik őt!
A folyókat pusztává tette,
s a vizek forrásait szomjas földdé,
a termékeny földet szikessé tette
a rajta lakók gonoszsága miatt.
A pusztában bővizű tavakat teremtett,
és a kiaszott földet vizek forrásává tette.
Éhezőket telepített oda, akik lakásul városokat építettek,
bevetették a szántóföldet, és szőlőt ültettek,
és ezek termésül gyümölcsöt hoztak.
Megáldotta őket, és nagyon elszaporodtak,
jószágukat sem engedte fogyni.
Majd újra kevesen lettek, és nyomorogtak
szorongatás, bajok és fájdalmak miatt.
Fejedelmeikre megvetést zúdított,
és hagyta őket tévelyegni úttalan utakon,
de a szegényt kisegítette az ínségből,
és nemzetségüket megsaporította, mint a nyájakat.
Meglátják ezt az igazak és örvendeznek,
a gonoszoknak pedig elnémul az ajkuk.
Ki olyan bölcs, hogy fölfogja ezeket
és megértse az Úr irgalmasságát?

III.

107. zsoltár

Kész az én szívem, Istenem! Kész az én szívem,
éneklek és zsoltárt zengek dicsőséggel.
Ébredj föl, dicsőségem!
Ébredj föl, hárfa és lant!
Fölébredek hajnalra.
Vallomást teszek neked, Uram, a népek között,
és zsoltárt zengek neked a nemzetek között,
mert nagyobb az egeknél irgalmasságod,
és a fellegekig ér igazságod.
Emelkedjél föl az egek fölé, Isten,
és a te dicsőséged az egész föld fölé,
hogy megszabaduljanak, akiket szeretsz!
Ments meg jobboldal, és hallgass meg engem!

Isten szólt az ő szent helyén:
Fölemelkedem és kiosztom Szikemet,
s a Sátrak völgyét fölmérem.
Enyém Gileád és enyém Manassze,
Efraim a fejem oltalma, Júda az én királyom.
Moáb reményem mosdótálja,
Edomra ráteszem sarumat,
az idegenek már behódoltak nekem.
Ki visz el engem az erős városba?
Ki juttat el engem Edomba?
Nemde te, Isten, bár elvetettél minket?
S nem vonulsz-e ki, Isten, a mi seregeinkkel?
Segíts ki minket a szorongatásból,
mert az emberi segítség hiábavaló!
Istennel hóstettet viszünk végbe,
és ő megsemmisíti ellenségeinket.

108. zsoltár

Istenem, dicsőítő énekem hallatán ne hallgass,
mert bűnös száj és alattomos ajkak nyíltak ki ellenem!
Álnok nyelvvel szóltak ellenem,
és körülvettek gyűlölködő szavakkal,
ok nélkül támadtak reám.
Ahelyett, hogy szeretnének, rágalmaztak engem,
én azonban imádkoztam.
Rosszal fizetnek nekem a jóért
és gyűlölködéssel szeretetemért.
Rendelj föléje még egy bűnöst,
a Sátán álljon jobbjá felől!
Vétkesként kerüljön ki az ítéletről,
még imádsága is váljék vétekké!
Legyen az ő napjainak száma kevés,
tiszttségét más nyerje el,
fiai legyenek árvákká, felesége pedig özvegygé!
Bolyongva bujdossanak fiai és kolduljanak,
és vessék ki őket lakóhelyükből!
Minden javát uzsorás kutassa át,
idegenek ragadják el fáradsággal szerzett vagyonát!
Ne legyen neki oltalmazója,
és ne legyen, ki árváin könnyörüljön!
Pusztuljon el még írmagja is,
egyetlen nemzedéken belül vesszen ki a neve!
Még ősei vétkéire is emlékezzen az Úr,
és ne töröltessék el anyja vétké!
Legyenek mindezek mindig az Úr előtt,
még emléküik is vesszen ki a földről!
Mivel nem gondolt arra, hogy irgalmasságot cselekedjék,
hanem üldözte a szegény embert és a nyomorultat,
és a megtört szívűt halálba juttatta.
Szerette az átkot, most érje őt utol,
nem akarta az áldást, távozzék hát tőle!
Köntösként öltötte magára az átkot,

mely mint a víz, behatolt belsejébe,
és mint az olaj a csontjaiba.
Legyen rajta, mint a ruha, melybe öltözködik,
és mint az öv, mely mindenkor körülveszi.
Ezt mérje fizetségül az Úr rágalmazóimra,
és azokra, kik gonoszul szóltak lelkem ellen!
De te, Uram, Uram, cselekedj értem
a te nevedért, mert jó a te irgalmad!
Szabadíts meg, mert nyomorult és szegény vagyok,
és szívem háborog bensőmben!
Mint hanyatló árnyék, úgy enyészek el,
kivertek engem, mint a sáskarajt.
Térdeim elgyöngültek a böjtöléstől,
testem elváltozott az olaj hiánya miatt.
Gyalázattá lettem nekik,
megláttak engem, és fejüket csóválták.
Segíts engem, Uram, Istenem!
ments meg irgalmasságod szerint,
hadd tudják meg, hogy a te kezed ez,
és hogy te tetted ezt, Uram!
Ők átkozni fognak, de te megáldasz,
akik ellenem támadnak, megszégyenülnek,
a te szolgád pedig örvendezik.
Öltözzenek szégyenbe, kik engem rágalmaznak,
és mint palást, úgy vegye körül őket szégyenük!
Hangos szóval hálát adok az Úrnak,
és a sokaság előtt dicsérem őt,
mert ott állt a szegénynek jobbjára felől,
hogy megszabadítsa az üldözőktől lelkemet.

TIZENHATODIK KATHIZMA

I.

109. zsoltár

Így szólt az Úr az én Uramhoz: Ül az én jobbomra,
míg ellenségeidet zsámolyul vetem lábad alá!
Kinyújtja az Úr Sionból hatalmad pálcáját,
hogy uralkodj ellenségeid közepette.
Tied az uralom hatalmad napján szentjeid fényességében.
Méhemből a hajnalcsillag előtt szültelek téged.
Megesküdött az Úr és nem bánja meg:
Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint.
Jobbod felől az Úr, haragja napján királyokat tiport össze.
Ítélni fog a nemzetek fölött, holttesteket gyűjt halomra,
sokak fejét összezúzza a földön.
Útközben a patakából iszik, azért emeli magasra a fejét.

110. zsoltár

Hálát adok neked, Uram, teljes szívemből,
az igazak tanácsában és gyülekezetében.
Az Úr művei hatalmasak,
alkalmasak mindarra, amit csak akar.
Dicséretre méltó és nagyszerű az ő műve,
és igazságossága megmarad örökkön örökké.
Emléket állított csodatetteinek;
irgalmas és könyörületes az Úr.
Eledelt adott az őt féltőknek,
szövetségéről megemlékezik mindörökké.
Tetteinek erejét hírül adta népének,
hogy nekik adja a pogányok örökségét.
Amit keze művel: igazság és igaz ítélet.
Rendelkezései mind megbízhatók,
rendíthetetlenek mindörökre,
igazságban és egyenességben cselekszi azokat.
Mégváltást küldött az ő népének,
örökre rendelte szövetségét,
szent és félelmetes az ő neve.
A bölcsesség kezdete az Úr félelme,
helyesen gondolkodnak mind, akik így cselekszenek,
az ő dicsérete pedig megmarad örökkön örökké.

111. zsoltár

Boldog az a férfi, ki az Urat féli,
az ő parancsolatait igen kedveli.
Hatalmas lesz ivadéka a földön,
az igazak nemzedéke áldásban részesül.
Dicsőség és gazdagság lesz házában,
igazságossága megmarad örökkön örökké.
A sötétben fényt támasztott az igazaknak,

ő, az irgalmas, könyörülő és igaz.
Jó ember az, ki könyörül és szívesen ad,
aki szavait az igaz ítélethez szabja,
nem rendül meg soha.
Örök emlékezetben lesz az igaz,
rossz hírtől nem ijed meg,
szíve nyugodt, az Úrban bízik.
Szíve szilárd, nincs mit félnie,
míg ellenségeire felülről tekinthet le.
Osztogat, adakozik a szegényeknek,
igazságossága megmarad örökkön örökké,
hatalma dicsőségesen fölemelkedik.
Látja ezt a bűnös és haragra gerjed,
fogát csikorgatja és eleped,
a bűnösök kívánsága szertefoszlik.

II.

112. zsoltár

Dicséritek, gyermekek, az Urat,
dicséritek az Úr nevét!
Áldott legyen az Úr neve, mostantól és mindörökké!
Napkelettől napnyugatig dicséritek az Úr nevét!
Főlséges az Úr minden nép fölött,
és dicsősége magasabb az egeknél.
Ki olyan, mint az Úr, a mi Istenünk,
aki a magasságban lakik és a legkisebbre is letekint
a mennyben és a földön?
Ő fölemeli a földről a nyomorultat
és fölmagasztalja a szemétből a szegényt,
hogy a fejedelmek közé ültesse őt,
népének vezérei közé.
A magtalannak helyet ad a házban,
mint gyermekeinek örvendő anyának.

113. zsoltár

Amikor Izrael kivonult Egyiptomból,
Jákob háza a barbár nép közül,
Júdea lett az ő szent hajléka, Izrael a birodalma.
A tenger látta ezt és megfutamodott,
a Jordán visszafordult.
A hegyek szökdeltek, mint a kosok,
és a halmok, mint a juhok bárányai.
Mi lelt téged, tenger, hogy megfutamodtál,
és téged, Jordán, hogy visszafordultál,
titeket, hegyek, hogy szökdeltetek, mint a kosok,
ti halmok, mint a juhnyáj bárányai?
Az Úr tekintetétől megrendült a föld,
Jákob Istenének színe előtt,
ki a kősziklát vizek forrásaivá változtatta

és a kőszirtet vízforrásokká.
Ne nekünk, Urunk, ne nekünk,
hanem a te nevednek adj dicsőséget
irgalmad és igazságod szerint,
nehogy azt mondják majd a pogányok:
Hol van az ő Istenük?
A mi Istenünk a mennyben és a földön
amit akart, mindent végbevitt.
A pogányok bálványai ezüst és arany,
emberi kéz alkotásai.
Van szájuk, és nem szólnak, van szemük, de nem látnak,
van fülük, és nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak,
kezük is van, s nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak,
nem jön ki hang a torkukon.
Hasonlók legyenek hozzájuk, akik azokat csinálják,
és mindazok, kik bennük bíznak.
Izrael háza az Úrban bízik,
ő segítőjük és védőpajzsuk.
Áron háza az Úrban bízik,
ő segítőjük és védőpajzsuk.
Akik az Urat félik, az Úrban bíznak,
ő segítőjük és védőpajzsuk.
Az Úr megemlékezett rólunk és megáldott minket,
megáldotta Izrael házát, megáldotta Áron házát.
Megáldotta mind, akik félik az Urat,
a kicsinyeket és nagyokat egyaránt.
Sokasítson meg bennünket az Úr, titeket és fiaitokat!
Áldjon meg titeket az Úr,
aki az eget és földet alkotta!
Az egek egei az Úré,
a földet pedig az emberek fiainak adta.
Nem a holtak dicsérnek téged, Uram,
sem azoknak sokasága, kik az alvilágba jutnak,
hanem mi, akik élünk, áldjuk az Urat,
mostantól és mindörökké.

114. zsoltár

Szeretetet tölt el, mert az Úr meghallgatja könyörgésem szavát.
Mivel fülét felém fordította,
további napjaimban is segítségül hívom őt.
Körülvettek engem a halál kínjai,
rám találtak az alvilág veszedelmei,
gyötrelmet és fájdalmat találtam,
és az Úr nevét hívtam segítségül:
„Ó, Uram, mentsd meg lelkemet!”
Irgalmas az Úr és igazságos,
könyörül a mi Istenünk.
Megőrzi a kicsinyeket az Úr,
Megaláztatásban volt részem, és ő megszabadított engem.
Térj vissza nyugalmadba, lelkem,
mert az Úr jót tett veled,
mert megmentette lelkemet a halálból,

szememet a könnyhullatástól,
lábamat az elbukástól.
Kedvelt leszek az Úr színe előtt az élők földjén.

III.

115. zsoltár

Hittem, ezért szólottam,
pedig nagyon megalázott lettem.
Megdöbbenve mondtam:
minden ember hazug!
Mit adjak vissza az Úrnak
mindazért, amit nekem adott?
Az üdvösség kelyhét veszem,
és az Úr nevét segítségül hívom.
Amit fogadtam az Úrnak, teljesítem,
egész népének színe előtt.

Drága az Úr színe előtt
az ő szentjeinek halála.
Uram, a te szolgád vagyok,
szolgád vagyok, szolgálód fia.
Bilincseimet széjjeltörted,
neked áldozom a dicséret áldozatát,
és az Úr nevét segítségül hívom.
Amit fogadtam az Úrnak, teljesítem,
egész népének színe előtt,
az Úr házában udvaraiban,
tebenned, Jeruzsálem!

116. zsoltár

Dicsérvétek az Urat, minden nemzetek,
dicsérvétek őt, minden népek,
mert megerősödött rajtunk az ő irgalmassága
és az Úr igazsága mindörökké megmarad.

117. zsoltár

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert irgalma örökkévaló!
Mondja Izrael háza, hogy ő jó,
mert irgalma örökkévaló!
Mondja hát Áron háza, hogy jó,
mert irgalma örökkévaló!
Mondják mindazok, kik az Urat félik, hogy jó,
mert irgalma örökkévaló!
Szorult helyzetemben segítségül hívtam az Urat,
ő meghallgatott, és tág teret adott nekem.
Az Úr az én segítóm, nem félek,
bármit tegyen is nekem az ember.
Az Úr az én segítóm, felülről nézhetem ellenségeimet.

Jobb az Úrban bízni, mint emberre hagyatkozni.
Jobb az Úrban reménykedni,
mint főemberekben bizakodni.
A pogányok mind körülvettek engem,
de az Úr nevében visszavertem őket.
Köröskörül bekerítették engem,
de az Úr nevében visszavertem őket.
Körülvettek engem, mint méhek a lépesmézet,
lángra gyúltak, mint a tűz a bozótban,
de az Úr nevében elhárítottam őket.
Lökdöstek és megráztak, hogy elessek,
de az Úr megoltalmazott engem.
Erősségem és dicsőítő énekem az Úr,
mert ő lett az én szabadítóm.
Ujjongás és az üdvösség örömének hangja
hallatszik az igazak sátraiban.
Az Úr jobbja hatalmas dolgot cselekedett,
az Úr jobbja fölmagasztalt engem,
az Úr jobbja hatalmas dolgot cselekedett.
Nem halok meg, hanem élek,
és hirdetem az Úr műveit.
megfenyített az Úr, igen megfenyített,
de nem adott át a halálnak.
Nyissátok meg nekem az igazság kapuját,
hogy azon belépve, hálát adhassak az Úrnak!
Ez az Úr kapuja,
az igazak mennek be rajta.
Hálát adok neked, mert meghallgattál engem
és üdvösségemre lettél.
A kő, melyet az építők elvetettek, szegletkővé lett,
az Úr műve ez, és csodálatos a mi szemünkben.
Ez a nap, melyet az Úr szerzett,
örvendezzünk és vigadjunk azon!
Ó Uram, ments meg, ó Uram, vezess jó végre!
Áldott, aki az Úr nevében jó,
áldunk titeket az Úr házából.
Isten az Úr, és megjelent nekünk.
Tartsatok ünnepet lombos ágakkal,
egészen az oltár szarváig!
Istenem vagy, és hálát adok neked,
Istenem vagy te, és magasztallak téged.
Hálát adok neked,
mert meghallgattál engem és üdvösségemre lettél!
Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert irgalma örökkévaló!

XVII. KATHIZMA

I.

118. zsoltár

Boldogok, kiknek útjuk feddhetetlen,
kik az Úr törvényében járnak.
Boldogok, akik az ő bizonyosságait kutatják,
teljes szívükből keresik őt.
Ám akik gonoszságot művelnek,
nem az ő útjain jártak.
Te rendelted parancsolataidat,
hogymegtartsuk hűségesen.
Bárcsak arra irányulnának útjaim,
hogymendelkezéseidet megtartsam!
Akkor nem szégyenülök meg,
ha ügyelek minden parancsodra.
Hálát adok neked, Uram, őszinte szívvel,
mert igazságos ítéleteidet megtanultam.
Rendelkezéseidet megtartom,
csak ne hagyj el túl sokáig!

Hogyan őrzi meg helyesen az ifjú az útját?
Ha ígéidet megtartja.
Teljes szívemből kerestelek,
ne taszíts el parancsaidtól!
Szívembe rejtettem ígéidet,
hogymevétsek ellened.
Áldott vagy te, Uram,
taníts meg engem igazságaidra!
Ajakkammal hirdettem
szádnak minden ítéletét.
Bizonyosságaid útján gyönyörködöm,
mint megannyi gazdagság miatt.
Parancsaidon töprengem,
és megértem útjaidat.
Rendelkezéseidről elmélkedem,
nem feledkezem el ígéidről.

Jutalmazd meg szolgálódat,
éltess engem, és megőrzöm ígéidet!
Nyisd meg szememet,
hogymefogjam a csodákat a te törvényedben!
Jövevény vagyok én a földön,
nerejtsd el előlem parancsaidat!
Lelkemeleped a vágytól,
ítéleteidet óhajtja mindenkor.
Meggfedded a kevélyeket,
átkozottak, akik eltérnek parancsaidtól.
Vedd el rólam a gyalázatot és megvetést,
mivelibizonyosságaidat kerestem;

mert bár főemberek ültek össze és szóltak ellenem,
szolgád igazságaidról elmélkedett.
Mert a te bizonyosságaid az én elmélkedésem,
rendelkezéseid adnak tanácsot nekem.

Lelkem a porban hever,
ígéd szerint önts belém életet!
Beszámoltam útjaimról, és meghallgattál engem,
taníts meg engem igazságaidra!
Oktass engem igazságaid útjára,
hadd elmélkedjem csodálatos dolgaidról!
Lelkem álomba merült a csüggedéstől,
erősíts meg engem igéid által!
A gonoszság útját távoztasd el tőlem,
és törvényed által könyörülj rajtam!
Az igazság útját választottam,
ítéleteidet nem feledtem el.
Bizonyosságaidhoz ragaszkodom, Uram,
ne engedd, hogy szégyent valljak!
Parancsaid útján futottam,
amikor szélesre tártad szívemet.

Taníts meg engem, Uram, rendelkezéseid útjára,
és mindenkor azt fogom keresni!
Tégy értelmessé, hogy kutassam törvényedet,
és megőrizzem azt egész szívemből!
Vezess engem parancsaid ösvényén,
mert megkedveltem azt!
Add, hogy szívem bizonyosságaidra hajoljon,
és ne haszonlesésre!
Fordítsd el szememet, nehogy hiábavalóságot nézzek,
a te utadon éltes engem!
Állítsd oda szolgád elé beszédedet,
hogyan téged féljen!
Hárítsd el tőlem a gyalázatot, amelytől tartok,
mert a te ítéleteid javamra válnak!
Íme, óhajtom parancsaidat,
igazságodban éltes engem!

Szálljon rám, Uram, irgalmad,
üdvözítésed igéd szerint,
hogy választ adhassak gyalázóimnak,
mert bízottam beszédeidben!
Ne vond meg számtól teljesen az igazság igéjét,
mert a te ítéleteidben igen bízom!
Megtartom törvényedet mindenkor,
örökké és örökkön örökké,
és tágas téren jártam,
mert parancsaidat kerestem.
Királyok előtt is szóltam bizonyosságaidról,
és nem vallottam szégyent.
Elmélkedtem parancsaidról,

melyeket igen megszerettem,
és fölemeltem kezemet parancsaid felé, melyeket szerettem,
és rendelkezéseidről elmélkedtem.
Emlékezzél meg szolgálóknak mondott ígéridről,
melyek által reménységet adtál nekem!
Ez vigasztalt engem megaláztatásomban,
mert a te beszéded öntött belém életet.
A kevélyek törvényszegőkké lettek módfelett,
én azonban nem tértem el törvényedtől.
Megemlékeztem, Uram, öröktől megszabott ítéleteidről,
és megvigasztalódtam.
Csüggedés fogott el engem
a törvényedet elhagyó bűnösök miatt.
Énekemmé lettek rendelkezéseid
zarándoklásom helyén.
Megemlékeztem éjjel a te nevedről, Uram,
és megtartottam törvényedet.
Ez lett az osztályrészem, mert a te igazságaidat kerestem.

Osztályrészem vagy, Uram,
megmondtam, hogy törvényedet megtartom.
Könyörögtem színed előtt teljes szívemből:
irgalmazz nekem a te ígéd szerint!
Végiggondoltam útjaidat,
és bizonyosságaid útjára irányítottam lábaimat.
Felkészültem és nem tétováztam,
hogy megtartsam parancsaidat.
A bűnösök kötelei körülfontak engem,
de törvényedről nem feledkeztem el.
Éjfélkor is fölkeltem, hogy neked hálát adjak
igazságos ítéleteidért.
Társa vagyok mindazoknak, akik félnek téged
és parancsaidat megtartják.
Tele van a föld, Uram, irgalmassággal,
taníts engem igazságaidra!

Jót tettél szolgálóddal, Uram, a te ígéd szerint.
Jóságra és fegyelemre és tudományra taníts engem,
mert hiszek parancsaidnak!
Mielőtt megaláztattam, vétkeztem,
ezért megtartom beszédedet.
Jóságos vagy, Uram,
a te jóságodban taníts engem igazságaidra!
A kevélyek egyre gonoszabbul ellenem fordultak,
én pedig teljes szívemből vizsgálom parancsaidat.
A szívük, mint az aludttej, besűrűsödött,
én azonban törvényedről elmélkedtem.
Jó nekem, hogy megaláztál,
hogy megtanuljam igazságaidat.
Jobb nekem a te szád törvénye
sok ezer aranynál és ezüstnél.

II.

Kezeid teremtettek és alkottak engem,
adj értelmet nekem, hogy megtanuljam parancsaidat!
Örvendeznek a téged félők, ha rám néznek,
mert a te igéidben nagyon bízom.
Felismertem, Uram, hogy ítéleteid igazságosak,
és jogosan aláztál meg engem.
Legyen hát irgalmasságod vigasztalásomra,
szolgádnak adott igéd szerint!
Szálljon reám könyörületed, hogy éljek,
mert az én elmélkedésem a te törvényed!
Szégyenkezzenek a kevélyek, mert joggatlanul vétettek ellenem,
én pedig parancsaidról elmélkedem!
Térjenek vissza hozzám a téged félők,
és akik bizonyosságaidat ismerik!
Szívem legyen feddhetetlen a te rendelkezéseidben,
hogy meg ne szégyenüljek!

Sóvárog a lelkem üdvösséged után,
nagyon reménykedem a te igéidben.
Szemeim elepednek beszédeidért, mondván:
mikor vigasztalsz meg engem?
Mert olyanná lettem, mint aszott tömlő a dérben,
rendelkezéseidről meg nem feledkeztem.
Hány napja van még szolgádnak?
Mikor ítélsz már üldözőim fölött?
Szószátyár beszéddel árasztottak el a gonoszok,
de azok nem olyanok, mint a te törvényed, Uram.
Minden parancsod igazság,
joggatlanul üldöztek, segíts rajtam!
Csaknem végeztek velem a földön,
de én nem hagytam el parancsaidat.
Irgalmasságod szerint éltesz engem,
és én megőrzöm szád bizonyosságait!

Uram, a te igéd
a mennyben örökké megmarad.
Nemzedékről nemzedékre a te igazságod,
megalapítottad a földet és az fennáll.
A nappal a te rendelkezésed szerint marad meg,
mert neked szolgálnak mindenek.
Ha a te törvényed nem lett volna elmélkedésem,
már elpusztultam volna megaláztatásomban.
Soha meg nem feledkezem rendelkezéseidről,
mert azok által éltettél engem.

Tied vagyok én, üdvözíts engem,
mert a te igazságaidat kerestem!
Vártak reám a bűnösök, hogy elveszítsenek engem,
de én bizonyosságaidat megértettem.
Minden tökéletességnek láttam határát,
ám a te parancsod igen tágas.

Mennyire megszerettem, Uram, törvényedet,
naphosszat azon elmélkedem.
Ellenségeimnél bölcsébbé tettél parancsolatod által,
mert az enyém az mindörökké.
Minden tanítómnál többet megértettem,
mert a te bizonyságaid az én elmélkedésem.
Öregeknél is értelmesebb lettem,
mert a te parancsaidat kerestem.
Minden gonosz úttól tiltottam lábaimat,
hogy megtartsam igéidet.
Rendeleteidről nem hajlottam el,
mert te szabtal törvényt nekem.
Mily édesek ínyemnek a te beszédeid,
a méznél is édesebbek az én számnak!
Parancsaid által nyertem belátást,
azért meggyűlöltem a hamisság minden útját.

Törvényed lámpás a lábamnak,
és ösvényeimnek világosság.
Megesküdtem és állom a szavam,
hogy igaz ítéleteidet megtartom.
Igen megaláztak,
Uram, igéd szerint éltesz engem!
Számnak önkéntes áldozatait áldd meg, Uram,
és ítéleteidre taníts meg engem!
Lelkem szüntelen kezedben van,
és a te törvényedről meg nem feledkeztem.
A bűnösök csapdát állítottak nekem,
de parancsaidtól el nem tévelyedtem.
Örökségül nyertem bizonyságaidat mindörökre,
mert szívemnek bennük telik öröme.
Rendelkezéseid végrehajtására hajlítottam szívemet
mindörökre, viszonzásul.

A törvényszegőket gyűlöltem,
és a te törvényedet szerettem.
Segítóm és oltalmazóm vagy,
a te igéidbe vettem reményem.
Távozzatok tőlem, gonosztevők,
hogy Istenem parancsait kutassam!
Karolj fel engem beszéded szerint, és éltesz engem,
és ne hagyj kudarcot vallanom várakozásommal!
Segíts engem, és megszabadulok,
és igazságaidról elmélkedem szüntelenül!
Elvetted mindazokat, akik igazságaidtól elpártolnak,
mert álnok a szándékuk.
A föld minden bűnösét törvényszegőnek tartottam,
azért szerettem bizonyságaidat.
Szegezd át félelmeddel az én testemet,
mert félttem ítéleteidről!

Méltányosan és igazságosan jártam el,
ne adj át engem rágalmazóimnak!
Fogadd el jóságosan szolgálodat,
hogy ne rágalmazzanak a kevélyek!
Szemem elepedt üdvös segítségédért,
és a te igazságos igéidért.
Bánj a te szolgálóddal irgalmasságod szerint,
és taníts meg engem igazságaidra!
Szolgád vagyok, tégy értelmessé,
hogy megismerjem bizonyosságaidat!
Ideje a cselekvésnek, Uram,
mert megszegették törvényedet!
Azért még inkább szerettem parancsaidat,
jobban az aranynál és topáznál.
Azért minden parancsodhoz igazodtam,
minden gonosz utat gyűlöltem.

Csodálatosak a te bizonyosságaid,
azért vizsgálta lelkem azokat.
Igéid kinyilatkoztatása megvilágosít,
és értelmessé teszi a kisdedeket.
Számat kitátottam és lélegzetet vettem,
mert parancsaidért sóvárogtam.

III.

Tekints reám és irgalmazz nekem,
azok ítélete szerint, kik nevedet szeretik!
Lépteimet irányítsd szavaid szerint,
és semmiféle gonoszság ne legyen úr rajtam!
Ments meg engem az emberek rágalmaitól,
és megtartom parancsaidat!
Ragyogtasd arcodat szolgálóddra,
és taníts meg engem igazságaidra!
Szemeimből patakok áradnak,
mert nem tartottam meg törvényedet.

Igaz vagy, Uram, és ítéleteid egyenesek.
Bizonyosságaid igazságot írnak elő,
nagyon is igazat.
A buzgóság emésztett éretted,
mert ellenségeim elfeledték igéidet.
Tűzben kipróbált a te beszéded,
és szolgád megszerette azt.
Lenéznek engem fiatal korom miatt,
de igazságaidat nem feledtem el.
Igazságosságod örök igazság,
és törvényed valóság.
Szorongatás és szükség látogatott meg,
de a te parancsaid az én elmélkedésem.
Bizonyosságaid igazság mindörökké,
tégy értelmessé, és élni fogok!

Teljes szívemből kiáltottam, hallgass meg engem, Uram,
a te igazságaidat keresem!
Hozzád kiáltottam: „Szabadíts meg engem!”,
és megőrzöm bizonyosságaidat.
A hajnalt megelőzve kiáltottam,
igéidben igen bíztam.
Szemeim fölnyíltak virradat előtt,
hogy elmélkedjem beszédeidről.
Halld meg hangomat, Uram, irgalmasságod szerint,
ítéleted szerint éltessem engem!
Közel vannak, akik jogtalanul üldöznek engem,
ám a te törvényedről eltávolodtak.
Közel vagy, Uram, és minden utad igazság.
Kezdet óta tudom bizonyosságaidról,
hogy örökre rendelted azokat.

Lásd megaláztatásomat, és ments meg engem,
mert törvényedet nem feledtem el!
Ítélezz ügyemben, és válts meg,
a te igédért éltessem engem!
A bűnösöktől távol van az üdvösség,
mert nem keresték igazságaidat.
Bőséges a te könyörületeséged, Uram,
ítéleted szerint éltessem engem!
Sokan üldöznek és szorongatnak engem,
de bizonyosságaidtól nem hajlottam el.
Értetleneket láttam és elkeseredtem,
mert nem tartották meg beszédeidet.
Lásd, Uram, hogy szerettem parancsaidat,
irgalmasságodban éltessem engem!
Igéd kezdete igazság,
Igazságod minden döntése örökkévaló.

Ok nélkül üldöznek a hatalmasok,
de szívem csak a te igédet féli.
Úgy örülök beszédeidnek,
mint aki gazdag zsákmányra talál.
A hamisságot gyűlöltem és utáltam,
törvényedet pedig szerettem.
Napjában hétszer dicsértelek téged
igazságos ítéleideért.
Nagy a békességük azoknak, kik törvényedet szeretik,
és nem botlanak meg semmiben.
Üdvözítésedet vártam, Uram, és szerettem parancsaidat.
Lelkem megőrizte bizonyosságaidat,
és igen megszerette azokat.
Megtartottam parancsaidat és rendelkezéseidet,
mert minden utam előtted van, Uram.

Közelítsen, Uram, színed elé könyörgésem,
szavaid szerint tégy értelmessé engem!
Jusson színed elé kérelmem,

a te beszéded szerint ments meg engem!
Ajkamról dicsőítő ének árad,
mikor engem igazságaidra tanítasz.
Nyelvem hadd zengje szavaidat,
mert minden parancsod igazságos!
Legyen a te kezéd szabadításomra,
mert a te parancsaidat választottam!
Üdvözítésedre vágyódtam, Uram,
és törvényedről elmélkedem.
Élni fog lelkem és dicsér téged,
és ítéleteid megsegítenek engem.
Eltévelyedtem, mint az elveszett juh,
keresd föl a te szolgádat,
mert parancsaidat nem feledtem el!

TIZENNYOLCADIK KATHIZMA

I.

119. zsoltár

Az Úrhoz kiáltottam nyomorúságomban,
és meghallgatott engem.
Uram, szabadítsd meg lelkemet
a csalárd ajkaktól és az álnok nyelvtől!
Még mivel sújtson, mit adjon még neked az álnok nyelvért?
A Hatalmasnak hegyes nyilait pusztító parázssal!
Jaj nekem, mert száműzetésem meghosszabbodott,
Kédár sátrai között táboroztam.
Sokat volt számkivetett az én lelkem!
Békés voltam azokhoz, akik gyűlölik a békességet,
mégis, ha szóltam hozzájuk, ok nélkül ostromoltak engem.

120. zsoltár

Szememet a hegyekre emeltem,
onnan érkezik segítségem.
Az én segítségem az Úrtól van,
aki a mennyet és földet alkotta.
Ne hagyd ingadozni lábadat,
ne aludjon az, aki téged őriz.
Íme, nem szunnyad és nem alszik el, ki őrizi Izraelt.
Az Úr őriz téged, az Úr oltalmazód jobb kezéd felől.
Nappal nem éget téged a nap, sem éjjel a hold.
Az Úr megőrzi téged minden rossztól,
az Úr megőrzi lelkedet!
Megőrzi az Úr jártadban-keltedben, mostantól mindörökké!

121. zsoltár

Megörültem, amikor azt mondták nekem:
az Úr házába megyünk.
Lábaink már ott is álltak udvaraidban, Jeruzsálem.
Jeruzsálem városnak épült,
melynek részei egybetartoznak.
Oda mentek föl a törzsek, az Úr törzsei
az Izraelnek szóló rendelkezés szerint,
hogy hálát adjanak az Úr nevének.
Mert ott vannak az ítélőszékek,
Dávid házának trónszékei.
Jeruzsálemre békességet esdjetek!
Legyen jó soruk azoknak, akik téged szeretnek!
Legyen béke hatalmas falaid között,
és bőség erődítményeidben!
Testvéreim és felebarátaim miatt békességet kértem reád.
Urunk Istenünk háza miatt minden jót kívántam neked.

122. zsoltár

Hozzád emeltem szememet, ki a mennyben laksz.
Íme, mint a szolgák szemei uruk kezére,
mint a szolgáló szeme úrnője kezére,
úgy néznek szemeink a mi Urunkra, Istenünkre,
míg meg nem könyörül rajtunk.
Irgalmazz nekünk, Urunk, irgalmazz nekünk,
mert igen elteltünk gyalázzal,
mert igen telve a lelkünk.
Gyalázat a gazdagoknak és megvetés a kevélyeknek!

123. zsoltár

Ha az Úr nem lett volna közöttünk – mondja csak meg Izrael...
Ha az Úr nem lett volna közöttünk,
amikor ránk támadtak az emberek,
elevenen elnyeltek volna minket.
Amikor fölgerjedt haragjuk ellenünk,
talán árvíz nyelt volna el bennünket,
Zajló patakokon kelt volna át a lelkünk,
bizony, feneketlen vízen ment volna át a lelkünk.
Áldott az Úr,
aki nem adott át minket fogainak martalékul.
Lelkünk kiszabadult, mint a madár a vadászok csapdájából:
a csapda széttört, és mi megszabadultunk.
A mi segítségünk az Úr nevében,
aki a mennyet és földet alkotta.

II.

124. zsoltár

Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye.
Nem inog meg sohasem, aki Jeruzsálemben lakik.
Ahogy hegyek veszik körül,
így veszi körül népét is az Úr mostantól fogva és mindörökké.
Mert az Úr nem hagyja a bűnösök jogarát az igazak osztályrészén,
nehogy az igazak is gonoszságra nyújtsák kezüket.
Tégy jót, Uram, a jókkal és az igazszívűekkel!
Akik pedig görbe utakra hajlanak,
azokat az Úr elragadja a gonosztevőkkel.
Békesség legyen Izraelen!

125. zsoltár

Mikor az Úr visszatérítette Siont a fogságból,
mintegy megvigasztaltak lettünk.
Akkor megtelt a szánk örömmel és nyelvünk ujjongással.
Akkor azt mondják majd a nemzetek körében:
Nagy dolgokat művelt az Úr velük.
Nagy dolgokat cselekedett az Úr velünk,
és mi megteltünk örömmel.

Fordítsd vissza, Urunk, fogságunkat,
mint Délen a patakokat!
Akik könnyek között vetnek, majd ujjongva aratnak.
Sírva mentek és menet közben vetették a magot,
de amikor jönnek, megérkeznek ujjongással, hozván kévéiket.

126. zsoltár

Ha az Úr nem építi a házat,
hiába fáradoztak annak építői.
Ha az Úr nem őrzi a várost,
hiába virraszt, aki őrzi azt.
Hiába keltek föl virradat előtt;
csak keljete föl, miután lepihentetek,
ti, akik a fájdalom kenyerét eszitek;
míg ő álmod azoknak, akiket szeret.
Íme, az Úr örökrésze: a fiak, az anyaméh gyümölcsének jutalma!
Mint a nyilak a harcos kezében,
olyanok az egykor megvetettek fiai.
Boldog az, kinek kívánsága betelik velük.
Nem éri szégyen őket,
ha ellenségeikkel beszélnek a kapuknál.

127. zsoltár

Boldogok mindnyájan, kik az Urat félik,
akik az ő útjain járnak.
Fáradozásod gyümölcsét eszed,
boldog vagy és jól lesz a sorod.
Feleséged, mint a termékeny szőlőtő házad oldalán,
fiaid, mint az olajfa csemetéi asztalod körül.
Íme, így áldatik meg az ember, ki az Urat féli.
Áldjon meg téged az Úr Sionból,
és lásd Jeruzsálem javait életed minden napján,
és lásd meg fiaidnak fiait! Békesség legyen Izraelen!

128. zsoltár

Gyakran harcoltak ellenem ifjúságom óta
– vallja meg most Izrael.
Gyakran harcoltak ellenem ifjúságom óta,
mégsem bírtak velem.
Hátamból deszkát hasítottak a bűnösök,
hosszasan halmozták gonoszságukat,
de az igazságos Úr eltörte a bűnösök nyakát.
Szégyenüljenek meg és hátráljanak mindnyájan,
akik Siont gyűlölik!
Legyenek, mint a fű a háztetőn,
amely mielőtt kitépnek, elszárad,
mellyel az arató nem tölti meg kezét,
sem ölet a kévekötő,
és nem mondják az arra járók:
az Úr áldása legyen rajtatok,
megáldunk titeket az Úr nevében.

III.

129. zsoltár

A mélységekből kiáltok, Uram, hozzád,
Uram, hallgasd meg az én szavamat!
Füled legyen figyelmes
az én könnyörgésem hangjára!
Ha a vétkeket figyelembe veszed, Uram,
Uram, ki állhat meg előtted?
Bizony, nálad van a kiengesztelődés.
És a te nevedért vártam reád, Uram,
várt az én lelkem a te igédre.
Az én lelkem az Úrban bízik.
A hajnali őrállástól éjjelig,
a reggeli őrállástól bízzék Izrael az Úrban!
Mert az Úrnál az irgalmasság, és nála bőséges a megváltás,
és ő váltja meg Izraelt minden gonoszságából.

130. zsoltár

Uram, nem fuvalkodott föl a szívem,
s nem tekintget gőgösen a szemem,
nem iramodtam a nagyok,
sem az engem meghaladó csodálatos dolgok felé.
Hogyha nem alázatosan gondolkodtam volna,
hanem fölmagasztaltam volna lelkemet,
mint az anyatejtől elválasztott csecsemő anyjánál,
úgy jutalmazd lelkemet!
Bízzon Izrael az Úrban mostantól mindörökké!

131. zsoltár

Emlékezzél meg, Uram, Dávidról, és minden szelídségéről;
hogyan megesküdött az Úrnak,
fogadalmat tett Jákob Istenének:
„Nem megyek be sátoros házamba,
s nem lépek föl nyugvóhelyemre,
nem engedek álmat a szememnek,
sem szempilláimnak szunnyadást
és nyugodalmat halántékomnak,
amíg helyet nem találok az Úrnak,
hajlékot Jákob Istenének.”
Íme, hallottuk, hogy ott van Efratában,
megtaláltuk az erdők közti réten.
Lépjünk be az ő hajlékába,
boruljunk le ama helyen, ahol az ő lábai álltak!
Kelj föl, Uram, a te nyughelyedre,
te és a te szentséged szekrénye!
Papjaid öltözzenek igazságba,
és szentjeid örvendezzenek!
Dávidért, a te szolgáért ne fordulj el Fölkented arcától!

Igazat esküdött az Úr Dávidnak, és ezt nem másítja meg:
„Ágyékok gyümölcsét ültetem trónodra.
Ha megőrzik fiaid szövetségemet,
és ezeket a bizonyosságaimat, melyekre tanítom őket,
még fiaik is mindörökké ülnek majd trónodon”.
Mert az Úr Siont választotta,
ezt választotta magának lakóhelyül:
„Ez az én nyugvóhelyem örökkön örökké,
itt fogok lakni, mert ezt választottam.
Zsákmányát megáldom áldásommal,
szegényeit jóltartom kenyérrel,
papjait üdvösségbe öltöztetem,
és szentjei ujjongva fognak örvendezni.
Ott növelem meg Dávid hatalmát,
mécsest készítettem Fölkentemnek.
Ellenségeit szégyenbe öltöztetem,
ám órajta kivirágzik az én szentségem.”

132. zsoltár

Íme, mily jó és gyönyörűséges
a testvéreknek együtt lakniuk!
Olyan, mint müró a fejen,
mely lefolyik a szakállra, Áron szakállára,
mely lefolyik ruhája szélére,
mint a Hermon harmatja,
mely leszáll Sion hegyére.
Mert ott rendelt az Úr áldást,
életet mindörökké.

133. zsoltár

Íme, most áldjátok az Urat,
ti, az Úr összes szolgái,
kik az Úr házában álltok,
a mi Istenünk háza udvaraiban!
Emeljétek föl éjjel kezeteket a szentélyhez,
és áldjátok az Urat!
Áldjon meg téged az Úr Sionból,
ki a mennyet és a földet alkotta!

TIZENKILENCEDIK KATHIZMA

I.

134. zsoltár

Dicsérjétek az Úr nevét, dicsérjétek, szolgái, az Urat,
kik az Úr házában álltok, a mi Istenünk házának csarnokaiban!
Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr;
zsoltárt zengjétek az ő nevének, mert gyönyörű az!
Mert Jákobot választotta magának az Úr,
Izraelt saját gazdagságául.
Mert én tudom, hogy nagy az Úr,
és a mi Urunk nagyobb minden istennél.
Amit akart, mindent megtett az Úr a mennyben és a földön,
a tengerekben és mind a mély vizekben.
Felhőket hoz elő a föld széléről,
villámokat küld az esőhöz, kibocsátja táraiból a szeleket.
Lesújtott Egyiptom elsőszülötteire, embertől állatokig,
jeleket és csodákat bocsátott reád, Egyiptom,
a fáraóra és minden szolgájára.
Megvert sok nemzetet, és megölt erős királyokat:
Szihont, az amoriták királyát, és Ógot, Básán királyát
és Kánaán minden királyságát,
s azok földjét örökségül adta,
örökségül népének, Izraelnek.
Uram, a te neved örök,
és emlékezeted nemzedékről nemzedékre!
Mert az Úr igazságot szolgáltat népének,
és megkönyörül szolgáin.
A pogányok bálványai ezüst és arany,
emberi kezek alkotásai.
Szájuk van, de nem beszélnek, szemük van, de nem látnak.
Fülük van, de nem hallanak, és lehelet sincsen szájukban.
Hasonlók legyenek hozzájuk, kik azokat csinálják
és mindnyájan, akik bennük bíznak.
Izrael háza, áldjátok az Urat,
Áron háza, áldjátok az Urat!
Lévi háza, áldjátok az Urat,
kik az Urat félték, áldjátok az Urat!
Áldott legyen az Úr Sionból, ki Jeruzsálemben lakik!

135. zsoltár

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert irgalma örökkévaló!
Adjatok hálát az istenek Istenének,
mert irgalma örökkévaló!
Adjatok hálát az urak Urának,
mert irgalma örökkévaló!
Ki egyedül művel nagy csodákat,
mert irgalma örökkévaló!
Ki az egeket bölcsen megalkotta,

mert irgalma örökkévaló!
Ki a földet megszilárdította a vizek fölött,
mert irgalma örökkévaló!
Ki egyedül teremtette a nagy világítókat,
mert irgalma örökkévaló!
A napot, hogy uralkodjék nappal,
mert irgalma örökkévaló!
A holdat és a csillagokat, hogy uralkodjanak éjjel,
mert irgalma örökkévaló!
Ki megverte Egyiptomot elsőszülötteivel együtt,
mert irgalma örökkévaló!
Aki Izraelt közülük kihozta,
mert irgalma örökkévaló!
Hatalmas kézzel és kinyújtott karral,
mert irgalma örökkévaló!
Ki a Vörös-tengert kettészelte,
mert irgalma örökkévaló!
És annak közepén Izraelt átvezette,
mert irgalma örökkévaló!
És bevetette fáraót és haderejét a Vörös-tengerbe,
mert irgalma örökkévaló!
Ki átvezette népét a pusztán,
mert irgalma örökkévaló!
Aki lesújtott nagy királyokra,
mert irgalma örökkévaló!
És hatalmas királyokat ölt meg,
mert irgalma örökkévaló!
Szihont, az amoriták királyát,
mert irgalma örökkévaló!
És Ógot, Básán királyát,
mert irgalma örökkévaló!
És azok földjét örökségül adta,
mert irgalma örökkévaló!
Örökségül szolgájának, Izraelnek,
mert irgalma örökkévaló!
Mivel az Úr megalázottságunkban megemlékezett rólunk,
mert irgalma örökkévaló!
És megváltott minket ellenségeinktől,
mert irgalma örökkévaló!
Ki eledelt ad minden testnek,
mert irgalma örökkévaló!
Adjatok hálát az ég Istenének,
mert irgalma örökkévaló!

136. zsoltár

Babilon folyóvizei mellett, ott ültünk és siránkoztunk,
midőn Sionra emlékeztünk.
Az ott lévő fűzfákra függesztettük hangszerünket.
Mert rabtartóink énekszót kívántak ott tőlünk,
s elhurcolóink örömeiket követeltek:
„Énekeljetez nekünk dalt Sion énekeiből!”
Hogyan énekeljük az Úrnak énekét idegen földön?

Ha elfeledlek téged, Jeruzsálem, legyen feledve az én jobbkezem,
Tapadjon ínyemhez a nyelvem, ha nem emlékezem meg rólad,
ha nem tekintem Jeruzsálemet legfőbb örömömnek!
Ne feledd el, Uram, Edom fiainak Jeruzsálem napját,
midőn azt mondogatták:
„Romboljátok le, romboljátok le az alapzatáig!”
Babilon nyomorult leánya,
boldog, ki megfizeti neked azt, amivel te fizettél nekünk.
Boldog, ki megragadja s a sziklához vágja kisdedeidet.

II.

137. zsoltár

Hálát adok neked, Uram, teljes szívemből,
és az angyalok színe előtt éneklek neked,
mert meghallgattad ajkam minden igéjét.
Leborulok szent templomod felé, és hálát adok nevednek
irgalmadért és igazságodért,
mert szent nevedet nagyra tetted mindenek fölött.
Amely napon segítségül hívlak téged,
sietve hallgass meg engem,
gondoskodj bőségesen lelkemről a te erőddel!
Adjanak hálát neked, Uram, a föld minden királyai,
mert szádnak minden beszédét hallották,
és énekeljenek az Úr útjairól, mert nagy az Úr dicsősége!
Mert fölséges az Úr, és letekint az alázasokra,
s a fennhéjázókat távolról megismeri.
Ha szorongatás közepette járok, te éltetsz engem;
ellenségeim haragja ellen felém nyújtottad kezedet,
és megszabadított a te jobbod.
Az Úr megfizet érettem.
Uram, irgalmad örökkévaló,
ne vesd meg kezéd alkotásait!

138. zsoltár

Uram, megvizsgáltál és ismersz engem.
Tudod, ha leülök vagy ha fölkelek,
messziről is érted gondolataimat;
ösvényemet és életutam mértékét megvizsgáltad,
minden utamat már előre láttad.
Mert nincs hamis szó a nyelvemen;
lám, Uram, te mindenről tudsz,
ami legutóbb vagy régebben történt velem.
Te alkottál engem, és rám tetted kezedet.
Csodálatos előttem ez a tudásod,
oly hatalmas, hogy nem érhetek föl hozzá.
Hova menjek lelked elől,
és hova fussak színed elől?
Ha fölmegegyek az égbe, te ott vagy,
ha az alvilágba leszállok, jelen vagy.
Ha hajnalban szárnyat öltenék

és a tengerentúlra mennék lakni,
ott is a te kezéd vezet, és jobbod tart engem.
Ha azt mondom: a sötétség fog elborítani engem,
még az éj is világosság gyönyörűségemben,
mert a sötétség nem sötét neked:
az éj, mint a nappal, világos,
mint a sötétsége, olyan lesz világossága is.
Mert te hoztad létre veséimet, Uram,
anyám méhétől fogva oltalmaztál engem.
Hálát adok neked, mert félelmetes és csodálatos vagy,
csodálatosak a te műveid, és ezt lelkem nagyon jól tudja.
Nem maradtak rejtve előtted csontjaim,
melyeket a rejtekben alkottál,
se lényem, melyet a föld legalsó részeiben.
Még alaktalan voltam, már láttak szemeid,
a te könyvedbe be van írva mindenki:
a megfelelő napra lesznek megformálva,
bár közülük még egy sincs meg.
Mily tiszteletreméltóak számomra a te barátaid, Isten,
vezetőik igen hatalmasak lettek.
Megszámlálnám őket, de a homoknál is számosabbak.
Fölébredtem és még mindig veled vagyok.
Bárcsak megölnéd a bűnösöket, Isten!
– Vérszomjas férfiak, távozzatok tőlem,
mert vizályt szítanak gondolataitok! –
hiába veszik be városaidat.
Nemde gyűlöltem, Uram, a téged gyűlölőket,
és emésztettem magam ellenségeid miatt?
Teljes gyűlölettel gyűlöltem őket,
nekem is ellenségeimmé lettek.
Tégy próbára engem, Isten, és ismerd meg szívemet,
vizsgáld meg engem, és ismerd meg ösvényeimet,
nézd meg, nincs-e bennem gonosz út,
és vezess engem az örökkévaló útra!

139. zsoltár

Ments meg engem, Uram, a gonosz embertől,
az álnok férfitől szabadíts meg engem!
Azoktól, kik gátságot forralnak szívükben,
akik egész nap háborúságot szítanak!
Fenik a nyelvüket, mint a kígyó,
viperaméreg van ajkaik alatt.

Őriz meg engem, Uram, a bűnös kezétől,
szabadíts meg a gazemberektől,
akik már kiesztették, hogy jártamban elgáncsoljanak!
Csapdát állítottak nekem a kevélyek,
hálót feszítettek ki lábam elé,
az út mellett gáncsot vetettek.

Azt mondtam az Úrnak: Istenem vagy,

halld meg, Uram, könyörgésem hangját!
Uram, Uram, üdvösségem ereje,
árnyékkoddal oltalmaztad fejemet a harc napján!
Ne adj át engem, Uram, akaratom ellenére a bűnösnek!
Tervet szóttek ellenem,
ne hagyj el engem, nehogy felülkerekedjenek!
Legfőbb ármánykodásuk: ajkaik fáradsága borítsa el őket!
Izzó parázs hull majd rájuk, nyomorúságokba taszítod őket,
és nem fogják kiállni azokat.
Az álnok nyelvű férfinak nincs nyugta a földön,
az igazságtalan férfit pusztulásba döntik gonoszságai.
Tudom, hogy az Úr ítéletet hoz a szűkölködőnek,
és igazságot szolgáltat a szegénynek.
Az igazak pedig hálát adnak a te nevednek,
és színed előtt az egyenes szívűek otthonra lelnek.

III.

140. zsoltár

Uram, tehozzád kiáltok, hallgass meg engem,
figyelmezz imádságom hangjára,
midőn tehozzád kiáltok!
Igazodjék fel az én imádságom,
mint a tömjénfüst a te színed elé,
kezeimnek fölemelése esti áldozat legyen!
Tégy, Uram, őrséget a számra,
és zárt ajtót ajkaimra!
Ne hagyd szívemet gonosz gondolatokra hajlani,
hogy mentegessem bűneimet
a gonosztevő emberekkel együtt;
én nem csatlakozom kiválasztott vezéreikhez.
Az igaz feddjen meg engem irgalmasan,
és fenyítsen engem,
de a bűnös ne kenje meg olajával fejemet,
mert még imádkozom is az ő kedvteléseikkel szemben.
Bíráikat kövek módjára elnyeli a mélység,
hallgatni fogják szavaimat, mert azok édessé lettek.
Ahogy a föld göröngye szétporlik a földön,
úgy szóródtak szét csontjaik az alvilágban.
Mert Uram, Uram, reád tekint a szemem,
benned bízom, ne vedd el életem,
őrizz meg engem a csapdától, melyet nekem állítottak,
és a gonosztevők botrányaitól!
Saját csapdájukba esnek a bűnösök,
én pedig magam vagyok, amíg csak el nem távozom.

141. zsoltár

Hangos szóval az Úrhoz kiáltok,
szavammal az Úrhoz könyörgök.
Kiöntöm színe előtt imádságomat,

gyötrelmemet elmondom előtte.
Lelkem már-már eleped bennem,
de te ismered ösvényeimet.
Az úton, melyen jártam, kelepcét állítottak nekem.
Jobbra tekintettem és láttam,
nincs, aki megismerjen engem.
Nem maradt már menekvésem,
és nincs senki, aki pártfogolja lelkemet.
Hozzád kiáltottam, Uram, így szóltam:
Te vagy reménységem, osztályrészem az élők földjén.
Figyelj könyörgésemre,
mert igen megaláztattam!
Szabadíts meg engem üldözőimtől,
mert már erősebbek nálam!
Vidd ki a tömlöcből lelkemet,
hogyan adjak a te nevednek!
Az igazak várnak rám, míg jót nem teszel velem.

142. zsoltár

Uram, hallgasd meg imádságomat,
vedd füleidbe esedezésemet igazságod szerint,
hallgass meg engem igazvultod szerint,
és ne szállj ítéletre szolgáladdal,
mert a te színed előtt egy élő sem igazul meg!
Mert az ellenség üldözte lelkemet,
földig alázta életemet,
homályba taszított, mint a rég megholtakat.
Csüggedés tölti el lelkemet,
szívem megrendült odabenn.
Régmúlt napokra emlékeztem vissza:
végiggondoltam minden tettetted,
kezed műveiről elmélkedtem.
Kitártam feléd karjaimat,
lelkem eped utánad, mint a vízre szomjazó föld.
Hamar hallgass meg engem, Uram,
lelkem kimerült.
Ne fordítsd el tőlem orcádat,
nehogy a sírgödörbe kerülőkhöz legyek hasonló!
Add, hogy korán halljam irgalmasságodat,
mert tebenned bízom!
Add tudtomra, Uram, hogy melyik úton járjak,
mert hozzád emeltem lelkemet!
Ments meg engem ellenségeimtől, Uram,
hozzád menekültem.
Taníts meg engem, hogy akaratodat cselekedjem,
mert te vagy az én Istenem,
a te jó Lelked elvezet engem az egyenes útra!
A te nevedért tarts életben, Uram,
igazvultod szerint vezesd ki lelkemet a szorongatásból!
Irgalmaid folytán elpusztítod ellenségeimet,
és elveszejtet mind, akik szorongatják lelkemet,
mert én a te szolgád vagyok.

HUSZADIK KATHIZMA

I.

143. zsoltár

Áldott az Úr, az én Istenem.
Ő tanítja kezemet a harcra és ujjaimat viadalra.
Ő irgalmaz nékem és menedéket nyújt, oltalmazóm és szabadítóm.
Védelmeszóm ő, és benne reménykedem, ki népemet meghódoltatja előttem.
Uram, mi az ember, hogy megismerttetted vele magad,
az ember fia, hogy gondolsz rá?
Olyan az ember, akár a hiábavalóság,
napjai, mint az árnyék, elmúlnak.
Uram, hajlítsd le az egeket, és szállj alá,
érintsd meg a hegyeket, hogy füstöljenek!
Villogtasd villámaidat, és szórd széjjel őket!
Bocsásd ki nyilaidat, és zavard meg őket!
Nyújtsd ki kezedet a magasságból,
húzz ki engem, és szabadíts ki a tengernyi vízből, az idegenek fiai kezéből,
kiknek szája hiábavalóságot beszél, és jobb kezük hamisság jobbja.
Isten! Új éneket éneklek neked, tízhúrú hárfán zengek neked,
mert üdvöt adsz a királyoknak,
megmented szolgádat, Dávidot a gonosz kardjától.
Szabadíts ki engem, és ragadj ki az idegenek fiainak kezéből,
kiknek szája hiábavalóságot beszél, s jobb kezük hamisság jobbja.
Fiaik ifjúságukban olyanok, mint a nagyra nőtt palánták,
leányaik szép csinosak, ékesek, mint a templom hasonmásai,
csúreik színültig vannak, egymásba ömlenek;
juhaik szaporák, csak úgy szaporodnak karámjaikban; marháik kövérek.
Falaikon nincs omlás, sem átjárás, sem jajveszékelés tereiken.
Boldognak mondták a népet, melynél mindez megvan;
az a nép boldog, melynek az Úr az Istene!

144. zsoltár

Magasztallak téged, Istenem, Királyom,
és áldom nevedet örökké és mindörökkön örökké.
Mindennap áldalak téged,
és dicsérem nevedet örökké és mindörökkön örökké.
Nagy az Úr és igen dicséretes,
nagyságának nincs határa.
Minden nemzedék dicsérni fogja műveidet
és hirdetni fogja hatalmadat.
Megvallják szentséged fölséges dicsőségét, és csodáidat elbeszélik.
Elmondják félelmetes hatalmad erejét, és hirdetni fogják nagyságodat.
jótéteményeid sokaságát emlegetik,
és igazságodon ujjonganak.
Könyörülő és irgalmas az Úr, hosszantűró és nagyirgalmú.
Jó az Úr mindenkihez,
és könyörületessége minden művére kiterjed.

Adjon hálát neked, Uram, minden alkotásod,
és szentjeid áldjanak téged!
Országod dicsőségéről szóljanak, és hatalmadról beszéljenek,
hogy tudtul adják az emberek fiainak hatalmadat
és országod fönséges dicsőségét!
A te országod örökkévaló ország,
és uralmad nemzedékről nemzedékre mindig megmarad.
Hűséges az Úr minden ígében,
és szent minden cselekedetében.
Támogat az Úr minden botladozót, és fölsegít minden elesettet.
Minden szem tebenned bízik,
és te megadod étküket alkalmas időben.
Kitárod kezedet, és minden élőt betöltesz jóakarattal.
Igazságos az Úr minden útján és szent minden cselekedetében.
Közel van az Úr mindazokhoz, kik őt segítségül hívják,
mindazokhoz, akik igazságban hívják segítségül.
Az őt félők akaratát megcselekszi,
könyörgésüket meghallgatja, és megmenti őket.
Megőrzi az Úr mindazokat, kik őt szeretik,
és elveszít minden bűnöst.
Az Úr dicséretét hirdesse ajkam,
és áldja minden test az ő szent nevét örökké és mindörökkön örökké!

II.

145. zsoltár

Dicsérd, lelkem, az Urat, dicsérem az Urat egész életemben,
zsoltárt zengek Istenemnek, amíg csak élek.
Ne bízzatok a fejedelmekben,
emberek fiaiban, akiknél nincs üdvösség!
Elszáll a lelke, és visszatér a porba,
már aznap odavész minden gondolata.
Boldog, akinek segítője Jákob Istene,
akinek reménye az Úrban, az ő Istenében van,
ki az eget és a földet teremtette,
a tengert és mindazt, mi azokban van,
ki igazságát örökké megtartja.
Igaz ítéletet hoz az elnyomottaknak,
eledelt ad az éhezőknek.
Az Úr feloldozza a foglyokat,
az Úr bölcsességet ad a vakoknak.
Az Úr fölemeli a leverteket,
az Úr szereti az igazakat,
az Úr megőrzi a jövevényeket,
az árvát és özvegyet fölkarolja,
ám a bűnösök útját elveszíti.
Az Úr uralkodik mindörökké,
a te Istened, Sion, nemzedékről nemzedékre.

146. zsoltár

Dicsérjétek az Urat, mert zsoltárt zengeni jó,
Istenünknek legyen kedves a dicséret!
Fölepíti az Úr Jeruzsálemet,
a szétszórt Izraelt egybegyűjti.
Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.
Számba veszi a csillagok sokaságát, és mindegyiket nevéen szólítja.
Nagy a mi Urunk, és nagy az ő ereje,
és tudását számbavenni sem lehet.
A szelídeket fölkarolja az Úr, a bűnösöket pedig földig alázza.
Kezdjétek dalolni az Úrnak hálaadással,
zengjétek hárfán a mi Istenünknek,
ki az eget felhőkkel borítja be, és a földnek esőt készít,
ki a hegyeken füvet sarjaszt,
és kalászt az emberek szolgálatára,
aki táplálékot ad az állatoknak
és a hozzá kiáltó hollófiaknak.
Nem a csataló erejében telik kedve,
s nem is a harcos izmaiban leli örömét.
Az Úr az öt félókben gyönyörködik,
és azokban, kik irgalmasságában bíznak.

147. zsoltár

Dicsérd, Jeruzsálem, az Urat,
dicsérd, Sion, a te Istenedet,
mert megerősítette kapuidnak zárait,
megáldotta benned fiaidat!
Békét szerzett határaidon, és a búza legjavával tölt be téged,
Szavát küldi a földre, sebesen fut az ő igéje,
Havat hullat, akár a gyapjút, a ködöt mint a hamut hinti.
Jegét úgy szórja, mint a morzsát,
ki állhatja ki annak hidegét?
Elküldi igéjét, és fölolvasztja azokat,
lehelete ráfúj, és a vizek folynak.
Igéjét Jákobnak hirdeti, rendeléseit és ítéleteit Izraelnek.
Egyetlen nemzettel sem cselekedett így,
és végzéseit nem fedte fel azoknak.

III.

148. zsoltár

Dicsérjétek az Urat a mennyekből, dicsérjétek őt a magasságban!
Dicsérjétek őt, minden angyalai, dicsérjétek őt, minden seregei!
Dicsérjétek őt, nap és hold,
dicsérjétek őt, fény és minden csillagok!
Dicsérjétek őt, egeknek egei,
és a vizek az égbolt fölött!
Dicsérjék az Úr nevét,
mert ő szólt és lettek, parancsolt és létrejöttek.
Odaállította őket örökre, és örökkön örökre,

parancsot adott, s az el nem múlik.
Dicsérjétek az Urat a földről, szörnyek és minden mélységek,
tűz, jégeső, hó, jég, szélvihar, melyek az ő igéjét cselekszitek,
hegyek és minden halmok, gyümölcsfák és minden cédrusok,
vadak és minden barmok, csúszómászók és szárnyas madarak,
föld királyai és minden népek, fejedelmek és a föld minden bírása!
Ifjak és szüzek, vének az ifjakkal dicsérjék az Úr nevét,
mert csak az ő neve magasztos!
Az ő dicsérete az ég és a föld fölött van,
és ő fölemeli népének erejét.
Dicshimnusz minden szentjeinek,
Izrael fiainak, a hozzá közeledő népnek!

149. zsoltár

Énekeljétek az Úrnak új éneket,
zengjen dicsérete a szentek gyülekezetében!
Örvendjen Izrael az ő Teremtőjében,
és Sion fiai királyuk miatt ujjongjanak!
Dicsérjék az ő nevét énekkarban,
dobbal és hárfán zengjenek neki!
Mert az Úr gyönyörködik népében,
és fölmagasztalja a szelídeket üdvösségével.
Dicsekszenek a szentek dicsőségükben, örvendeznek nyugvóhelyükön.
Isten magasztalása van torkukban és kétélű kard a markukban,
hogy bosszút álljanak a nemzeteken, megfenyítsék a népeket,
hogy azok királyait béklyóba verjék, és nemeseit vasbilincsbe,
hogy a megírt ítéletet végrehajtsák rajtuk.
Ez lesz dicsősége minden szentjének.

150. zsoltár

Dicsérjétek Istent az ő szentjeiben,
dicsérjétek őt erős boltozatában!
Dicsérjétek őt hatalmasságában,
dicsérjétek őt nagyságának sokaságáért!
Dicsérjétek őt harsonaszóval,
dicsérjétek őt hárfán és citerán!
Dicsérjétek őt dobbal és énekkarban,
dicsérjétek őt húrokon és hangszereken!
Dicsérjétek őt zengő cimbalmokon,
dicsérjétek őt a vigasság cimbalmán!
Minden lélek dicsérje az Urat!